

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 474 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

ΟΛΟΙ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ στις 10 Ιούνη ενάντια στο αντεργατικό έκτρομα Χατζηδάκη

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑ

**ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΘΩΡΟ - ΑΠΕΡΓΙΑ -
ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟ**

ΝΑ ΔΙΩΞΟΥΜΕ ΤΗΝ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

Ν/Σ Χατζηδάκη
Απο- «ρύθμιση της
προστασίας της
εργασίας»

σελ. 4

Εργαζόμενοι
Αποτελέσματα
των εκλογών στο
Σ.Ε.Τ.ΕΠ.Ε.

σελ. 5

Διεθνή
Σύνοδος ΝΑΤΟ:
Σύγκρουση με
Ρωσία - Κίνα

σελ. 11

Ιστορία
Το κίνημα των
αγανακτισμένων -
10 χρόνια μετά

σελ. 15

ΗΠΑ: Νεκρός μετά από 51 χρόνια φυλάκισης

Ο Ρομαίν «Τσιπ» Φιτζκέρλαντ ήταν μέλος των Μαύρων Πανθήρων που παρέμεινε για πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα στις αμερικανικές φυλακές. Πέθανε σε ηλικία 72 ετών, αφού έμεινε 51 χρόνια φυλακή. Το αμερικανικό κράτος δεν δέχτηκε να τον απελευθερώσει μέχρι και τον θάνατό του.

Όπως και πολλοί άλλοι, ο Φιτζκέρλαντ ενοχοποιήθηκε για τη ρατσιστική επίθεση που προκάλεσε το θάνατο τεσσάρων κοριτσιών σε μια εκκλησία Βαπτιστών στο Μπέριμιγχαμ το 1963. Στα τέλη της δεκαετίας του '60 και του '70, το κόμμα των Μαύρων Πανθήρων αναπτύχθηκε σε πολλές πόλεις. Ο Τσιπ, προσέγγισε αυτό το κόμμα που πολέμησε για την απελευθέρωση των Αφροαμερικανών, και ενώθηκε σε μια από τις ομάδες του στη νότια Καλιφόρνια στις αρχές του 1969.

Αλλά το αμερικανικό κράτος σκόπευε να σταματήσει τη ριζοσπαστικοποίηση των μαύρων Αμερικανών με κάθε μέσο. Η αστυνομία πυροβόλούσε τα μέλη των Μαύρων Πανθήρων, οι

οποίοι συχνά δέχονταν επιθέσεις ακόμη και στις εγκαταστάσεις τους. Στις αρχές Σεπτεμβρίου 1969, ο Ρομαίν Φιτζκέρλαντ ενεπλάκη σε μια ανταλλαγή πυρών με έναν αστυνομικό εναντίον αφροαμερικανών αγωνιστών που βρίσκονταν σε ένα αυτοκίνητο. Αυτός και ένας αστυνομικός τραυματίστηκαν. Τρεις αγωνιστές κατάφεραν να ξεφύγουν. Όταν ο Τσιπ συνελήφθη, κατηγορήθηκε για το θάνατο ενός φρουρού ασφαλείας, αλλά τελικά κρίθηκε αθώος.

Στην πραγματικότητα, κληρονομήθηκε για την πολιτική του δράση και καταδικάστηκε σε θανατική ποινή για δολοφονία. Το 1972, με την κατάργηση της θανατικής ποινής στην Καλιφόρνια, η ποινή του μετατράπηκε σε ισόβια κάθειρξη με, θεωρητικά, τη δυνατότητα να ζητήσει την απελευθέρωσή του. Ένα δικαίωμα που του αρνούνταν συνεχώς. Τότε άρχισε για αυτόν ένα ατελείωτο ταξίδι από φυλακή σε φυλακή σε όλη την Καλιφόρνια.

Σύμφωνα με τον νόμο, ένα άτομο

άνω των 65 ετών, που έχει περάσει πάνω από 25 χρόνια στη φυλακή, έχει προτεραιότητα για την απελευθέρωσή του. Τα τελευταία έξι χρόνια, ο Τσιπ στερήθηκε αυτό το δικαίωμα μέχρι τον θάνατό του από καρδιακή προσβολή στις 29 Μαρτίου 2021.

Ο Σουντιάτα Άκολι, μέλος του Μαύρου Απελευθερωτικού Στρατού, που δραστηριοποιήθηκε στη δεκαετία του '70, είναι στην φυλακή 48 χρόνια. Φυλακίστηκε στα 36 του, με κατηγορίες για τη δολοφονία ενός στρατιώτη, την οποία δεν θα μπορούσε να είχε διαπράξει. Αυτός ο ηλικιωμένος κρατούμενος, τώρα είναι 84 ετών και το περασμένο φθινόπωρο απορρίφθηκε η αίτηση απελευθέρωσής του.

Είναι σαφές ότι το κράτος των ΗΠΑ δεν συγχωρεί ποτέ κανέναν που θα τολμήσει να αντισταθεί σε αυτό.

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίνια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακαμαμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποίησουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημοποιημένου μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4ης Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα»), μέτπλα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4η Διεθνή.

Η κομμουνιστική αντιπολίτευση στην ΕΣΣΔ
Οι Τροτσκιστές (1923 - 1938)

Συγγραφείς: Πιερ Μερλέ

Χρονολογία έκδοσης: Απρίλιος 2021

Σελίδες: 245

Τιμή: 9 ευρώ

Για το τεράστιο θέμα των διώξεων, των βασανιστηρίων, των εκτοπίσεων σε στρατόπεδα καταναγκαστικής εργασίας (γκουλάγκ 1923-1961) και των εκτελέσεων ιδιαίτερα την περίοδο που κυριαρχούσε ο Στάλιν στην ΕΣΣΔ έχουν κυκλοφορήσει πολλά βιβλία. Στα ελληνικά, σχεδόν μόνο μετά την μεταπολίτευση (το πασιγνωστό βιβλίο του Α. Σολζενίτσιν, *Μια ημέρα του Ιβάν Ντενίσοβιτς*, εκδόθηκε για πρώτη φορά το 2009 ενώ είχε κυκλοφορήσει το 1962!), μέχρι τότε, βασικά, στα έντυπα των τροτσκιστικών οργανώσεων, όπως και σε βιβλία και άρθρα του Τρότσκι και κυρίως στο βιβλίο του, Τα εγκλήματα του Στάλιν γίνονταν αναφορά στα φοβερά εγκλήματα που διαπράχθηκαν στην ΕΣΣΔ σε βάρος των κομμουνιστών, της εργατικής τάξης και των μειονοτήτων. Αλλά, μόνο μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ και μετά την άνοξη των αρχείων της ΓκεΠεΟυ, του ΚΚΣΕ κ.λπ., έγινε γνωστό ένα μεγάλο μέρος της αλήθειας και εμφανίστηκαν μορφές κομμουνιστών αγωνιστών, εργαζομένων, γυναικών και ανδρών, που ποτέ δεν εγκατέλειψαν ή δεν απαρνήθηκαν τις ιδέες τους, όπως και η συντελεσθείσα πραγματική σφαγή, που δεν μπορεί να συλλαβεί νους ανθρώπου μια που δεν είχε προηγούμενο στην ιστορία, ούτε για την βαρβα-

ρότητά της ούτε για τους πραγματικούς αριθμούς. Ωστόσο, παρά το γεγονός ότι ανοίχθηκαν τα αρχεία των μυστικών υπηρεσιών, όπως και τα πολλά βιβλία που γράφτηκαν, πολλά από τα οποία είναι αναμνήσεις και αφηγήσεις όσων γλύτωσαν από αυτά τα κολαστήρια, μονάχα ένα μέρος της αλήθειας έχει γίνει γνωστό, ακόμη και ως προς τους αριθμούς, είτε των μελών του μπλοσεβίκου κόμματος που διώχθηκαν είτε των πολύ περισσότερων των εργαζομένων και των άλλων φτωχών λαϊκών στρωμάτων, κυρίως αγροτών. Όλοι, ιστορικοί και μελετητές, μιλούν για κατά προσέγγιση στοιχεία και αναφέρουν εκατοντάδες χιλιάδες μέλη του μπλοσεβίκου κόμματος και εκατομμύρια προλετάριους. Ενδεικτικά αναφέρουμε: Από τα 26 τακτικά μέλη της Κεντρικής Επιτροπής (Κ.Ε.) του 10ου συνεδρίου (δηλαδή της τελευταίας Κ.Ε. όπου συμμετείχε ο Λένιν) τα 17 εκτελέστηκαν ή δολοφονήθηκαν. Εκτελέστηκαν όλα τα μέλη του ΠΓ της εποχής του Λένιν, εκτός του Στάλιν και του Τόμσκι, που πρόλαβε και αυτοκτόνησε. Με λίγα λόγια, η επικράτηση του σταλινισμού έγινε πάνω στα ερείπια και την σφαγή του παλιού μπλοσεβίκου κόμματος και της σοβιετικής εργατικής τάξης.

Από τον Πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Πρωτοπορία” Λ. Νίκης 3

Πιάννενα

Βιβλιοπωλείο: “Αναγνώστης” Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.
Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”, Αμύντα 12, ισόγειο
Βιβλιοπωλείο “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Πιάννενα

Ψιλικατζίδικο “Ψιλικατέσεν” Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.
Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Οσ. Β. Σακκάτος πρόσφατα στην efsyn.gr ανέφερε τι έγραφε για το λήμμα *Χιτλερισμός* (σελ. 3.283-3.284 του 3ου τόμ.) «Η Πολιτική και Κοινωνιολογική Εγκυκλοπαίδεια» του 1934. Απόσπασμά του λέει (...*κατήργησε τα ομαδικά συμβόλαια εργασίας* (τις συλλογικές συμβάσεις, Β.Σ.) *και τα επιδόματα ανεργίας, άφησε ελεύθερους τους εργοδότες εις τον αυθαίρετον διακανονισμόν του ημερομισθίου και των ωρών εργασίας, ... πάντας κάτω των 25 ετών εργαζομένους και τους έστειλεν εις τα αναγκαστικά στρατόπεδα εργασίας ανεξαρτήτως μορφώσεως με ανεπαρκέστατον ημερομισθιον και κτηνωδώς στρατιωτικήν πειθαρχίαν, απέδωσε πλήρη την ελευθερίαν κινήσεως εις το μέγα βιομηχανικόν και χρηματιστικόν κεφάλαιον, επεδείνωσε έτι μάλλον την θέσιν των μικροαστών με τον πληθωρισμόν τον οποίον ετοιμάζει, κατηνάλωσεν όλους τους πόρους της δημόσιας οικονομίας διά τον φρενήρη εξοπλισμόν κατά ξηράν, θάλασσαν και αέρα, επανέφερε την στρατιωτικήν θητείαν και εν μια λέξει κατεδίωξε το πνεύμα και τον πολιτισμόν, υποδύλωσεν την εργατικήν τάξιν, εξηπάτησε τους μικροαστούς οι οποίοι τον ανέβασαν στην εξουσίαν, και απεδείχθη κυνικός και λυσσαλέος υπηρέτης των συμφερόντων του θνήσκοντος καπιταλισμού». Το εργασιακό νομοσχέδιο των Μητσοτάκη-Χατζηδάκη είναι μια καταστροφή στις εργασιακές σχέσεις, στα δημοκρατικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα της εργατικής τάξης και της κοινωνίας γενικότερα, σχεδόν με πανομοιότυπο τρόπο που περιγράφει η Εγκυκλοπαίδεια του 1934. Αυτό που προπαγανδίζει η ακραία νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση της ΝΔ και φυσικά τα αργυρώνητα ΜΜΕξαπάτησης σαν εκσυγχρονισμό της εργατικής νομοθεσίας, είναι απλά ένας εκσυγχρονισμός του Μεσαίωνα.*

«Τελευταία Αναγγελία»

Ο Εδουάρδο Γκαλεάνο στο ποίη-

Εκσυγχρονισμός του Μεσαίωνα

μά του «Λένε οι Τοίχοι/2», γράφει για ένα σύνθημα που διάβασε σε τοίχο της Μπογκοτά στην Κολομβία, που τους τελευταίους μήνες βρίσκεται σε επαναστατική εξέγερση: «*Προλετάριοι όλων των χωρών, ενωθείτε!*». Κι από κάτω, με άλλα γράμματα: «*τελευταία αναγγελία*». Σήμερα αυτό το «*τελευταία αναγγελία*», παίρνει πραγματικά τον χαρακτήρα του κατεπείγοντος, όχι μόνο για την Κολομβία αλλά για όλο τον κόσμο και φυσικά για τη χώρα μας. Γιατί, αφενός η ενδεχόμενη ψήφιση ενός άκρως αντεργατικού νομοσχεδίου μετατρέπει τους εργαζόμενους σε «σκλάβους» και αφετέρου ενισχύει τις πιο καταστρεπτικές κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις ενός σάπιου και διεφθαρμένου συστήματος.

Ο Χατζηδάκης, αυτός ο ανεπάγγελτος –δε δούλεψε ποτέ στη ζωή του– και ακραίος νεοφιλελεύθερος, με το εργασιακό νομοσχέδιο προωθεί τον ατομισμό και την ατομική ευθύνη απέναντι στο συλλογικό και τις μορφές αυτοοργάνωσης (Συνδικάτα) και μάλιστα στο όνομα της «ελευθερίας», γιατί θέλει να χτυπήσει τα συλλογικά όργανα των εργαζομένων και να συντρίψει το άτομο-εργαζόμενο και να τον παραδώσει βορά στα νύχια των εργοδοτών. Τα ίδια έκαναν όλοι οι νεοφιλελεύθεροι, κάθε απόχρωσης, σ' όλο τον κόσμο: στις ΗΠΑ, στη Βραζιλία, στην Τουρκία, στην Ινδία κ.λπ. Παντού δημιουργήθηκαν κολοσσιαίες ανισότητες που διαρκώς αυξάνονται και ταυτόχρονα μεγάλωσαν τον πλούτο μιας χούφτας καπιταλιστών και κερδοσκόπων. Αυτό θέλει να κάνει και ο Χατζηδάκης με το εργατοκτόνο νομοσχέδιό του. Να αφήσει απροστάτετους τους εργαζόμενους, να ενισχύσει τους πιο επιθετικούς και αρπακτικούς εργοδότες εξασφαλίζοντάς τους την ασυδο-

σία και την ατιμωρησία και καταδικάζοντας τους πρώτους να εργάζονται, από ήλιο σε ήλιο, με ψίχουλα αντί για μισθό για να πλουτίζουν οι δεύτεροι.

Όχι στην κοινωνία τους

Το νομοσχέδιο του Χατζηδάκη είναι ένα αποφασιστικό βήμα για την κοινωνία των 2/3, για μια οργουελική κοινωνία όπου θα «*συνυπάρχουν*» ο απόλυτος πλούτος μιας ασήμαντης μειοψηφίας και η απόλυτη φτώχεια της συντριπτικής πλειοψηφίας της κοινωνίας. Φυσιολογικά αυτό είναι αδύνατον, γι' αυτό το αστικό κράτος θωρακίζεται διαρκώς με όλο και πιο σύγχρονους εξοπλισμούς και κατασταλτικούς και ολοκληρωτικούς μηχανισμούς. Αντίθετα οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία σε όλο τον κόσμο και στη χώρα μας είναι όλο και περισσότερο διαιρεμένοι, με αποτέλεσμα να είναι όλο και πιο αναποτελεσματικοί στη διεκδίκηση μιας καλύτερης ζωής και μιας άλλης κοινωνίας χωρίς καταπίεση και εκμετάλλευση ενώ υπάρχουν οι αντικειμενικές προϋποθέσεις. Ιδιαίτερα στην περίοδο όπου ο καπιταλισμός οδηγείται με σπασμένα τα φρένα στον γκρεμό.

Όλα αυτά αποτυπώνονται θαυμάσια στο τέλος του βιβλίου του Φρ. Ένγκελς, «*Η καταγωγή της οικογένειας της ατομικής ιδιοκτησίας και του κράτους*», εκδόσεις Θεμέλιο (1966), σελ. 213-214, όπου παραθέτει το εξής απόσπασμα από το βιβλίο του Λούις Χ. Μόργκαν, *Η Αρχαία Κοινωνία*: «...*Το απλό κυνήγι του πλούτου δεν είναι ο τελικός προορισμός της ανθρωπότητας, αν η πρόοδος πρόκειται να μένει ο νόμος του μέλλοντος όπως ήταν στο παρελθόν. Η εποχή που διέτρεξε η ανθρωπότητα από την*

αυγή του πολιτισμού είναι μόνο ένα μικρό κλάσμα της ζωής που πέρασε, μόνο ένα μικρό κλάσμα της ζωής που βρίσκεται μπροστά της. Η διάλυση της κοινωνίας ορθώνεται απειλητική μπροστά μας σαν το κλείσιμο μιας ιστορικής σταδιοδρομίας, που μοναδικός της σκοπός είναι ο πλούτος, γιατί μια τέτοια σταδιοδρομία περιέχει στοιχεία της αυτοκαταστροφής της. Η δημοκρατία στη διοίκηση, η αδελφότητα στην κοινωνία, η ισότητα δικαιωμάτων, η γενική εκπαίδευση θα εγκαινιάσουν το κατοπινό ανώτερο στάδιο της κοινωνίας, για το οποίο εργάζονται αδιάκοπα η πείρα, το λογικό και η επιστήμη. Το στάδιο αυτό θα είναι η αναζωπύρωση –και σε ανώτερη μορφή– της ελευθερίας, της ισότητας και της αδελφότητας των παλαιών γενών».

Η έκκληση των Μαρξ και Ένγκελς «*Προλετάριοι όλων των χωρών, ενωθείτε!*» προς τους εργαζόμενους, αρκετές δεκαετίες μετά, δυστυχώς, δεν έχει γίνει πράξη ακόμα. Η ανάγκη να διώξουμε αυτές τις μαφίες που μας κυβερνούν, να διώξουμε τους νεοφιλελεύθερους όλων των αποχρώσεων, είναι όχι μόνο προϋπόθεση για μια καλύτερη των συνθηκών ζωής, όχι για να μη γίνουμε σκλάβοι στον 21ο αιώνα, αλλά και για μια καλύτερη κοινωνία, μια κοινωνία ανθρώπινη σοσιαλιστική. Αν πραγματικά θέλουμε –και αναμφισβήτητα θέλουμε– να καταργήσουμε τον αντεργατικό νόμο Χατζηδάκη πρέπει να οργανώσουμε τον αγώνα μας, να σφυρηλατήσουμε την ενότητά μας για να κάνουμε την πάλη μας πιο αποτελεσματική. Χωρίς να παλέψουμε, όχι μόνο τίποτα δεν πρόκειται να αλλάξει, αλλά πολύ σύντομα θα φέρουν και άλλα αντιδραστικά νομοσχέδια, θα πάρουν και άλλα αντεργατικά και αντιλαϊκά μέτρα σε βάρος των συμφερόντων μας, θα περιορίσουν ακόμη περισσότερο τα δημοκρατικά και συνδικαλιστικά μας δικαιώματα, θα οικοδομήσουν ακόμη πιο βάρβαρο αστυνομικό κράτος.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Στη Γαλλία το 2020, 90 γυναίκες σκοτώθηκαν από τον πρώην ή τον σύζυγό τους, ενώ σε πολλές περιπτώσεις είχαν καταγγείλει κακοποιητικές συμπεριφορές που δεν ελήφθησαν υπόψιν από τις αρχές, όπως επισημαίνει πρωτοσέλιδο της Liberation. Έκθεση από τη Γενική Επιθεώρηση Δικαιοσύνης, έδειξε ήδη πώς τα προειδοποιητικά σημάδια των γυναικών δεν λαμβάνονται υπόψιν, με το 41% των περιπτώσεων να είχαν καταγγείλει ακόμη και στην αστυνομία ότι υφίσταντο βία.

Με βάση τη μελέτη 88 ανθρωποκτονιών συζύγων που κρίθηκαν οριστικά το 2015 και το 2016, τα δύο τρίτα των θυμάτων είχαν υποστεί βία πριν σκοτωθούν. Στο 41% των περιπτώσεων, τις είχαν καταγγείλει ακόμη και στην αστυνομία. Το 80% αυτών των καταγγελιών απορρίφθηκε. Σύμφωνα με την Anne-Cécile Maiffert, Πρόεδρο του Ιδρύματος Γυναίκων, «βρισκόμαστε ακόμη σε μια κουλτούρα καταστολής, παρά προστασίας, ενώ υπάρχουν συσκευές, όπως το τηλέφωνο σοβαρού κινδύνου ή η εντολή προστασίας, που δεν χρησιμοποιούνται. Ο αριθμός των θέσεων διαμονής έκτακτης ανάγκης πρέπει ακόμη να αυξηθεί. Ενθαρρύνουμε τις γυναίκες να υποβάλουν καταγγελία, αλλά τότε, πρέπει να είμαστε διπλά σε επαγρύπνηση, γιατί αυτή η στιγμή μπορεί να αυξήσει τη βία». Σύμφωνα με άρθρο στο Κέντρο Γυναικείων Ερευνών και Μελετών, Διοτίμα, καθημερινά, σε όλο τον κόσμο, δολοφονούνται 137 γυναίκες, κατά μέσο όρο, από (πρώην ή νυν) συζύγους ή συντρόφους ή από κάποιο μέλος της οικογένειας τους. Από τις 87.000 δολοφονίες γυναικών παγκοσμίως, το 2017, το 58% διαπράχθηκε από (πρώην ή νυν) συζύγους ή συντρόφους ή μέλη της οικογένειας τους. Τα στοιχεία αυτά βασίζονται στο Γραφείο των Ηνωμένων Εθνών για τα Ναρκωτικά και το Έγκλημα (UNODC).

«**Μ**ην νομίζετε ότι η πανδημία του κορωνοϊού τελείωσε», ήταν το μήνυμα του διευθυντή του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας για την Ευρώπη, Χανς Κλούγκε, την Παρασκευή, σημειώνοντας ότι αυτό θα συμβεί μόνο όταν θα έχει εμβολιαστεί τουλάχιστον το 70% του παγκόσμιου πληθυσμού και ζητώντας, παράλληλα, να επιταχυνθούν οι εμβολιασμοί και να ενταθεί η επαγρύπνηση όσο «επανεκκινεί» η Γηραιά Ήπειρος.

Στις 53 χώρες και εδάφη της Ευρώπης (όπως κατηγοριοποιούνται με βάση τα κριτήρια του ΠΟΥ), μόνο το 26% του πληθυσμού έχει κάνει μια πρώτη δόση του εμβολίου. Στην Ευρωπαϊκή Ένωση, το 36,6% έχει κάνει τουλάχιστον μία δόση και το 16,9% έχει εμβολιαστεί πλήρως, σύμφωνα με μια καταμέτρηση του Γαλλικού Πρακτορείου.

Πηγή ανησυχίας για όλη την ήπειρο αποτελεί η μεταδοτικότητα των νέων μεταλλάξεων του νέου κορωνοϊού. Η ινδική παραλλαγή έχει εντοπιστεί σε 27 από τις 53 χώρες της Ευρώπης, μολονότι ο αριθμός των νέων κρουσμάτων και των θανάτων μειώνεται σταθερά, για πέμπτη εβδομάδα, φτάνοντας στο χαμηλότερο σημείο από τα μέσα Οκτωβρίου.

Σχεδόν ενάμιση χρόνο μετά τον εντοπισμό των πρώτων κρουσμάτων στην Κίνα, αυτό το καλοκαίρι πρέπει να αποτελέσει ευκαιρία για όλους να είναι προσεκτικοί. Ο ΠΟΥ ζητά επίσης μεγαλύτερη αλληλεγγύη εκ μέρους των χωρών όσον αφορά την κατανομή των εμβολίων. «Δεν είναι αποδεκτό ορισμένες χώρες να ξεκινούν τον εμβολιασμό των νεότερων ηλικιακά ενώ άλλες να μην έχουν εμβολιάσει ακόμη όλους τους εργαζόμενους στον τομέα της υγείας και τις ευπαθείς ομάδες», σχολίασε.

STOP στο αντεργατικό νομοσχέδιο Χατζηδάκη Στις απο-«ρυθμίσεις της προστασίας της εργασίας»

Το νομοσχέδιο Χατζηδάκη, με τον ψευδεπίγραφο τίτλο «Για την Προστασία της Εργασίας κ.λπ.», κατατέθηκε τελικά την Παρασκευή 4 Ιουνίου 2021 στην Βουλή. Από τον περασμένο Νοέμβριο, έχουμε γράψει πολλά για τον χαρακτήρα αυτού του βαθιά αντεργατικού νομοσχεδίου (ν/σ).

Η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας (εργαζόμενοι, νέοι, συνταξιούχοι και λαϊκά στρώματα) έχει δικαίωμα και υποχρέωση, να αποτρέψει την ψήφιση αυτού του νεοφιλελεύθερου αντεργατικού ν/σ Χατζηδάκη, γιατί:

1) Προωθεί την δημιουργία του λεγόμενου **αποσχολήσιμου**, ενός μοντέλου «εργαζόμενου», ατομικοποιημένου, έρμαιο της εργοδοσίας, που θα δουλεύει και θα αμείβεται, όταν, όπου, όσο και όπως θέλει ο εργοδότης.

Τα συνειδητά ψέματα που αραδιάζει ο Χατζηδάκης περί «Προστασίας» της Εργασίας, «ευελιξίας», «ατομικής επιλογής», «ελευθερίας» και «ελεύθερου χρόνου» των εργαζομένων, όχι μόνο δεν μπορούν και δεν πρέπει να ξεγελάνε κανέναν, αλλά αποτελούν έβρη. Έβρη και κοροϊδία για την **συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων που ζουν σε άθλια κατάσταση**, είτε μέσα σε τεράστια ανεργία ή υποαπασχόληση είτε μέσα σε μεγάλη υπερεργασία. Με **ανύπαρκτα εισοδήματα** για κάποιους, και συνεχείς απώλειες ή μειώσεις εισοδημάτων για άλλους. Με **διάρκεια εντατικοποίησης, υπερεκμετάλλευση ή ανασφάλεια, φόβο, αγωνία, και φτώχεια**. Καταστάσεις τραγικές, που τις ξερνάει η περιβόητη αγορά, η κρίση της οικονομίας, αλλά και οι Μνημονιακές ή νεοφιλελεύθερες πολιτικές.

2) Τα γενικά χαρακτηριστικά αυτού του νομοσχεδίου είναι:

α) **μεγαλύτερη απορρύθμιση ή ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, των συνθηκών εργασίας, των αντίστοιχων δικαιωμάτων.** Απορρυθμίζονται «οι χρόνοι εργασίας, τα ωράρια, οι υπερωρίες κ.λπ.» και οι σχετικές αμοιβές. Με μέτρα **ενάντια στο σταθερό, πλήρες ωράριο** αλλά και **ενάντια στην σταθερή αμοιβή.**

β) **μεγαλύτερη αποδέσμευση στο «διευθυντικό δικαίωμα»** από κάθε περιορισμό ή έλεγχο, **δίνοντας μεγαλύτερη εξουσία και περισσότερες δυνατότητες** σε εργοδότες ιδιώτες και δημόσιο, Υπουργούς κ.λπ.

γ) **περισσότερα και πιο σημαντικά χτυπήματα στα συνδικαλιστικά δικαιώματα (οργάνωση, λειτουργία και δράση Σωματείων ή Συνδικάτων) και στην προστασία τους.**

Οι ελάχιστες ευνοϊκές για τους εργαζόμενους διατάξεις, αποτελούν το δόλωμα/παγίδα για να περάσει αυτό το σκληρά αντεργατικό νομοσχέδιο.

3) **Στοχεύει, κυρίως, σε 2 καθοριστικά χτυπήματα.**

Πρώτον, μέσα από την «διευθέτηση του χρόνου εργασίας και ιδίως των υπερωριών», να καταργηθούν οι διατάξεις που: (α) προστάτευαν το 8ωρο και τον εργαζόμενο από την παραπάνω ημερήσια ή εβδομαδιαία εργασία, (β) καθόριζαν πρόσθετη αμοιβή για τις διάφορες υπερωρίες (π.χ. η υπερεργασία είχε 20% προσαύξηση αμοιβής, η «νόμιμη υπερωρία, η εντός των επιτρεπόμενων ορίων» είχε προσαύξηση 40%, η «νόμιμη υπερωρία, η πέραν των ορίων» 60% και η «παράνομη» υπερωρία 80%). **Άρα μιλάμε για μια σημαντική μείωση του εισοδήματος πολλών εργαζομένων.**

Δεύτερον με το «ξαναγράψιμο του εργατικού δικαιού από την αρχή», στοχεύει:

α) **στην ακόμη μεγαλύτερη απαξίωση των Σωματείων, των Συνδικάτων και κάθε έννοιας Συνδικαλισμού, δηλαδή της συλλογικής, μαζικής και μαχητικής/δυναμικής διεκδίκησης και αγώνα.** Με μέτρα όπως τα παραπάνω, αλλά και με όσα άλλα περιέχει αυτό το ν/σ, όπως την καθιέρωση της «υπερίσχυσης» των λεγόμενων ατομικών συμβάσεων εργασίας έναντι όλων των άλλων ειδών ΣΣΕ.

β) **στην τυπική και ουσιαστική παρεμπόδιση, ποινικοποίηση και απαγόρευση τους.** Σε μια επίθεση που

είναι κομβική, ζωτικής σημασίας. Με μέτρα όπως τον περιορισμό/απαγόρευση διεκδίκησης ΣΣΕ ή και κήρυξης απεργίας σε Σωματεία και Συνδικάτα αν δεν εγγραφούν στο ηλεκτρονικό γενικό μητρώο του υπουργείου Εργασίας ή αν δεν καθιερώσουν ηλεκτρονική συμμετοχή στις Γενικές Συνελεύσεις και στις εκλογές. Με περιορισμούς στις δυνατότητες προσφυγής των Συνδικάτων στον ΟΜΕΔ. Με μείωση του αριθμού των μελών της διοίκησης των συνδικαλιστικών οργανώσεων που προστατεύονται από απόλυση. Με την μείωση των ημερών συνδικαλιστικής άδειας που δικαιούνται εργαζόμενοι και εκλεγμένοι στις διοικήσεις για να εξασκήσουν τα συνδικαλιστικά δικαιώματα/καθήκοντά τους. Με την υποχρέωση στα συνδικαλιστικά όργανα να ενημερώνουν για την απεργία τον εργοδότη πολύ νωρίτερα από ότι ήδη ισχύει. Με την περαιτέρω αύξηση στο προσωπικό ασφαλείας σε πολλές επιχειρήσεις. Με την μεγαλύτερη προσπάθεια ποινικοποίησης έως και απαγόρευσης, της απεργίας και της περιφρούρησής της κ.λπ.!

4) Η κυβέρνηση της ΝΔ με αυτό το **νομοσχέδιο:**

I) **συνεχίζει τα αντεργατικά χτυπήματα** που είχαμε (α) σε όλη την Μνημονιακή περίοδο από όλες τις κυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ και τις παραλλαγές τους, (β) τα τελευταία 31 χρόνια, από το 1990 και μετά, από τους νεοφιλελεύθερους και τους εκσυγχρονιστές, της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ, (γ) την περίοδο της πανδημίας, εδώ και πάνω από έναν χρόνο.

II) **θεσμοθετεί/νομοθετεί υπέρ των εργοδοτών, ιδίως υπέρ του μεγάλου κεφαλαίου**, τις όποιες αρνητικές αλλαγές είχαμε στην εργασία (ανεργία, υποαπασχόληση, εντατικοποίηση ή υπεραπασχόληση, μειώσεις μισθών) λόγω της κρίσης εδώ και σχεδόν 50 χρόνια.

III) **φέρνει πιο κοντά τα επόμενα αντεργατικά ν/σ**, γιατί ΕΕ, εργοδότες, τραπεζίτες, εφοπλιστές και δανειστές, κάθε είδους Μνημονιακοί και νεοφιλελεύθεροι, δεν πρόκειται να σταματήσουν για όσο καιρό υπάρχουν εργατικά και κοινωνικά δικαιώματα, για όσο καιρό δεν τους σταματάμε και για όσο καιρό έχουν την οικονομική και πολιτική εξουσία στα χέρια τους.

IV) **προσπαθεί να κάνει μια τομή**, να γυρίσει τους εργαζόμενους και την κοινωνία 40 ή και 50 χρόνια πίσω. Να καταργήσει όλες τις εργατικές και κοινωνικές κατακτήσεις που έχουν προκύψει από την εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1973 και τους αγώνες της Μεταπολίτευσης.

V) **προσπαθεί να προλάβει τις νέες αντιδράσεις και αντιστάσεις, τις νέες διεκδικήσεις, την νέα ριζοσπαστικοποίηση.**

Απέναντι στα επικίνδυνα σχέδιά τους, να εξοπλιστούμε (α) με την ρήση που αποδίδεται στον Αβραάμ Λίνκολν: «Μπορείτε να ξεγελάσετε όλους τους ανθρώπους μερικές φορές και μερικούς ανθρώπους όλη την ώρα. Αλλά δεν μπορείτε να ξεγελάτε όλους τους ανθρώπους όλη την ώρα», (β) με πίστη στο δίκιο μας, (γ) με αποφασιστικότητα και δυναμισμό και (δ) με επιτροπές αγώνα παντού, σε χώρους εργασίας, σε πλατείες και γειτονιές, σε σχολεία και σχολές. Να οργανώσουμε **έναν αγώνα διάρκειας ενάντια στο ν/σ Χατζηδάκη** αλλά και **στην κυβέρνηση** –και σε κάθε κυβέρνηση– της υποκρισίας, της φτώχειας, της λεηλασίας και της κατάρτησης των δικαιωμάτων μας.

■ Λάχανης Τηλέμαχος

ΕΠΙΚΑΙΡΑ...

Τείχη απομόνωσης υψώνονται στα στρατόπεδα συγκέντρωσης προσφύγων

Εντός του Μάη ξεκίνησαν να χτίζονται περιφράξεις σε διάφορες προσφυγικές δομές της χώρας, όπως σε αυτές της Ριτσώνας, των Διαβατών και της Νέας Καβάλας στο Πολύκαστρο. Περιφράξεις από τσιμεντένια τείχη τριών μέτρων, που θυμίζουν φυλακές, που αποκόπτουν κάθε είδους επαφή με τους «απ' έξω» και επισφραγίζουν μια συνειδητή εμβάθυνση της γκετοποίησης που τόσα χρόνια βιώνουν οι πρόσφυγες. Φυσικά, η ενέργεια αυτή συνοδεύεται από «επιχειρήματα» που παρουσιάζουν τους πρόσφυγες σαν απειλή για την ασφάλεια και την ειρήνη ώστε να θεωρείται λύση ο πλήρης εγκλεισμός τους.

Μέχρι τώρα ο υπουργός Μετανάστευσης και Ασύλου αναφερόταν στην κατασκευή της διαβόητης διπλής περίφραξης τύπου NATO «σε όλα τα σημεία εισόδου και σε δομές στην ηπειρωτική Ελλάδα». Στις 5 Γενάρη, ο Διεθνής Οργανισμός Μετανάστευσης (ΔΟΜ), δημοσίευσε προκήρυξη για την κατασκευή περίφραξης σε Μαλακάσα, Ριτσώνα, Πολύκαστρο και Διαβατά, δίχως όμως να αναφέρεται λεπτομερώς στο είδος της. Οι τεχνικές προδιαγραφές της προκήρυξης του Υπουργείου για τις «Εργασίες Περιφράξης και Εγκατάστασης Υποδομών Ασφάλειας στις Δομές της Ενδοχώρας» έκαναν λόγο για συρματοπλέγματα ύψους τριών μέτρων, κατά τα τέλη Μάη. Εξαιρούνται βέβαια οι τέσσερις δομές σε Μαλακάσα, Ριτσώνα, Πολύκαστρο και Διαβατά. Το πιθανότερο είναι ότι δεν αποτελούν εξαίρεση, αλλά την αφετηρία για την γενίκευση αυτής της διευρυμένης και εξελιγμένης απομόνωσης.

Πρέπει να παλέψουμε και να βάλουμε ένα τέρμα στην αντιπροσφυγική πολιτική κυβερνήσεων και ΕΕ Να παλέψουμε για τις ελευθερίες, τα δικαιώματα και την προστασία των προσφύγων, ενάντια στον εγκλεισμό, τη γκετοποίηση και την απομόνωσή τους. Για την στέγασή τους σε κατοικίες μέσα στις γειτονιές μας και την πλήρη ένταξή τους στην κοινωνική, οικονομική και πολιτική ζωή της χώρας.

Συνεχίζουν και τα πολύνεκρα ναυάγια στην Μεσόγειο

Ακόμη ένα ναυάγιο στην κεντρική Μεσόγειο άφησε πίσω του νεκρούς μετανάστες, μεταξύ των οποίων και δύο βρέφη. Την Πέμπτη 20 Μαΐου, μια πλαστική βάρκα όπου είχε ξεκινήσει από τη Ζουβάρα της δυτικής Λιβύης, αναποδογύρισε λόγω δυσμενών καιρικών συνθηκών, με αποτέλεσμα τουλάχιστον 50 άνθρωποι να θεωρούνται αγνοούμενοι. Περισσότεροι από 8.000 μετανάστες έχουν «αναχαιτιστεί» και επιστραφεί στη Λιβύη, ενώ πάνω από 600 έχουν χάσει τη ζωή τους στην κεντρική Μεσόγειο. Η ΕΕ προσπαθεί απλώς να ανακόψει τις μεταναστευτικές ροές που κατευθύνονται στο εσωτερικό της, την στιγμή που και η ίδια φέρει τεράστια ευθύνη για την γέννησή τους. Έτσι, τόσο στο Μαρόκο όσο και στη Λιβύη, η ΕΕ επιδοτεί τη φύλαξη των συνόρων τους. Συγκεκριμένα, το Μαρόκο έχει λάβει περίπου 1,6 δις ευρώ από το 2014, ενώ η Λιβύη έχει λάβει τα τελευταία χρόνια 700 εκατομμύρια, μερικά από τα οποία κατευθύνθηκαν στην εκπαίδευση της λιβυκής ακτοφυλακής για να επιστρέφει μετανάστες στις ακτές της χώρας.

Οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία πρέπει να αγωνιστούμε για να πέσουν οι φράχτες, να ανοίξουν τα σύνορα, να φύγει το ΝΑΤΟ από το Αιγαίο. Να παλέψουμε το κακό στη ρίζα του, δηλαδή την αντιδραστική πολιτική της ΕΕ και των ιμπεριαλιστών, που με τον πόλεμο και τις επεμβάσεις τους γεννούν την προσφυγιά και τον ρατσισμό. Πρέπει να αγωνιστούμε για να επιβάλλουμε μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων, που θα μας βγάλει από τον εφιάλτη της ΕΕ.

Χάρισμα στον Λάτση τα ΕΛ.ΠΕ. Έγκλημα κατά του δημοσίου και των εργαζομένων

Τέλος στην κυριαρχία του Δημοσίου στη διοίκηση των ΕΛ.ΠΕ., προς όφελος της πλευράς Λάτση, δίνει το σχέδιο της διορισμένης από τη ΝΔ διοίκησης του Ομίλου ΕΛ.ΠΕ. με τις αλλαγές που προτείνει στο καταστατικό του ομίλου, ενώ παράλληλα αφήνει για πρώτη φορά ανοικτή τη δυνατότητα διάσπασης, αν και επιχειρήθηκε να υποβαθμιστεί η επιλογή αυτή της διοίκησης με τις ευλογίες της κυβέρνησης ΝΔ και να εξαφανιστεί στη σκιά των εντυπώσεων ενός μεγαλεπήβολου πλάνου μετασχηματισμού του ομίλου, ο ελέφαντας στο δωμάτιο παρέμεινε η εκχώρηση του δικαιώματος του Δημοσίου στο μάντζιμντ της εταιρείας.

Με την πώληση περιουσιακών στοιχείων που μπορούν να ξεπερνούν το 51% του ενεργητικού, δηλαδή του βιομηχανικού τομέα (διύλιση), καθώς μόνο με πώληση στοιχείων ενεργητικού αυτού του τομέα θα μπορούσε να αλλάξει χέρια περισσότερο από το μισό ενεργητικό των ΕΛ.ΠΕ. Η διοίκηση, όπως και η κυβέρνηση, δεν έχουν ξεκαθαρίσει τι μπορεί να σημαίνει αυτή η νέα δυνατότητα για το μέλλον των ΕΛ.ΠΕ., δηλαδή αν σχεδιάζεται μια διάσπαση του ομίλου.

Ένα άλλο αδιευκρίνιστος σκοπιμότητας στοιχείο στα άρθρα του νέου καταστατικού είναι αυτό που δίνει τη δυνατότητα έκδοσης ομολογιών με δικαίωμα συμμετοχής στα κέρδη. Η διοίκηση των ΕΛ.ΠΕ. δεν έχει ξεκαθαρίσει για ποιο λόγο θα μπορούσε να χρει-

ασθεί ένα τέτοιο χρηματοδοτικό εργαλείο υβριδικού χαρακτήρα, που η έκδοσή του θα στερούσε από τους μετόχους ένα μέρος των κερδών, το οποίο θα περνούσε σε δανειστές. Όλα αυτά, σε έναν όμιλο με το μέγεθος και τη στρατηγική σημασία που έχουν τα ΕΛ.ΠΕ. και καθιστά εντελώς ακατανόητη μια προσφυγή σε τέτοιο χρηματοδοτικό εργαλείο, όταν έχει όλες τις δυνατότητες να δανεισθεί με ικανοποιητικούς όρους από τις τράπεζες και την αγορά ομολόγων. Η μόνη εξήγηση για την χρησιμοποίησή του είναι να προσφέρει ακόμα περισσότερα δώρα στον ιδιώτη «επενδυτές» αρπακτικά οι οποίοι θα επωφεληθούν με έναν τέτοιο όρο δανεισμού.

Τα δε οφέλη από την αύξηση αξίας, που ευαγγελίζεται η διοίκηση τα επόμενα χρόνια, μόνο διασφαλισμένα δεν είναι, με σχέδια για νέα μοντέλα εταιρικής δομής, όπως η δημιουργία εταιρείας holding και θυγατρικών με περίεργα σενάρια αποδόσεων, όπου θα μπορούσαν να συμμετάσχουν και τρίτοι επενδυτές κ.λπ., ενώ η μέχρι σήμερα εμπειρία από τις εναλλαγές ιδιωτικού/δημοσίου γέρνει τη ζυγαριά εμφανώς, υπέρ της συμμετοχής του Δημοσίου στη διοίκηση του ομίλου, που μόνο για το α' τρίμηνο έχει καθαρά κέρδη 54 εκ. ευρώ!

Αν και αποσιωπάται, ωστόσο το ζήτημα ενέχει και σοβαρή οικονομική διάσταση: το Δημόσιο με ποσοστό 35,5% επί της αξίας των ΕΛ.ΠΕ., ήτοι 2 δις., έχει περίπου 710 εκατ. μετοχικά δικαιώματα (περιουσία), που περιλαμβάνουν και προσαύξηση, ύψους τουλάχισ-

τον 106 εκατ. (με 15%). Με βάση τη διεθνή πρακτική, στοιχειοθετείται θέμα απιστίας ως προς τα συμφέροντα του Δημοσίου, καθώς οι συναινούντες στην κατάργηση της συμμετοχής του Δημοσίου στη διοίκηση παραχωρούν ταυτόχρονα και οικονομικό όφελος, τουλάχιστον 106 εκατ.

Η εξέλιξη αυτή φωτίζει τώρα καλύτερα γιατί η Ρανευορεαν του Ομίλου Λάτση έκανε ό,τι περνούσε από το χέρι της για να υπονομεύσει και να οδηγήσει σε αποτυχία τελικά, τον Απρίλιο του 2019, τον διαγωνισμό για την από κοινού με το Δημόσιο (ΤΑΙΠΕΔ) πώληση του 50,1% των ΕΛ.ΠΕ., με στόχο την εξασφάλιση εσόδων αποκρατικοποίησης 500 εκατ. ευρώ, όπως είχαν επιβάλει οι δανειστές στο πλαίσιο του 3ου Μνημονίου. Βάσει της συμφωνίας των δυο βασικών μετόχων των ΕΛ.ΠΕ. τον Απρίλιο του 2018, η Ρανευορεαν του Σ. Λάτση θα πωλούσε το 30,1% και το ΤΑΙΠΕΔ το 20% (από το 35,5% που κατέχει).

Ωστόσο, αποδεικνύεται ότι η Ρανευορεαν όχι απλώς δεν ήθελε και δεν είχε σκοπό να πουλήσει οσοδήποτε από το μεριδίό της στα ΕΛ.ΠΕ., που άλλωστε ήταν ενεχυριασμένο έναντι δανείων εκατοντάδων εκατομμυρίων, αλλά επεδίωκε και περίμενε «καλύτερες πολιτικές συνθήκες», ώστε να περάσουν τα ΕΛ.ΠΕ. αβάπτα στα χέρια της. Η τωρινή μεθόδευση «δωρεάς» του διοικητικού ελέγχου των ΕΛ.ΠΕ. στον Όμιλο Λάτση επιβεβαιώνει το σενάριο, σύμφωνα με το οποίο στην επόμενη φάση το ΤΑΙΠΕΔ θα υποχρεωθεί να πουλήσει όλο ή μέρος του ποσοστού

του, αποξενώνοντας πλήρως την ελληνική κοινωνία από τεράστια αξία δημόσια περιουσία. Άλλωστε, τα ΕΛ.ΠΕ. παραμένουν στο πρόγραμμα αποκρατικοποιήσεων του ΤΑΙΠΕΔ, έστω και με μη προσδιορισμένο ακόμη ποσοτικά στόχο.

Οι πολιτικές και κοινωνικές διαστάσεις του ζητήματος είναι τεράστιες, δεδομένου ότι τα ΕΛ.ΠΕ. έχουν τεράστια αναπτυξιακή και εθνική σημασία, διαδραματίζουν κρίσιμο ρόλο στην ενεργειακή ασφάλεια και τα εθνικά αποθέματα, στην εισαγωγή υδρογονανθράκων και στη διύλιση, στο κόστος των ενεργειακών αγαθών, προϊόντων και κοινωνικών λειτουργιών.

Για ακόμα μια φορά εξελίσσεται ένα γιγαντιαίο σκάνδαλο με το οποίο δωρίζεται στον Λάτση, ίσως η μεγαλύτερη, με πολύ μεγάλη κερδοφορία και σίγουρα από τις σημαντικότερες δημόσιες επιχειρήσεις που το μέγεθός της ξεπερνάει τα σύνορα της χώρας. Η μόνη λύση που είναι προς το συμφέρον των εργαζομένων των ΕΛ.ΠΕ. αλλά και ολόκληρης της κοινωνίας είναι τα ΕΛ.ΠΕ. να παραμείνουν δημόσιος και ενιαίος όμιλος. Καλούμε τους εργαζόμενους να συνεχίσουν τις κινητοποιήσεις ώστε να κόψουν την όρεξη σε κάθε είδους «αρπακτικό» που θέλει να θησαυρίσει ακόμα μια φορά στις δικές τους πλάτες αλλά και του δημοσίου. Δεσμευόμαστε πως θα είμαστε μαζί τους στον δίκαιο αγώνα τους!

■ Γ. Τ.

Εκλογές στο συνδικάτο επισιτισμού - τουρισμού Θεσ/νίκης (Σ.Ε.Τ.ΕΠ.Ε.)

Ως Αντεπίθεση των Εργαζομένων, ευχαριστούμε όλους τους συναδέλφους-μέλη του Συνδικάτου που μας στήριξαν. Δεσμευόμαστε να ανταποκριθούμε στα καθήκοντά μας, με ακόμη μεγαλύτερη πίστη στις δυνάμεις μας και τις δυνάμεις της εργατικής τάξης. Σε μια πραγματικά δύσκολη συγκυρία που η εργατική τάξη, η νεολαία, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, το συνδικαλιστικό κίνημα δέχονται κολοσοιαία επίθεση στον πυρήνα των δικαιωμάτων τους.

Τα αποτελέσματα των εκλογών φαίνονται στον πίνακα.

Συμπεράσματα:

1) Τα αποτελέσματα των εκλογών του Συνδικάτου που διεξήχθησαν στις 27-28/5 και 1/6/2021, αναδεικνύουν την σημαντική ενίσχυση της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων, εκλέγοντας ξανά 3 εκπροσώπους στην Διοίκηση του Συνδικάτου και από 2 αντιπροσώπους στα δευτεροβάθμια όργανα (Ε.Κ.Θ., Π.Ο.Ε.Ε.Τ.).

Αυτή η σταθερή ανοδική πορεία φιλοδοξούμε να έχει πολλαπλά οφέλη για το Συνδικάτο μας, τους εργαζόμενους του κλάδου και τους αγώνες τους, το συνδικαλιστικό κίνημα γενικότερα. Είναι το αποτέλεσμα της πολιτικής και της παρέμβασης της Αντεπίθεσης όλο το προηγούμενο διάστημα στο Συνδικάτο:

- Παλεύοντας με τους εργαζόμενους του κλάδου, με μπροστάρηδες τους διανομείς φαγητού που μάχονται εδώ και 4 χρόνια με διάρκεια (κερδίζοντας τον νόμο 4611/2019-αρ. 55-56), συμβάλλοντας στο σπάσιμο των χουντικών απαγορεύσεων και την αστυνομοκρατία της κυβέρνησης, αναδεικνύοντας τα προβλήματα και διεκδικώντας με αγώνα τα εργατικά δικαιώματα.

- Λέγοντας στους εργαζόμενους του κλάδου ότι εχθροί μας δεν είναι οι μετανάστες αλλά οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ και ΕΕ, οι κυβερνήσεις/ανδρείκελα όπως του Μητσοτάκη και του Ερντογάν.

- Δείχνοντας στους εργαζόμενους του κλάδου ένα σχέδιο στην πράξη για αγώνες ενωτικούς, μαχητικούς, οργανωμένους, αποτελεσματικούς, που από το 2003 μέχρι και σήμερα δίνουμε μαζί τους.

- Παλεύοντας με τους εργαζόμενους του κλάδου να οργανωθούν και ανασυγκροτήσουμε το Συνδικάτο, να γίνει πλειοψηφία μια άλλη πολιτική, μαχητική, αντικαπιταλιστική. Με την προάσπιση της εργατικής δημοκρατίας κόντρα και ενάντια στην λάσπη, τις συκοφαντίες και τις ύβρεις, την φυσική βία, τα δικαστήρια, την αστική δικαιοσύνη και τα «αστικά σαλόνια». Κόντρα και ενάντια στην σταλινική γραφειοκρατία της Ταξικής Ενότητας (Τ.Ε.) και άλλων δυνάμεων όπως η Λαντζα.

Μονό με αυτή την πολιτική μπορεί να ηττηθεί η κάθε συνδικαλιστική γραφειοκρατία, είτε είναι των ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ-ΕΑΚ είτε της Τ.Ε του ΠΑΜΕ!

2) Το «παλιό» καταρρέει, το νέο μόλις έχει εμφανιστεί και ριζώνει...

Σίγουρα θα δούμε ανακινώσεις στον «ΡΙζοσπάστη» και στα site της «ριζοσπαστικής αριστεράς» για «την μαζικοποίηση του Συνδικάτου», τις «ταξικές δυνάμεις που νίκησαν...» κ.α., και αναμένουμε το γνωστό υβρεολόγιο προς την Αντεπίθεση των Εργαζομένων περί «διασπαστών», «αντικομμουνιστών», τότε «πασόκων» τότε «συριζέων», τότε «χρυσουγιτών», τότε όλα αυτά μαζί και το νέο επίθετο που μας προσάπτουν αυτό των «τραμπουκών».

Αυτή ήταν σε γενικές γραμμές και η μισώρη απολογιστική εισήγηση του απερχόμενου προέδρου του Συνδικάτου και στελέχους του ΠΑΜΕ στην εκλογοαπολογιστική Γενική Συνέλευση όπου, μας είπε ότι για την κατάσταση που βιώνουν οι εργαζόμενοι, φταίει η Αντεπίθεση των Εργαζομένων (ΑΤΕ).

Στην ίδια κατεύθυνση περίπου και η τοποθέτηση της Λαντζας, που «παραδόξως» δεν βλέπει κανένα πρόβλημα στο εργατικό κίνημα και στη συνείδηση των εργαζομένων. Πάρα

μόνο στην ΑτΕ που «οικοδομείται αυτοδύναμα και ενσωματώνει αναλύσεις και πρακτικές ήττας (ΤΙΝΑ)», ενώ ο σίφουνας που λέγεται Λάντζα, σαρώνει κάθε κυβέρνηση, εργοδότη, κρατική μηχανή κ.λπ. και μαζικοποιεί το Συνδικάτο, μαζί με τις «ταξικές δυνάμεις» της Τ.Ε. του ΠΑΜΕ!

Η «μαζικοποίηση» στο Συνδικάτο για άλλη μια φορά, είναι προϊόν ασυγκάλυπτης νοθείας που οργιάσε (600 ψήφοι στο Συνδικάτο 1η φορά) και όχι προφανώς δουλειάς ανασυγκρότησης από την Τ.Ε. του ΠΑΜΕ και την Λαντζα. Τα αποτελέσματα και οι συσχετισμοί θα ήταν τελείως διαφορετικά, αφού τουλάχιστον 200 ψηφισάντες και ψηφοφόροι των παραπάνω παρατάξεων δεν είναι εργαζόμενοι στον κλάδο του Επισιτισμού, δεν δουλεύουν πουθενά, είναι φοιτητές, μαθητές ή κομματικός μηχανισμός.

Σαν Αντεπίθεση έχουμε καταγγείλει πολιτικά αυτήν την κατάσταση και δηλώνουμε για άλλη μια φορά ότι δεν θέλουμε και ούτε μπορούμε να κάνουμε αντιπαράθεση με τέτοιους όρους και πρακτικές. Θα συνεχίσουμε να οικοδομούμε το Συνδικάτο με εργαζόμε-

νους του κλάδου, σε μια κατεύθυνση ανασυγκρότησης και ανασύνθεσής του, αλλά με όρους κινήματος. Όσο για τα νούμερα και τα ποσοστά, η Τ.Ε. χάνει 1 έδρα στην Διοίκηση την οποία παίρνει η Λαντζα και η Λαντζα χάνει τον μοναδικό αντιπρόσωπο που είχε στην Ομοσπονδία και τον κερδίζει η ΑτΕ.

Σε αυτές τις πολιτικές θα είμαστε πάντα αντίθετοι. Θα συνεχίσουμε να ασκούμε σκληρή κριτική, πάντα με τρόπο και ήθος που αρμόζει στους εργαζόμενους, προσβλέποντας και καλώντας ταυτόχρονα τουλάχιστον τις δυνάμεις της ριζοσπαστικής αριστεράς (Λαντζα) να αφήσουν τις πολιτικές/πρακτικές του ΠΑΜΕ, που χάνουν εξάλλου έδαφος, και να ριχτούν στην μάχη για μια πραγματική αναγέννηση του Συνδικάτου μας και του συνδικαλιστικού κινήματος γενικότερα, με πολιτικές ενότητας στους αγώνες, με σχέδιο, με ένα αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα, πραγματική λύση για τα συμφέροντα των εργαζομένων. Για μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων!

■ Αντεπίθεση των Εργαζομένων στον Επισιτισμό-Τουρισμό

	ΓΙΑ ΤΟ Δ.Σ.				ΓΙΑ ΤΗΝ Ε.Ε.			
	2021		2019		2021		2019	
Εννόλο ψηφιστών	604		461					
Εγκυρα	600		451					
Άκυρα	4		10					
Ταξική Ενότητα (ΠΑΜΕ)	356 ψηφούς	6 Έδρες	2 Έδρες	290 ψήφους	7 Έδρες	2 Έδρες		
Αντεπίθεση των Εργαζομένων (ΟΚΔΕ)	148 ψηφούς	3 Έδρες	1 Έδρα	106 ψήφους	3 Έδρες	1 Έδρα		
Λαντζα (ΑΡΙΣ)	96 ψήφους	2 Έδρες	0 Έδρες	55 ψήφους	1 Έδρα	0 Έδρες		

	ΓΙΑ ΤΟ Ε.Κ.Θ.				ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ (ΠΟΕ.Ε.Τ.)			
	2021		2019		2021		2019	
Εννόλο ψηφιστών	604		452		604		452	
Εγκυρα	600		448		600		448	
Άκυρα	4		4		4		4	
Ταξική Ενότητα (ΠΑΜΕ)	354 ψηφούς	5 Αντίπους	285 ψήφους	4 Αντίπους	354 ψήφους	4 Αντίπους	285 ψήφους	3 Αντίπους
Αντεπίθεση των Εργαζομένων (ΟΚΔΕ)	150 ψηφούς	2 Αντίπους	105 ψήφους	2 Αντίπους	150 ψήφους	2 Αντίπους	105 ψήφους	1 Αντίπους
Λαντζα (ΑΡΙΣ)	96 ψήφους	1 Αντίπο	58 ψήφους	0 Αντίπους	96 ψήφους	0 Αντίπους	58 ψήφους	1 Αντίπους

26 Ιουνίου: ΟΧΙ σε όλα τα Ναρκωτικά Παλεύουμε για την ανατροπή του συστήματος που γεννάει τη μάστιγα

«Σε θέλουν σκλάβο να χτυπάς το κούτελο στο χώμα! / Χασίσι αν θες, μετά χαράς! Αλλά όχι ελευτερία.» (Κώστας Βάρναλης)

Η 26η Ιουνίου καθιερώθηκε ως «Παγκόσμια Ημέρα κατά των Ναρκωτικών και της Παράνομης Διακίνησής τους» στις 7 Δεκεμβρίου 1987 από τη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ.

Το καπιταλιστικό σύστημα από τη γέννησή του προωθούσε τα ναρκωτικά ως μέσο ανακούφισης από τις εξαντλητικές συνθήκες εργασίας. Μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα κατά τον 19ο αιώνα, στα μεγάλα βιομηχανικά κέντρα, αρχικά της Αγγλίας και μετά της Γερμανίας, Γαλλίας κ.ά. δημιουργήθηκαν χιλιάδες οπιομανείς εργάτες. «Οι λύσεις» για τους καταπιεσμένους προλετάρους ήταν από τη μια παραίτηση, υποταγή, αλκοολισμός, ναρκωτικά... Από την άλλη αντίσταση, εξέγερση, αξιοπρέπεια...» (Ενγκελς, *Η κατάσταση της εργατικής τάξης στην Αγγλία*).

Όταν απαγορεύτηκε το εμπόριο οπίου στην Καντόνα της Κίνα, οι δυτικοί αποικιοκράτες και ιμπεριαλιστές προκάλεσαν τον Πρώτο Πόλεμο του Οπίου (1839). Με το πέρας στο ιμπεριαλιστικό του στάδιο, ο καπιταλισμός γενίκευσε τη διακίνηση ναρκωτικών σε όλη την υφήλιο.

Σήμερα, μέσα στην καπιταλιστική κρίση, τεράστια κομμάτια (κυρίως νεολαίας) στρέφονται στα ναρκωτικά ως «φυγή» από τα προβλήματα και αδιέξοδα (φτώχεια, ανεργία, αποκλεισμός κ.ά.), που γεννά το σύστημα. Η «επένδυση» στην ουσία απαιτεί τη συνεισφορά του ατόμου με το ναρκωτικό ξανά και ξανά, γίνεται εξάρτηση.

Για έναν χρήστη, η ουσία μπαίνει στο επίκεντρο της ζωής του, η σχέση του μ' αυτήν υποτάσσει οτιδήποτε άλλο. Μία ακραία μορφή αποξένωσης και αλλοτρίωσης, άρνησης

της κοινωνίας, που ακρωτηριάζεται με ανθρωπιά πλασμάτα χωρίς διάθεση να ζήσουν, πόσο μάλλον να εργαστούν, να δημιουργήσουν, να παλέψουν. Γι' αυτό το ζήτημα είναι βαθιά κοινωνικό και όχι «ελεύθερη ατομική επιλογή». Τα ναρκωτικά αποτελούν για την κυρίαρχη τάξη μέσο κοινωνικής καταστολής, βαλβίδα εκτόνωσης και χειραγώγησης, συμπληρωματικό όπλο στην αντιδημοκρατική αναδίπλωση.

Η διακίνηση ναρκωτικών αποτελεί μια τεράστια επιχείρηση με αυξανόμενη κερδοφορία (450-650 δισ. δολάρια ετησίως), την 2^η πιο κερδοφόρα παράνομη επιχείρηση στον κόσμο, μετά το εμπόριο όπλων. Γι' αυτό οι σχετικές επιχειρήσεις (εμπόριο, παρασκευή προϊόντων κ.λπ.) αναπτύσσουν γελοία επιχειρήματα (π.χ. ότι χρήση γίνεται από την αρχαιότητα) ή κατασκευάζουν «έρευνες» που προωθούν τη νομιμοποίησή τους. Ιδιαίτερα, πρώτον, την αντιεπιστημονική διάκριση σε «μαλακά» και «σκληρά» (οπότε υποτίθεται η εξάρτηση γίνεται... βιώσιμη), δεύτερο, την προβολή του ως ανίατο – και, άρα, του στόχου μόνο της «μείωσης της βλάβης» αντί της απεξάρτησης και επανένταξης.

Η κατάσταση στη χώρα είναι πάρα πολύ άσχημη. Όλα τα αστικά κόμματα και κυβερνήσεις, διαχρονικά και ιδιαίτερα από τη δεκαετία του '90, προωθούν την πολιτική της ΕΕ (την στιγμή που σε ευρωπαϊκές χώρες, π.χ. Ολλανδία, το πρόβλημα έχει γίνει ένας σοβαρότατος παράγοντας κοινωνικής αποσύνθεσης):

1) Διαρκής μείωση των κονδυλίων του κρατικού προϋπολογισμού για την αντιμετώπιση της τοξικοεξάρτησης. Πολλές δομές απεξάρτησης συρρικνώνονται, υποστελεχώνονται, κλείνουν.

2) Αντιεπιστημονική διαχείριση της εξάρτησης, επικράτηση της λογικής της «αγοράς».

Πρώτωση προγραμμάτων υποκατάστασης, [1] των σύγχρονων «τεκέδων» όπως οι Χώροι Εποπτευόμενης Χρήσης, [2] της εισόδου ιδιωτών στη συνταγογράφηση υποκατάστατων.

3) «Αποποινικοποίηση» (αρχικά της κάνναβης): προωθείται διαρκώς με διάφορους τρόπους, «αντι-απαγορευτικά φεστιβάλ», αντι-επιστημονικά επιχειρήματα κ.λπ. Με στόχο η κάνναβη να γίνει κομμάτι ενός σύγχρονου lifestyle και μάλιστα... αντισυμβατικού.

Στην κατεύθυνση αυτή έχουν ψηφιστεί διάφορα νομοσχέδια, με προεξέχοντα τα τελευταία χρόνια αυτά της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ (2016, 2018, 2019). Μάλιστα ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν πρωτοπόρος στην καλλιέργεια μιας ναρκωκουλτούρας, στα πλαίσια μια δήθεν σύγχρονης «ανοιχτής» κοινωνίας και ενός σαθρού, ύπουλου, επικίνδυνου «δικαιωματισμού». Σήμερα τον σιγοντάρει και το ΜέΡΑ25.

Η κυβέρνηση των «αρίστων» της ΝΔ πριν λίγες μέρες ψήφισε νομοσχέδιο για την παραγωγή, εξαγωγή και διάθεση τελικών προϊόντων «φαρμακευτικής κάνναβης». Μάλιστα ο Άδωνις ανακάλυψε ότι π.χ. ο συριζαίος «κύριος» (όπως τον αποκάλεσε) Ν. Καράνικας είχε δικίο που το προωθούσε λίγα χρόνια πριν! Προβλέπεται δικαίωμα αυτοκαλλιέργειας κάνναβης «για ιατρικούς λόγους», χωρίς να έχει αποδειχθεί η αποτελεσματικότητά της και βέβαια ότι δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν άλλες φαρμακευτικές ουσίες. Ερχόμαστε ένα βήμα πιο κοντά στην πλήρη νομιμοποίηση και την ελεύθερη παραγωγή χασίς, στην επικράτηση της λογικής της «ατομικής ευθύνης / ευκαιρίας / επιλογής» κ.λπ. Επιχειρείται, επίσης, να ανοίξει ένα τεράστιο πεδίο παρασιτικής κερδοσκοπίας για «επενδυτές».

Το μέλλον των νέων, εργαζομένων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων δεν πρέπει να

είναι αυτή η κόλαση. Να απαιτήσουμε - διεκδικήσουμε: Επάρκη αύξηση της κρατικής για απεξάρτηση και επανένταξη. Κατάργηση όλων τα ναρκω-νομοσχεδίων. Αυστηρές ποινές και χτύπημα στους εμπόρους και τις μαφίες των ναρκωτικών.

Η τοξικομανία, ως κοινωνικό φαινόμενο, δεν μπορεί να εξαλειφθεί στον καπιταλισμό. Μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων θα προωθούσε έναν συνολικό, δημοκρατικό σχεδιασμό με βάση την πρόληψη-θεραπεία-κοινωνική επανένταξη-έρευνα. Είναι θέμα του εργατικού κινήματος, κάθε κινήματος απελευθερωτικού και ιδιαίτερα της επαναστατικής πρωτοπορίας τους, να αρχίσουν αυτή τη συνειδητή πάλη. Να πούμε όχι σε όλα τα ναρκωτικά, στη ναρκωκουλτούρα που είναι ουσιαστικό μέρος της σήψης και παρακμής του καπιταλιστικού συστήματος και των αστικών δυνάμεων, στη διάβρωση του κινήματος από τέτοιες λογικές και πρακτικές. Με διαρκή, επίμονο αγώνα, να αντιπαράξουμε «την ηθική μας» (Τρότσκι), τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού και επαναστατικού κινήματος και της τάξης μας, τον δρόμο της πάλης για την Επανάσταση, τον Σοσιαλισμό, τη χειραφέτηση.

Σημειώσεις

[1] Προγράμματα που δεν χορηγούν υποκατάστατα και θέτουν ως όρο την πλήρη αποχή από ουσίες. Τα μόνα πετυχημένα, έχουν σώσει πολύ κόσμο, επιτυγχάνοντας κοινωνική επανένταξη.

[2] Χώροι όπου γιατροί επιβλέπουν την χρήση από εξαρτημένους, ώστε να μην πεθαίνουν από... υπερδοσολογία. Ο Μπακογιάννης προωθεί τη δημιουργία τέτοιων χώρων στο Δήμο Αθηναίων, η ΝΔ άλλωστε ψήφισε νόμο (2020) που τους επιτρέπει σε δήμους και περιφέρειες.

■ Σωτήρης Κ.

Εμβόλια : η «πανάκεια» της πανδημίας στον βωμό του κέρδους

Μπροστά στην συνεχιζόμενη τραγωδία της πανδημίας, εισάγεται όλο και πιο αποφασιστικά το ζήτημα της απελευθέρωσης της «πνευματικής ιδιοκτησίας» στα εμβόλια των φαρμακοβιομηχανιών. Οι ελλείψεις στα εμβόλια και ο ρυθμός των εθνικών προγραμμάτων εμβολιασμού, έχουν καθυστερήσει κατά πολλούς μήνες τον σχεδιασμό που είχε τεθεί για να επιτευχθεί η αναμενόμενη «ανοσία της αγέλης» και έχουν ρίξει τον πήχη μόνο στην επίτευξη ελέγχου της πανδημίας. Ο κίνδυνος όλο και μεγαλώνει για τον πολλαπλασιασμό των μεταλλάξεων, σε βαθμό που δεν θα ανταποκρίνεται σε αυτές η προστασία του εμβολίου, για την εξάντληση του χρονικού περιθωρίου που προσδίδει ανοσία το εμβόλιο (έχει προσδιοριστεί περίπου στους 7 μήνες), αλλά και για την αδυναμία λήψης μαζικών προληπτικών μέτρων σε εθνικό επίπεδο (πχ lockdown, tests) λόγω των αδιεξόδων στην οικονομία. Ακόμα μπροστά στο όλο και πιο πιθανό ενδεχόμενο να γίνει αναγκαίος ένας νέος γύρος εμβολιασμών, οι οικονομικές εφεδρείες των χωρών για να επαναλάβουν την χρηματοδότηση, την παραγωγή, την διανομή και την εφαρμογή των εμβολίων, είναι οριακά ανύπαρκτες, γεγονός που ανακυκλώνει το σημερινό αδιέξοδο και εγκαταλείπεται κάθε λογική που είχε ορίσει τα εμβόλια ως πανάκεια.

Δεν χρειάζεται ιδιαίτερες συστάσεις η διαδικασία παραγωγής και διανομής των εμβολίων για την covid-19. Τα δισ δημοσίου χρήματος που επενδύθηκαν για την παραγωγή τους

η ανισοκατανομή τους σε βάρος μικρότερων οικονομιών, η απαγόρευση σύναψης εναλλακτικών συμφωνιών για την προμήθειά τους (πχ Ελλάδα) και φυσικά η υπερκοστολόγησή τους από τις φαρμακοβιομηχανίες, κάνουν όλο και πιο επιτακτική της άρση των πατεντών. Παρά τις δηλώσεις Μπλίντεν για αυτήν την ανάγκη μιας τέτοιας προοπτικής, και την συμφωνία και άλλων κυβερνητικών ηγεσιών (Πούτιν, Μακρόν κ.ο.κ.), φαίνεται να λογαριάζουν χωρίς τον «ξενοδόχο». Ανεξάρτητως των κρατικών ενισχύσεων που δέχτηκαν οι φαρμακοβιομηχανίες, τα πνευματικά δικαιώματα προστατεύονται με δρακόντειους κανόνες από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου και γίνεται εφικτή η ανείρεσή τους μόνο με οικειοθελή αδειοδότηση. Τα νέα δεν είναι καλά αν σκεφτούμε ότι η απόλυτη πλειοψηφία των χωρών (ειδικά της ΕΕ) που εκπροσωπούνται στο ΠΟΕ έχουν ήδη αρνηθεί κάθε τέτοιο ενδεχόμενο καθώς αντιτίθεται στα συμφέροντά τους. Είναι χαρακτηριστικό ότι ο Καναδάς, που αντιτίθεται στην πρόταση, έχει παραγγείλει εμβόλια αντίστοιχα του πενταπλάσιου του πληθυσμού του, ενώ οι αφρικανικές χώρες δεν έχουν τη δυνατότητα παραγγελίας εμβολίων που να καλύπτουν άνω του 10% του πληθυσμού τους. Όποιο «παράθυρο» υπάρχει σε αυτές τις νομοθεσίες για καταστροφές ανάγκης, είναι πρακτικά απροσπέλαστο λόγω των χρονοβόρων και πολύπλοκων διαδικασιών που απαιτεί.

Παρά την «δαμόκλειο σπάθη» που επικρέμεται πάνω από την ανθρωπότητα είναι πλέον δεδομένο ότι είναι αδύνατο να υπερνικηθούν τα εμπόδια που θέτει η λογική του

κέρδους των πολυεθνικών και η ανορθολογικές πολιτικές του νεοφιλελευθερισμού στην διαχείριση της πανδημίας και στην οικονομία. Αυτό το συμπέρασμα έγινε γρήγορα αντιληπτό και μεταφράστηκε από τις ΗΠΑ (Μπλίντεν), σε φανταχτερές εξαγγελίες για «τέλος του νεοφιλελευθερισμού» ή άρση των πατεντών. Δεν χωρά αμφιβολία ότι πρόκειται για στάχτη στα μάτια, όσο παραμένει η κρίση της παγκόσμιας οικονομίας και η επικράτηση των πιο παρασιτικών μερίδων στην αστική τάξη, και επιβάλλον τέτοιου είδους πολιτικές και κατευθύνσεις.

Η δημόσια υγεία και η πρόσβαση σε αυτήν μπορεί να γίνει πανάκεια για το δικαίωμα, μόνο κάτω από την θεώρηση των εμβολίων ως κοινωνικό αγαθό και όχι ως εμπόρευμα-αντικείμενο κερδοσκοπίας από μια χούφτα πολυεθνικών. Κάτι τέτοιο εξασφαλίζεται από την αναγκαία και κατεπείγουσα αναστολή των ευρεσιτεχνιών (πατέντες), ώστε να είναι εφικτή η παραγωγή των εμβολίων σε όλες τις χώρες, με την απαραίτητη προϋπόθεση την εθνικοποίηση των ιδιωτικών φαρμακευτικών βιομηχανιών και την καθοδήγηση για ανάπτυξη μεγάλων δημοσίων επενδύσεων στις χώρες αυτές. Πρέπει να δημιουργηθούν όλες οι απαραίτητες συνθήκες, ώστε να επιτραπεί δημόσιος σχεδιασμός της παραγωγής και διάθεσης των εμβολίων, αναπτύσσοντας τις τοπικές παραγωγικές ικανότητες όπου αυτό είναι δυνατό και συμπληρώνοντάς τες μέσω της υποχρεωτικής διεθνούς αλληλεγγύης στις άλλες περιπτώσεις.

Καμία εμπιστοσύνη δεν μπορεί να κληρονομηθεί ότι η λύση θα δοθεί από τα παγκό-

σμια αστικά επιτελεία και τους χειρισμούς τους. Από την έναρξη της πανδημίας μέχρι και σήμερα, το καπιταλιστικό σύστημα και οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές έχουν παίξει βασικό ρόλο στην αδυναμία για το ξεπέρασμά της. Από την γέννηση του ιού ως σύμπτωμα της οικολογικής κρίσης που έφερε η αρπακτική νεοφιλελεύθερη λογική, μέχρι την διαχείρισή της σε όλα τα επίπεδα (συστήματα υγείας, μέτρα πρόληψης, φάρμακα, εμβόλια), που μόνο εξάντλησαν τα περιθώρια για κάποια λύση στο όνομα των συμφερόντων μια προνομιούχας μειοψηφίας.

Η ανάπτυξη σε παγκόσμια κλίμακα κινήματος που διεκδικεί την άρση των πατεντών είναι μια πρώτη ένδειξη ότι γίνεται αντιληπτό το αδιέξοδό τους. Αυτό φυσικά δεν συνίσταται σε φιλανθρωπία και οι δημοσιο-ιδιωτικές πρωτοβουλίες που είναι σε πλήρη άνηση, αλλά στην οργανωμένη απάντηση του εργατικού κινήματος. Για να μπορέσει να επιβάλει γενικές λύσεις στην υγειονομική κρίση αλλά και στην ολοένα και μεγαλύτερη φτωχοποίηση και ανισότητα που συνοδεύει την πανδημία, οφείλει να συγκρουστεί με τα συμφέροντα μιας ασύδοτης μειοψηφίας. Να συγκροτήσει μια άλλη μορφή οργάνωσης της οικονομίας και της κοινωνίας, δημοκρατική, αλληλέγγυα, Σοσιαλιστική μπορεί να δώσει ένα οριστικό τέλος σε όλα αυτά τα εκρηκτικά προβλήματα, που έχει σπείρει στον πλανήτη ο καπιταλισμός, η κρίση του, η αγριανθρωπική νεοφιλελεύθερη πολιτική, η καλπάζουσα περιβαλλοντική καταστροφή.

ΚΑΜΙΑ ΑΝΟΧΗ ΣΤΗΝ ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗΣ ΣΤΟΥΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, προσπαθώντας να καταργήσει οποιαδήποτε αγωνιστική και συνδικαλιστική δράση, εξαπολύει επίθεση στο δίκτυο ελεύθερων φαντάρων «ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ». Αφορμή αποτέλεσε η καταγγελία 2 φαντάρων το 2014 και το 2018 στο δίκτυο, οι οποίες αναρτήθηκαν στα social media. Και οι δύο καταγγελίες αφορούσαν έναν συγκεκριμένο αξιωματικό. Ο εν λόγω αξιωματικός προχώρησε σε μήνυση προς τον τυπικά διαχειριστή της σελίδας, Νίκο Χααραλαμπόπουλο, με την κατηγορία της «συκοφαντικής δυσφήμισης κατ' εξακολούθηση». Το δικαστήριο πραγματοποιήθηκε στις 27 Μαΐου, όπου κατέληξε στην αθώωση του αγωνιστή Νίκου Χααραλαμπόπουλου, ύστερα από το κύμα υπεράσπισης και αλληλεγγύης με ψηφίσματα από σωματεία, φοιτητικούς συλλόγους και οργανώσεις της Αριστεράς.

Η επίθεση προς το αντιπολεμικό κίνημα και την αλληλεγγύη μεταξύ των φαντάρων κατά την διάρκεια της στρατιωτικής θητείας από την κυβέρνηση Μητσοτάκη και το αστικό επιτελείο του, δεν είναι τυχαία. Μέσα σε μία έκρυθμη περίοδο που ο ελληνικός καπιταλισμός βιώνει την μεγαλύτερη οικονομική του κρίση, δεν έχει άλλη επιλογή παρά να εντατικοποιήσει όλο και περισσότερο τους κατασταλτικούς μηχανισμούς. Εκτός από την οικονομική κρίση, η αναθέρμανση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού (με γνώμονα πάντα τα συμφέροντα των αστικών τάξεων) έρχεται να επιβάλλει νέους πιο αυταρχικούς και σκληρούς όρους στην στρατεύση, με την αύξηση της θητείας από τους 9 στους 12 μήνες και τον στόχο για υποχρεωτική στράτευση όλων στην ηλικία των 18.

Η κυβέρνηση, φανερά πλέον, δεν μπορεί να επιτρέψει να αναπτύσσεται ένα αντιπολεμικό κύμα εντός των στρατιωτικών μονάδων. Αντίθετα, όπως όλες οι αστικές κυβερνήσεις, έτσι και η κυβέρνηση Μητσοτάκη, σε περιόδους κρίσης αυτονομείται όλο και πιο πολύ χρησιμοποιώντας την εργατική τάξη και τα χαμηλά κοινωνικά στρώματα ως αναλώσιμους, ως κρέας για τα κανόνια τους. Άλλωστε, η προσπάθεια διάλυσης και απομόνωσης του δικτύου «ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ» στις στρατιωτικές μονάδες, δεν περιορίζεται μόνο το πρόσφατο γεγονός της δίκης του αγωνιστή Νίκου Χααραλαμπόπουλου, αλλά είναι μια συντονισμένη προσπάθεια από το 2010 όλων των μνημονιακών κυβερνήσεων.

Η στοχευμένη κυβερνητική επίθεση προς την επιτροπή του «ΣΠΑΡΤΑΚΟΥ» δεν αποτελεί μεμονωμένο γεγονός. Φαντάζει αδιανόητο γεγονός να μπορούν οι φαντάρους να συνδικαλιζούνται

και να είναι αλληλέγγυοι για καλύτερες συνθήκες κατά την διάρκεια της θητείας τους! Η κυβέρνηση, και όλο το ούλτρα νεοφιλελεύθερο αστικό επιτελείο της, προχωράνε αμείλικτα σε νέες επιθέσεις προς τους φαντάρους και τα ανθρώπινα δικαιώματά τους, χωρίς να δίνουν δεκάρα για τις συνέπειες των πολιτικών τους. Ο μοναδικός τους στόχος είναι η μεγαλύτερη αυταρχικότητα εντός των στρατοπέδων από αξιωματικούς και λοιπούς μισθοφόρους, χωρίς να νοιάζονται για την καλύτερη των συνθηκών. Άλλωστε, δεν ήταν τυχαίες και οι καταγγελίες του προηγούμενου διαστήματος, οι οποίες ανέφεραν «προετοιμασία του στρατού για διαχείριση πλήθους» δηλαδή για καταστολή διαδηλώσεων! Χαρακτηριστική, επίσης, ήταν η εικόνα των στρατοπέδων κατά την διάρκεια έφαρης της πανδημίας, όπου δεν υπήρχαν τα κατάλληλα υγειονομικά μέτρα, αποδεικνύοντας για μια ακόμα φορά την εσκεμμένη αδιαφορία και την δολοφονική αντιμετώπιση της πανδημίας από την κυβέρνηση.

Η αντιδημοκρατική αναδίπλωση της κυβέρνησης προς μια χούντα με κοινοβουλευτικό μανδύα, δεν έγκειται μόνο στο θέμα του στρατού. Η κυβέρνηση των α(χ)ρίστων, ανίκανη να διαχειριστεί την υγειονομική κρίση της πανδημίας και το νέο ξέσπασμα της ελληνικής οικονομικής κρίσης, εξαπολύει πογκρόμ επιθέσεων στα εργασιακά δικαιώματα και στην δημόσια και δωρεάν υγεία και παιδεία, θυσιάζοντας στον βωμό του κέρδους όλα τα κεκτημένα της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Με τον νόμο-έκτρωμα Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη και το εργατοκτόνο νομοσχέδιο Χατζηδάκη, η κυβέρνηση έχει ως στόχο να γυρίσει την Ελλάδα σε προπολεμικές καταστάσεις, στις οποίες θα δουλεύουμε 10ωρα και 12ωρα, δεν θα υπάρχουν δημόσια και δωρεάν πανεπιστήμια και ένα μεγάλο ποσοστό της κοινωνίας θα ζει κάτω από τα όρια της φτώχειας.

Απέναντι σε όλη αυτή την επίθεση είναι αναγκαίο να χτίσουμε ένα αντιπολεμικό κίνημα πριν είναι πολύ αργά. Η όξυνση της αντιπαράθεσης των αστικών τάξεων της Ελλάδας και της Τουρκίας, εγκυμονεί κινδύνους για την ελληνική και την τουρκική εργατική τάξη. Με βάση τον εργατικό διεθνισμό, η μόνη λύση είναι η σύγκρουση και η ανατροπή της ελληνικής κυβέρνησης από το ίδιο το κίνημα. Για μία Κυβέρνηση των Εργαζομένων που θα εξυπηρετεί τα συμφέροντα των εργαζομένων, για μία κοινωνία σοσιαλιστική.

■ Χ. Γ.

Ανταπόκριση από τις απεργιακές κινητοποιήσεις για την Εργατική Πρωτομαγιά

Παρά την προσπάθεια της ΓΣΕΕ, σε σύμπλευση και με την κυβέρνηση, να μετατραπεί ο εορτασμός της Πρωτομαγιάς σε ακίνδυνη αργία (κάλεσε απεργία για την Πρωτομαγιά την ημέρα που προβλέπεται από τον νόμο σαν αργία όταν υπάρχει μεταφορά της αργίας), στις 6 Μάη πραγματοποιήθηκε η Απεργία που είχε προκηρύξει η ΑΔΕΔΥ και το ΕΚΑ με τα κλέσματα και την στήριξη αγωνιστικών σωματείων, παρατάξεων και δυνάμεων της άκρας και ριζοσπαστικής αριστεράς στην Π.Κ. Κλαυθμώνος. Ανάμεσα σε αυτές, χωρίς να τρέφει αυταπάτες για τον γραφειοκρατικό χαρακτήρα και ρόλο τόσο της ΑΔΕΔΥ, όσο και του ΕΚΑ αλλά προτάσσοντας μια ενωτική στάση στο δρόμο, ήταν η ΟΚΔΕ και η Αντεπίθεση των Εργαζομένων με μαχητική παρουσία και παλμό καθώς και το Ενιαίο Σωματείο Εργαζομένων Vodafone-Wind-Victus. Η πορεία κινήθηκε προς το Σύνταγμα και κατέληξε στα Προπύλαια. Στην π.λ. Κλαυθμώνος παρευρέθηκε και ισχνό μπλοκ του ΣΥΡΙΖΑ. Ο εορτασμός της Πρωτομαγιάς είναι πιο επίκαιρος από ποτέ, καθώς ο αντερργατικό έκτρωμα Χατζηδάκη βρίσκεται προ των πυλών.

Οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ, συνεχίζοντας την άκρως διασπαστική πολιτική τους, συγκεντρώθηκαν στη π.λ. Συντάγματος. Όλο αυτό το διάστημα, ΠΑΜΕ και ΚΚΕ δεν προτείνουν τίποτα στους εργαζόμενους, πχ. δεν κάνουν λόγο για απεργία, πόσο μάλλον για Γενική Απεργία Διάρκειας. Από την άλλη μεριά, κάποιες δυνάμεις της άκρας αριστεράς και του αναρχικού χώρου «βρήκαν» την χρυσή τομή στη πάλη με την γραφειοκρατία διαχωριζόμενοι χωροταξικά από τους γραφειοκράτες, με συγκέντρωση στα Προπύλαια.

Στη Θεσσαλονίκη, η ΟΚΔΕ καλούσε σε συγκέντρωση στην Αγία Σοφία με Εγνατία, όπου συμμετείχαν με πανό το Σωματείο Μισθωτών Εκπαιδευτικών Θεσσαλονίκης, η Επιτροπή Αγώνα Διανομέων Θεσσαλονίκης και η Δημοτική Κίνηση Εργατική Αντεπίθεση Αμπελοκήπων-Μενεμένης. Η διαδήλωση ξεκίνησε με επικεφαλής 60 δίκυκλα της επιτροπής Διανομέων, το ΣΜΕΘ και ακολουθούσαν τα μπλοκ της ΣΣΠ-Μαθητικής Αντεπίθεσης και της ΟΚΔΕ. Συμετείχαν 200 σύντροφοι και συναγωνιστές. Σε κοντινή απόσταση ακολουθούσαν δυνάμεις της αριστεράς και των αναρχικών. Η διαδήλωση πέρασε από το υπ. Μακεδονίας-Θράκης και κατέληξε στο μνημείο του Καπνεργάτη, μπροστά στο Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης. Κατατέθηκαν στεφάνια, διαβάστηκαν ανακοινώσεις των εργατικών σωματείων και οργανώσεων και με υψωμένες τις γροθιές, τραγουδήθηκε ο ύμνος της Διεθνούς.

Στα Γιάννενα, η ΟΚΔΕ κάλεσε σε απεργιακή συγκέντρωση και πορεία στο Εργατικό Κέντρο το πρωί με δικό της μπλοκ, όπως γίνεται τα τελευταία χρόνια. Στην ίδια συγκέντρωση βρέθηκαν δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και του αναρχικού χώρου, παρά κάποιες αρχικές παλινοδιές για το αν θα έπρεπε να γίνει η συγκέντρωση και η διαδήλωση όπως κάθε χρόνο ή αν θα έπρεπε να «κρυφτεί» η συγκέντρωση μέσα στην πρωτομαγιάτικη εορταστική εκδήλωση του ΠΑΜΕ. Τελικά η διαδήλωση πραγματοποιήθηκε κανονικά με ικανοποιητική συμμετοχή. Στην φετινή πρωτομαγιά η πλειοψηφία του Εργατικού Κέντρου (ΠΑΜΕ) άλλαξε το σημείο συγκέντρωσης και πραγματοποίησε απεργιακή ομιλία στην κεντρική πλατεία της πόλης.

Στην Πάτρα, η συγκέντρωση καλέστηκε στο Εργατικό Κέντρο. Από νωρίς είχαν μαζευτεί σωματεία (ελεγχόμενα κυρίως από το ΠΑΜΕ), ενώ η ΟΚΔΕ βρέθηκε στην Π.λ. Όλγας μαζί με δυνάμεις της άκρας αριστεράς (ΝΑΡ, ΚΚΕ (μ-λ)) και του αναρχικού χώρου. Με το ξεκίνημα της πορείας, δυνάμεις της άκρας αριστεράς εμπόδιαν το μπλοκ του ΣΥΡΙΖΑ που ήθελε να περάσει μπροστά και να κατελώσει την πορεία. Η διαδήλωση κινήθηκε στο κέντρο της πόλης και μετά πίσω στο Εργατικό Κέντρο Πάτρας.

Ένα χρόνο μετά τον μετ' απαγορεύσεων ταξικό εορτασμό της Πρωτομαγιάς του 2020 –ο οποίος έγινε χάρις στις προσπάθειες οργανώσεων της άκρας αριστεράς, με την καθοριστική συμβολή της οργάνωσής μας–, με το ΠΑΜΕ/ ΚΚΕ να επιδίδεται σε γυμναστικές επιδείξεις και με την κυβέρνηση να επιβάλλει χουντοαπαγορεύσεις, η εργατική Πρωτομαγιά τιμήθηκε πάλι με απεργιακά κλέσματα και κινητοποιήσεις. Καθοριστικό ρόλο σε αυτό έπαιξαν τόσο οι καθημερινές κινητοποιήσεις για την απεργία πείνας του Δ. Κουφοντίνα, όσο και το λαϊκό ξέσπασμα της Νέας Σμύρνης, που υποχρέωσε την κυβέρνηση Μητσοτάκη να μαντρώσει τις συμμορίες της ΕΛΑΣ. Με το νομοσχέδιο Χατζηδάκη να απειλεί τους εργαζόμενους με εξόντωση, η μόνη μας λύση είναι να ξαναπάσουμε το νήμα των αγώνων. Να οργανώσουμε **επιτροπές αγώνα** σε κάθε χώρο εργασίας, σε πλατείες, γειτονιές, σε σχολεία & σχολές. Με ενότητα και οργάνωση παντού, να προετοιμάσουμε και να στηρίξουμε συγκεντρώσεις, πορείες, διαδηλώσεις, απεργίες και καταλήψεις. Για να διώξουμε τους νεοφιλελεύθερους κανιβάλους. Για να επιβάλουμε το δικό μας, μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων.

■ Νίκος Σπ.

Μήνυση στην Αντιτρομοκρατική για τα βασανιστήρια στον Άρη Παπαζαχαριουδάκη

Στις 5/6, σε εκδήλωση στον περίβολο της Νομικής στην Αθήνα, παρουσιάστηκε από την αναρχική συλλογικότητα «Μασόβκα» η μήνυση που κατέθεσε κατά της Αντιτρομοκρατικής, για τα βασανιστήρια που υπέστη στις 10 Μάρτη στη ΓΑΔΑ ο 21χρονος και μέλος της Άρης Παπαζαχαριουδάκης.

Όπως έχει γίνει γνωστό και παρουσιάστηκε ξανά στην εκδήλωση, μετά τη μεγαλειώδη κινητοποίηση-έκρηξη στη Νέα Σμύρνη ενάντια στην αστυνομική αυθαιρεσία και βία, ο Άρης (όπως και ο σύντροφος και φίλος του Ο.Μ., που παραμένει προφυλακισμένος), απήχθη από κουκουλοφόρους της Αντιτρομοκρατικής έξω από το σπίτι του. Χτυπήθηκε βάνουσα, τόσο κατά τη μεταφορά του στη ΓΑΔΑ όσο και στις κακόφημες, ειδικά διαμορφωμένες «εγκαταστάσεις» του 12ου ορόφου της, υποβλήθηκε σε απειλές βιασμού, προτροπή σε αυτοκτονία και σκηναίο εικονικής εκτέλεσης, στερήθηκε επί ώρες κάθε επικοινωνία.

Εκτός από όλα αυτά τα ανατριχιαστικά, που αναβίωσαν στην εκδήλωση, άλλα θύματα τέτοιων πρακτικών της ΕΛΑΣ ιδιαίτερα την τελευταία 10ετία κατέθεσαν την εμπειρία τους. Συμμετείχε τηλεφωνικά ο Γιάννης Μάγγος, πατέρας του νεκρού Βασίλη Μάγγου, που είχε κακοποιηθεί βάνουσα από αστυνομικούς στο Βόλο, πράγμα που πιθανότατα ήταν η αιτία του θανάτου του.

Παρουσιάστηκε επίσης, με σημαντική τεκμηρίωση, το απαράδεκτο θεσμικό πλαίσιο που εξασφαλίζει υπερεξουσίες και ατιμωρησία στην ΕΛΑΣ, από τις εκτεταμένες προανακριτικές αρμοδιότητες μέχρι την προσχηματική κωμωδία των ΕΔΕ και της εσωτερικής κάθαρσης, διαιωνίζοντας αυτές τις πρακτικές και τη συγκάλυψή τους.

Στην εκδήλωση τοποθετήθηκαν αριστερές οργανώσεις και συλλογικότητες, κινήσεις για τις ελευθερίες κ.ά. Η τοποθέτηση της ΟΚΔΕ έκανε μια σύντομη αναφορά στην εξέλιξη του φαινομένου της κτηνωδίας των κρατικών μηχανισμών καταστολής: σύνδεση με τη χειροτέρευση της καπιταλιστικής κρίσης και την απουσία αστικής εναλλακτικής, έκρηξη μεγάλων κινημάτων (ΗΠΑ, Γαλλία, Χιλή, Κολομβία κ.λπ.) που αντιμετωπίζονται με στρατιωτικοποιημένα-φασιστικοποιημένα ειδικά σώματα, εξαφανίσεις, σεξουαλική βία, βασανιστήρια, δολοφονίες. Κυρίως εστίασε στο ότι στην Ελλάδα, παρά τη σημερινή «ανάπαυλα, η καλλιέργεια έντασης και η σκλήρυνση της καταστολής, αυτή η δικτατορία με κοινοβουλευτικό μανδύα, είναι στρατηγική επιλογή όλων των αστικών δυνάμεων μπροστά στην κρίση του ελληνικού καπιταλισμού – και επομένως απαιτείται η άναπτυση αγώνων και κινήματος στον δρόμο.

Πράγματι, πάνω στην κρίση του εργατικού κινήματος, η υπεράσπιση των δημοκρατικών ελευθεριών μετατρέπεται από τις αστικές και ρεφορμιστικές δυνάμεις (ΣΥΡΙΖΑ, ΜέΡΑ25, ΚΚΕ κ.ά.) περισσότερο σε κοινοβουλευτικές, δημοσιογραφικές και νομικές κινήσεις, με ύπουλες αντιλήψεις για «εκτροπή του καθεστώτος Μητσοτάκη» και στόχους εκλογικιστικούς ή μιας απλής κυβερνητικής εναλλαγής. Αντίθετα, όπως έδειξαν οι ψυχωμένες κινητοποιήσεις στις 17/11, στις 6/12, στην απεργία πείνας του Δ. Κουφοντίνα, στη Ν. Σμύρνη και στις γειτονιές, μόνο με αποφασιστικό αγώνα και με την αυτοάμυνα του κινήματος θα σπάσει η κρατική τρομοκρατία.

Η αποκάλυψη των βασανιστηρίων είναι ένα σημαντικό μέρος της πάλης για την έμπρακτη υπεράσπιση των δημοκρατικών ελευθεριών. Η ΟΚΔΕ θα συμμετάσχει ενεργά σ' αυτό τον αγώνα. Πρέπει να τον οργανώσουμε με κινητοποιήσεις στον δρόμο, απαιτώντας και επιβάλλοντας δικαιοσύνη για τον Άρη και το στρίψωμα της ΕΛΑΣ και κάθε Χρυσοχοϊδη – και ανοίγοντας τον δρόμο για μια μεγάλη αναμέτρηση που θα ξηλώσει το ζοφερό αστυνομικό κράτος.

Απαιτούμε:

**Ξήλωμα και παραδειγματική τιμωρία των βασανιστών!
Όχι στα βασανιστήρια –
Κάτω η συγκάλυψη και ατιμωρησία!**

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΑΠΑΡΤΧΑΪΝΤ...

ΕΝΑ ΝΕΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ ΚΙΝ

Τα φώτα της διεθνούς επικαιρότητας έχουν στραφεί ξανά τον τελευταίο μήνα στην Παλαιστίνη, με αφορμή την τελευταία αιματηρή επίθεση της υπερσύγχρονης ισραηλινής πολεμικής μηχανής στα κατεχόμενα.

■ Μαρία Κτιστάκη

Η ισραηλινή επίθεση άφησε πίσω της 248 νεκρούς (ανάμεσα τους 66 παιδιά), 1700 τραυματίες, εκατοντάδες συλλήψεις και κατεστραμμένα σχολεία, νοσοκομεία, σπίτια και καταστήματα, υποδομές και ολόκληρες συνοικίες. Όμως αυτή τη φορά, η ισραηλινή αλαζονική υπεροπλία βρήκε απέναντί της ένα νέο παλαιστινιακό κίνημα και το μονότονο αφήγημα της ισραηλινής κυβέρνησης για υπεράσπιση του κράτους της από τους «τρομοκράτες» με τις ρουκέτες συνάντησε την κατακραυγή της κοινής γνώμης και σημαντικές διαδηλώσεις σε όλο τον κόσμο.

Οι ειδήσεις που αφορούν είτε τη δημιουργία νέων εποικισμών, είτε την εκδίωξη Παλαιστινίων από τα σπίτια τους προκειμένου το Ισραήλ να προσαρτήσει νέες περιοχές, είτε επιθέσεις και δολοφονίες στα κατεχόμενα, είτε προκλητικές απαγορεύσεις στους Παλαιστινίους να πλησιάσουν μουσουλμανικούς τόπους λατρείας, δεν αποτελούν, δυστυχώς, εδώ και πολύ καιρό ειδήσεις. Είδηση δεν αποτελεί ούτε ότι μετά από κάθε φρικαλεότητα που διαπράττουν οι ισραηλινές αρχές σε βάρος αμάχων, μετά από κάθε νέα παραβίαση όχι της νομιμότητας, αλλά στοιχειωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων, θα επικαλεστούν το νόμιμο δικαίωμα υπεράσπισης των εδαφών τους – που κατά 78% είναι παλαιστινιακή γη – και θα χρησιμοποιήσουν το συναισθηματικό εκβιασμό του Ολοκαυτώματος για να δικαιολογήσουν και να νομιμοποιήσουν τη συστηματική γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού και την επιχείρηση εθνοκάθαρσης που λαμβάνει χώρα εδώ και χρόνια στα εδάφη που έχει καταλάβει το Ισραήλ. Είδηση, τέλος δεν αποτελεί ούτε η στάση της περίφημης διεθνούς κοινότητας που με πρωτοστάτη τις ΗΠΑ θα κρατήσει ίσες αποστάσεις ή –στην καλύτερη περίπτωση– θα «πεισει» την εκάστοτε ισραηλινή κυβέρνηση να συμμετάσχει σε ειρηνευτικές συνομιλίες, των οποίων το αποτέλεσμα – αν υπάρξει – το Ισραήλ θα παραβιάσει την επομένη κιόλας μέρα.

Η Ημέρα της Ιερουσαλήμ

Ιδιαίτερα το τελευταίο διάστημα, έχοντας στη φαρέτρα τους την αναγνώριση της Ιερουσαλήμ ως πρωτεύουσας του κράτους του Ισραήλ από τον προηγούμενο αμερικανό πρόεδρο Τραμπ, τη σύναψη –υπό την αιγίδα του– ειρηνευτικών συμφωνιών με τα περισσότερα αραβικά κράτη (Εμιράτα, Μπαχρέιν, Μαρόκο, Σουδάν) – ανεπίσημα και με τη Σαουδική Αραβία, και την σύμπλευση με τον Μπάιντεν, το ισραηλινό κατεστημένο και ο Νετανιάχου αποθρασύνθηκαν. Με την αλαζονεία, λοιπόν, του νικητή που ετοιμάζεται να καταφέρει τα τελευταία πλήγματα στο μισοπεθαμένο παλαιστινιακό κίνημα ετοιμάστηκαν να γιορτάσουν, στις 10 Μαΐου, τη Μέρα της Ιερουσαλήμ, δηλαδή τη μέρα της κατάληψης της Ανατολικής Ιερουσαλήμ, από τους Εβραίους το 1967. Παραδοσιακά η «γιορτή» συνοδεύεται από πορείες χιλιάδων εποίκων και ακραίων εθνικιστών που εισβάλλουν σε μουσουλμανικές γειτονίες και τεμένη, όπως το ιερότερο για τους μουσουλμάνους τέμενος του Αλ Ακσά, κραδαινώντας ισραηλινές σημαίες και αλαλάζοντας συνθήματα όπως «Θάνατος στους Άραβες». Φέτος, σκόπευαν να συνδυάσουν τη γιορτή με απόφαση του Ανώτατου Δικαστηρίου για έξωση των παλαιστινιακών οικογενειών της συνοικίας Σεϊχ Τζάρα της Ιερουσαλήμ από τα σπίτια τους.

Ένα Κίνημα που Αιφνιδίασε

Η αντίδραση των Παλαιστινίων αιφνιδίασε όλους όσους είχαν βιαστεί να ενταφιάσουν το παλαιστινιακό κίνημα. Ήδη από τις προηγούμενες μέρες χιλιάδες Παλαιστίνιοι από παντού είχαν συρρεύσει στην Ιερουσαλήμ σκοπεύοντας να προστατεύσουν το Αλ Ακσά με τα σώματά τους – και το κατάφεραν. Μετά τις «προληπτικές» επιδρομές του ισραηλινού στρατού και της αστυνομίας το πρωί της 10ης Μαΐου και μετά τις προειδοποιήσεις της μυστικής αστυνομίας και του στρατού για τις διαστάσεις που κινδύνευε να πάρει η κατάσταση, η κυβέρνηση Νετανιάχου τράπηκε σε άτακτη και ταπεινωτική υποχώρηση ακυρώνοντας τη διαδήλωση των φανατικών και αναβάλλοντας την ανακοίνωση των εξώσεων στην Σεϊχ Τζάρα. Αν και η Χαμάς έσπευσε να στηρίξει –και να εκμεταλλευτεί– την αυθόρμητη κινητοποίηση απαιτώντας με 24ωρο τελεσίγραφο από το Νετανιάχου να αποσύρει το στρατό και να απελευθερώσει τους κρατούμενους, δεν ήταν αυτή που την οργάνωσε. Εξίσου έκπληξη αποτέλεσε και για τη Φατάχ η οποία μάλιστα προσπάθησε να την αναχαιτίσει πριν τελικά συνταχθεί με το κίνημα προκειμένου να μη χάσει και τα τελευταία ερείσματα της στον παλαιστινιακό λαό.

Όπως ήταν αναμενόμενο η ισραηλινή κυβέρνηση απάντησε στο τελεσίγραφο με ένα χυδαίο πογκρόμ αφηνιασμένων εποίκων και υπερεθνικιστών

στην Ιερουσαλήμ και ένα ανελέητο σφυροκόπημα της Λωρίδας της Γάζας. Άλλωστε φάνηκε να είναι ότι ακριβώς χρειαζόταν ο Νετανιάχου για να ανακάμψει πολιτικά (η εντολή σχηματισμού κυβέρνησης βρίσκεται στα χέρια του αντίπαλου κόμματος) και να αποσπάσει την προσοχή της κοινής γνώμης από τα σκάνδαλα που τον βαρύνουν. Ωστόσο, η αναμενόμενη απάντηση της Χαμάς αποτέλεσε τη δεύτερη δυσάρεστη έκπληξη για το Ισραήλ καθώς οι ανταρματικοί πύραυλοι και οι ρουκέτες που χρησιμοποίησε αυτή τη φορά (6 χρόνια μετά την προηγούμενη) η Χαμάς ήταν πολύ πιο εξελιγμένα. Τα πλήγματα έφτασαν μέχρι το αεροδρόμιο του Τελ Αβίβ υποχρεώνοντας πολλές πτήσεις να ματαιωθούν. Ίσως η σύγκριση με τη θηριώδη πολεμική μηχανή του Ισραήλ με τα 4 δισ. δολάρια ετήσια πολεμική ενίσχυση από τις ΗΠΑ να είναι αστεία, όμως το κόστος –πολιτικό και οικονομικό– δεν είναι αμελητέο. Επιπλέον, τα πογκρόμ των εβραίων εθνικιστών δεν έμειναν αναπάντητα από τον αραβικό πληθυσμό με αποτέλεσμα ολόκληρες περιοχές στην ισραηλινή επικράτεια να οδεύουν σε εμφύλιο πόλεμο και να υποχρεώνουν την κυβέρνηση να επιβάλλει κατάσταση έκτακτης ανάγκης.

Η τρίτη έκπληξη προήλθε από τις διεθνείς αντιδράσεις της κοινής γνώμης που αγνόησε επιδεικτικά τις χλιαρές αντιδράσεις ίσων αποστάσεων των διαφόρων κυβερνήσεων και διεθνών οργανισμών και την αισχρή προπαγάνδα των ΜΜΕ. Στις διεθνείς κινητοποιήσεις συμπαράστασης στον παλαιστινιακό λαό που ξεπήδησαν παντού –ακόμα και τις ΗΠΑ και στο ίδιο το Ισραήλ– έγινε ξεκάθαρα λόγος για καθεστώς απαρχαίντ, γενοκτονία και εθνοκάθαρση, απαιτήθηκαν κυρώσεις στο δολοφονικό καθεστώς του Ισραήλ και μποϊκοτάζ στα προϊόντα του. Δεν ήταν λοιπόν τυχαίο ότι αναδείχθηκαν επικριτικές φωνές μέσα στο Δημοκρατικό Κόμμα των ΗΠΑ, αναγκάζοντας τον αμερικανό πρόεδρο να πιέσει τον Νετανιάχου για την εκεχειρία που κηρύχθηκε μετά από 11 μέρες ανελέητων βομβαρδισμών, δολοφονιών, επιθέσεων και φυλακίσεων αν και αυτή παραβιάζεται κατά κόρον από το Ισραήλ.

ΚΙΝΗΜΑ

Ένα Κίνημα Από τα Κάτω

Η ειδοποιός διαφορά ετούτη τη φορά είναι το ίδιο παλαιστινιακό κίνημα και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του. Είναι καταρχήν ένα κίνημα που ξεπήδησε μέσα από τη νεολαία, ακηδεμόνευτο από τις παραδοσιακές πολιτικές δυνάμεις. Είναι, επιπλέον ένα κίνημα που αγκάλιασε όλο τον παλαιστινιακό λαό: τόσο τα 2 εκατομμύρια που ζουν μέσα στη φτώχεια, την εξαθλίωση και την ανεργία στην ιδιότυπη φυλακή της Γάζας, όσο και τους αποκλεισμένους στους θύλακες της Δυτικής Όχθης αλλά και τους πιο «τυχερούς» Παλαιστίνιους πολίτες του Ισραήλ που ζουν στις αραβικές συνοικίες των ισραηλινών πόλεων στερημένοι ουσιαστικά από δικαιώματα, σαν πολίτες τρίτης κατηγορίας. Για πρώτη φορά μετά από δεκαετίες ο ξεσηκωμός είναι καθολικός και δεν φαίνεται να αφορά το πολύπαθο αίτημα δημιουργίας παλαιστινιακού κράτους (αν μπορεί πια να γίνει λόγος για κάτι τέτοιο) αλλά την ανθρώπινη επιβίωση των Παλαιστίνιων όπου κι αν κατοικούν, την αναγνώριση του δικαιώματός τους να ζουν έχοντας δικαιώματα και αξιοπρέπεια, ένα αίτημα που φαίνεται να τους συσπειρώνει και να τους κινητοποιεί όλους. Για πρώτη φορά, μάλιστα, μια γενική απεργία που κηρύχθηκε από μια σειρά σωματεία και ενώσεις στις 18 Μάη, εν μέσω βομβαρδισμών και συλλήψεων, πραγματοποιήθηκε παντού και με μεγάλη συμμετοχή ακόμα και στις ελεγχόμενες από το Ισραήλ περιοχές, παρά τις απειλές για απολύσεις και συλλήψεις.

Το ζητούμενο είναι, βέβαια, το κίνημα αυτό να καταφέρει να διατηρήσει τη δυναμική του στο μέλλον και να προχωρήσει στην πολιτική και οργανωτική συγκρότησή του. Κομβικής σημασίας γι αυτό είναι η ανάδειξη από το εσωτερικό του μιας ηγεσίας ικανής να εκφράσει την αγωνία και τις ελπίδες όλου του παλαιστινιακού πληθυσμού και να τον οργανώσει απέναντι στην ισραηλινή λαίλαπα που αναμφίβολα θα ακολουθήσει. Τεράστια σημασία θα παίξει, όπως ήδη φάνηκε, το διεθνές κίνημα αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό που πρέπει να μείνει άγρυπνο και ενεργό. Τέλος έχει σημασία να θυμίσουμε το νέο κύκλο ξεγεράσεων που έχει ξεκινήσει στις αραβικές χώρες το τελευταίο διάστημα, από τις οποίες έχει αναμφίβολα επηρεαστεί η παλαιστινιακή νεολαία που πρωτοστατεί. Αναμφίβολα επίσης, η εξέλιξη αυτού του κινήματος θα επηρεάσει τις διεργασίες στον υπόλοιπο αραβικό κόσμο.

Ανταπόκριση από τις πορείες αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό

Η ακροδεξιά σιωνιστική κυβέρνηση του Ισραήλ έδειξε πάλι το πραγματικό της πρόσωπο, εξαπολύοντας μέσα στο Μάιο μια νέα απάνθρωπη εκστρατεία ενάντια στο λαό της Παλαιστίνης, πατώντας πάνω σε τακτικές απαρτχάιντ, που εφαρμόζονται εδώ και δεκαετίες ενάντια στους αγωνιζόμενους Παλαιστίνιους. Το ρευστό πολιτικό σκηνικό στο εσωτερικό του Ισραήλ και η πολιτική αποδυνάμωση του Νετανιάχου οδήγησαν τον ίδιο σε κλιμάκωση της επιθετικότητας σε όλα τα μέτωπα ενάντια στους Παλαιστίνιους, με βίαιες εξώσεις από τα σπίτια τους για νέους εβραϊκούς εποικισμούς, τραμπουκισμούς από ομάδες φονταμελιστών Εβραίων και σκληρή καταστολή με χημικά και πλαστικές σφαίρες ενάντια στους αγωνιζόμενους Παλαιστίνιους που αντιστέκονται. Την ίδια στιγμή, η ακροδεξιά κυβέρνηση Νετανιάχου αιματοκύλησε τους Παλαιστίνιους στη λωρίδα της Γάζας και τη Δυτική Όχθη με βομβαρδισμούς και πογκρόμ της αστυνομίας αλλά και ακροδεξιών ομάδων, με δεκάδες νεκρούς, ανάμεσά τους και μικρά παιδιά.

Οι Παλαιστίνιοι, ζουν κάτω από άθλιες συνθήκες, και αγωνίζονται για το αδιαπραγμάτευτο δικαίωμά τους στη ζωή και τα σπίτια τους, την αυτοδιάθεση και την ανεξάρτητη κρατική τους υπόσταση. Με όσα μέσα διαθέτουν, αντιμετωπίζουν την πολεμική μηχανή και τη δολοφονική αστυνομία του Ισραήλ, πληρώνοντας βαρύ φόρο αίματος σε νεκρούς και τραυματίες καθημερινά.

Κάθε λαός που παλεύει χρειάζεται την αλληλεγγύη των άλλων λαών, καθώς κοινός εχθρός σε όλο αυτό είναι οι ιμπεριαλιστές. Γι' αυτό και το αντιπολεμικό κίνημα που εξαπλώθηκε μέσα στο Μάιο, σε Ευρώπη και Αμερική ήταν μεγάλο, με δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές που βγήκαν στους δρόμους υπέρ της αγωνιζόμενης Παλαιστίνης. Και στην Ελλάδα, οι κινητοποιήσεις που έγιναν στις 14 και 15 Μαΐου σε διάφορες πόλεις (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Γιάννενα, Πάτρα) ήταν ηχηρές, με πορείες διαμαρτυρίας υπέρ του λαού της Παλαιστίνης, κατά των ισραηλινών δολοφονικών επιθέσεων του στρατού και της αστυνομίας.

Στην Αθήνα, η πορεία πραγματοποιήθηκε στις 15 Μάη από οργανώσεις της άκρας αριστεράς και κινήματα αλληλεγγύης, που διαδήλωσαν μαζί με Πα-

λαιστίνιους που ζουν στην Ελλάδα. Οι 1.500 περίπου διαδηλωτές, ξεκίνησαν από το Μετρό Πανόρμου και έφτασαν μέχρι την ισραηλινή πρεσβεία, φωνάζοντας χαρακτηριστικά συνθήματα υπέρ του Παλαιστινιακού λαού και κατά των ιμπεριαλιστών όπως «Λευτεριά στην Παλαιστίνη» και «Οι ιμπεριαλιστές τη γη ξαναμοιράζουν, με των λαών το αίμα τα σύνορα χαράζουν». Στη συνέχεια, η αστυνομία προχώρησε σε ένα όργιο καταστολής, με ρίψη χημικών και χρήση αύρας προς τους διαδηλωτές, επιδόθηκε σε ανθρωποκτονικό στους γύρω δρόμους, ενώ έγιναν και προσαγωγές. Ο χαρακτήρας της διαδήλωσης ήταν κυρίως νεολαιίστικος, με δεκάδες φοιτητές και νέους, που αυτή τη στιγμή είναι τα κύρια θύματα της κυβέρνησης των νεοφιλελεύθερων ανθρωποφάγων.

Στην Θεσσαλονίκη, η διαδήλωση πραγματοποιήθηκε στις 14 Μάη, με τη συμμετοχή σχεδόν όλων των οργανώσεων της άκρας αριστεράς, συναγωνιστών του αναρχικού χώρου και φοιτητών. Συμμετείχαν επίσης και μεμονωμένοι Παλαιστίνιοι, κυρίως πρόσφυγες από τη Γάζα. 300 διαδηλωτές ξεκίνησαν από το κέντρο της πόλης με σταθμό στο αμερικάνικο προξενείο, και κατέληξαν στο Υπουργείο Μακεδονίας Θράκης.

Στα Γιάννενα, η ΟΚΔΕ βρέθηκε από την πρώτη στιγμή στο πλάι του Παλαιστινιακού λαού. Μετά από δική μας πρωτοβουλία, καλέστηκε συγκέντρωση - πορεία στις 14 Μάη, στο κέντρο της πόλης, καθώς και εκδήλωση στις 24 Μάη με θέμα το Παλαιστινιακό ζήτημα. Χαρακτηριστική ήταν η απουσία των υπόλοιπων πολιτικών δυνάμεων από την πορεία, εκτός από το ΚΚΕ-ΜΛ.

Για ακόμα μία φορά ο ΣΥΡΙΖΑ, που έχει εξελιχθεί σε υπερπολύτιμο στήριγμα της αστικής πολιτικής και των ιμπεριαλιστών, θέλησε να καρπωθεί τους αγώνες των καταπιεζόμενων λαών, καλώντας σε δική του συγκέντρωση στην Αθήνα, στις 14 του Μάη. Λίγα χρόνια πριν, τασσόταν υπέρ του Ισραήλ, ανταμείβοντάς το απροϋπόθετα με συνάψεις

στρατηγικών ενεργειακών σχέσεων με την Ευρώπη, ενισχύοντας παράλληλα τον άξονα Ελλάδα, Κύπρος, Ισραήλ, Αίγυπτος, θέλοντας να αναβαθμίσει τις ελληνοϊσραηλινές σχέσεις. Τέλος, το ΚΚΕ συνεχίζοντας τη διασπαστική του τακτική, όπως άλλωστε φάνηκε και σε προηγούμενες κινητοποιήσεις, κυρίως στις φοιτητικές, κάλεσε σε διαδήλωση με την ΕΕΔΥΕ στις 16 Μάη, αποκομμένο από όλη την υπόλοιπη Αριστερά. Προτάσσει έναν ψευδοδιεθνισμό, ενώ στο ζήτημα των ελληνοτουρκικών ανταγωνισμών, διατηρεί εθνικιστικές και αντιδραστικές θέσεις.

Συνένοχη, στο αιμάτινο φόντο των νεκρών και των καταπιεσμένων, μέσα στο οποίο οι ιμπεριαλιστές προωθούν τα συμφέροντά τους, είναι και η ελληνική κυβέρνηση. Αυτή έχει δημιουργήσει τον αντιδραστικό άξονα με τα αιματοβαμμένα καθεστώτα σε Ισραήλ και Αίγυπτο και μάλιστα προχωράει σε όλο και πιο στενή στρατιωτική συνεργασία.

Το κράτος του Ισραήλ, είναι μια δολοφονική μηχανή που σκοτώνει αγωνιστές, αμάχους, οικογένειες, νέους και παιδιά. Καταπιεζόμενοι λαοί από τις αντιδραστικές αστικές τάξεις, που παλεύουν για την απελευθέρωσή τους. Οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, οφείλουμε να υπερασπιστούμε τον αγωνιζόμενο παλαιστινιακό λαό και να ανατρέψουμε τις πολεμοκάπηλες κυβερνήσεις και τα πολεμικά σφαγεία που μας ετοιμάζουν. Γι' αυτό και άμεσο καθήκον μας είναι η ανάπτυξη ενός μαζικού, μαχητικού αντιπολεμικού κινήματος, ενάντια στους ιμπεριαλιστές, με ορίζοντα μια Επαναστατική-Σοσιαλιστική Διέξοδο από το χάος των ανταγωνισμών. Μόνο με τέτοιους κοινούς αγώνες μπορούμε να εγγυηθούμε μια ισότιμη και αδελφική συνεργασία των λαών. Μέσα από κινητοποιήσεις και αγώνες να σώσουμε τον παλαιστινιακό και τον ελληνικό λαό από τον όλεθρο όπου τον οδηγεί η φιλοϊμπεριαλιστική και άκρως επικίνδυνη ελίτ που βρίσκεται στην κυβέρνηση.

Βουλευτικές εκλογές στην Κύπρο

Οι πρόσφατες βουλευτικές εκλογές στην Κύπρο διεξήχθησαν μέσα σε μια συγκυρία που χαρακτηρίζεται από την αργή και αμφίβολη έξοδο από την κρίση του 2020, την διάχυτη αίσθηση πολιτικής διαφθοράς και την ελαφρά μετατόπιση του διεθνούς εκκρεμούς προς όφελος της κυβέρνησης του ΔΗΣΥ και του Αναστασιάδη.

Η Κύπρος βυθίστηκε στην οικονομική κρίση το 2012, επί προεδρίας Χριστόφια (ΑΚΕΛ), υπέστη το γνωστό μνημόνιο (κούρεμα καταθέσεων, μειώσεις μισθών, κ.α.) επί προεδρίας Αναστασιάδη, άρχισε να ανακάμπτει το 2015, και μετά το 2017 γνώρισε μια σημαντική αύξηση του ΑΕΠ της, μέχρι την κρίση του 2020 όπου το ΑΕΠ μειώθηκε κατά 5%. Ο Αναστασιάδης κατόρθωσε βέβαια να φορτώσει την αποκλειστική ευθύνη για την οικονομική κρίση και το μνημόνιο στο ΑΚΕΛ και στον Χριστόφια (που έκτοτε δεν έχει ανακάμψει εκλογικά), και αντίστοιχα να καρπωθεί την έξοδο από αυτά.

Ήδη από τον Σεπτέμβριο άρχισε να βγαίνει στην επιφάνεια το σκάνδαλο των «χρυσών διαβατηρίων», δηλαδή των παράνομων παραχωρήσεων ευρωπαϊκής ιθαγένειας σε διάφορους πάμπλουτους απατεώνες του πλανήτη και πολύ σύντομα αναμένεται να ξεκινήσει και η δική από την ΕΕ. Σε αυτό το σκάνδαλο είναι μπλεγμένος και ο ίδιος ο Αναστασιάδης διαμέσου συγγενικών του προσώπων που διαχειρίζονταν και διαχειρίζονται το πρώην δικηγορικό του γραφείο. Ωστόσο ο Αναστασιάδης κατόρθωσε ως ένα βαθμό να περιορίσει τις επιπτώσεις του σκαν-

δάλου αφενός μέσω του ασφυκτικού ελέγχου στον τύπο και αφετέρου αποδίδοντας το σιωπηρά στην ίδια την φύση της κυπριακής οικονομίας και διαχέοντας την ευθύνη σε όλα τα κυβερνητικά κόμματα. Πράγματι, η κυπριακή οικονομία στηρίζεται ουσιαστικά στον τουρισμό και στις διάφορες υπηρεσίες (δικηγορικά και λογιστικά γραφεία, χρηματοοικονομικές υπηρεσίες, κ.α.) που συνδέονται με την μετατροπή της Κύπρου σε διεθνή φορολογικό παράδεισο.

Μετά την εκλογή Μπάιντεν, και ιδιαίτερα τον τελευταίο μήνα, άρχισαν να ασκούνται ασφυκτικές πιέσεις προς τον Ερντογάν, τόσο από τους αμερικανούς όσο και από ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, για μια επανευθυγράμμιση της Τουρκίας στα σχέδιά τους για την περιοχή. Αυτό έδωσε το περιθώριο για μια ανάσα στον Αναστασιάδη (αλλά και στην κυβέρνηση Μητσοτάκη), όταν το προηγούμενο διάστημα είχε αρχίσει να διαγράφεται στον ορίζοντα μια ατιμωτική ήττα του. Μόλις πριν λίγους μήνες ο Ερντογάν: α) πραγματοποιούσε γεωτρήσεις και έρευνες ακόμη και μέσα στα θαλάσσια οικοπέδα της ελληνοκυπριακής Δημοκρατίας, προδιαγράφοντας μια αντιμετώπιση της ελληνοκυπριακής πλευράς όπως περίπου της Ρόδου στο τουρκο-λιβυκό μνημόνιο (δηλαδή με δικαίωμα εθνικών υδάτων αλλά όχι με δικαίωμα Αποκλειστικής Οικονομικής Ζώνης), β) άνοιξε την ουδέτερη (από την εισβολή του 1974) ζώνη της Αμμοχώστου προκαταβάλλοντας την ενσωμάτωσή της στην τουρκοκυπριακή πλευρά (καθώς και των αντίστοιχων θαλάσσιων οικοπέδων) και γ) κατόρθωσε την εκλογή του εκλεκτού του Ταλάτ (είναι υπέρ της διχοτόμησης του

νησιού) στις πρόσφατες τουρκοκυπριακές εκλογές σε βάρος του Ακιντζί (που υποστηρίζει την επανένωση με δίζωνική, δικαιοδική λύση) προτείνοντας πλέον ως λύση την διχοτόμηση του νησιού. Στην πράξη ο Ερντογάν υπονόμει όλα τα υπερφίαλα και τυχοδιωκτικά σχέδια του Αναστασιάδη για αποκλειστική εκμετάλλευση της κυπριακής ΑΟΖ στις νότιες θάλασσες της Κύπρου από την ελληνοκυπριακή άρχουσα τάξη, που είχαν οδηγήσει τον Αναστασιάδη αφενός να προτείνει κρυφά στην τουρκική πλευρά την οριστική διχοτόμηση του νησιού και αφετέρου να υπονομεύσει τις διαπραγματεύσεις του ΟΗΕ για λύση του Κυπριακού στο Κραν Μοντανά, τον Ιούλιο του 2017.

Αυτοί οι σχεδιασμοί του Ερντογάν δεν έχουν ακυρωθεί αλλά σίγουρα έχουν παγώσει προς στιγμήν, μέχρι να βρεθεί μια ισορροπία με τους ιμπεριαλιστές, αν βέβαια γίνει κατορθωτό κάτι τέτοιο. Έτσι ο Αναστασιάδης και το ΔΗΣΥ μπόρεσαν να πάνε στις βουλευτικές εκλογές χωρίς να αντιμετωπίσουν μια άμεση πανωλεθρία στο ζήτημα του Κυπριακού.

Οι βουλευτικές εκλογές σημαδεύτηκαν από την ελαφριά αύξηση της αποχής, 34% του εκλογικού σώματος, που αποκτά πλέον, μετά τις προηγούμενες βουλευτικές (33,6% το 2016) και προεδρικές (28% το 2018) εκλογές, μόνιμα χαρακτηριστικά. Συνεχίστηκε συνεπώς και η σημαντική αποδυνάμωση του κοινοβουλευτισμού, με το ΔΗΣΥ και το ΑΚΕΛ να συγκεντρώνουν πλέον μετά βίας το 50% των ψήφων σε σχέση με το 67% στις βουλευτικές του 2011 και το 57% στις βουλευτικές του 2016, καταδεικνύοντας την αποστασιοποίηση των λαϊκών μαζών από τα κυβερνητικά

κόμματα. Το ΔΗΣΥ (Δημοκρατικός Συναγερμός) μείωσε τη δύναμή του κατά 3 ποσοστιαίες μονάδες, στο 27,7%, και το ΑΚΕΛ (Ανορθωτικό Κόμμα του Εργαζόμενου Λαού) μείωσε τη δύναμή του κατά 3,3 ποσοστιαίες μονάδες στο 22,3%. Αυτό το φαινόμενο δεν περιορίστηκε στα δύο μεγάλα κόμματα αλλά επηρέασε και τα δύο μικρότερα, που συμπληρώνουν πάντοτε τις κυβερνητικές πλειοψηφίες στη Βουλή, δηλαδή το κεντροδεξιό Δημοκρατικό Κόμμα (ΔΗΚΟ) που μείωσε τη δύναμή του κατά 3 ποσοστιαίες μονάδες στο 11%, και το κεντροαριστερό Κίνημα Σοσιαδημοκρατών-ΕΔΕΚ, που διατήρησε τις δυνάμεις του στο 6,7%.

Αντίστροφα, οι κερδισμένοι των εκλογών ήταν τα διάφορα νεοεμφανιζόμενα ή μικρά κόμματα, με το ΔΗΠΑ (Δημοκρατική Παράταξη) να κερδίζει το 6%, το Κίνημα Οικολογικών-Συνεργασία των Πολιτών με μικρή πτώση να κερδίζει το 4,4%, και συνολικά τα άλλα μικρότερα κόμματα να αποσπούν το 15%. Σε αυτήν την συγκυρία της διαφθοράς, της αναξιοπιστίας των παραδοσιακών κομμάτων και ιδιαίτερα του ΑΚΕΛ, αλλά και των στρατηγικών αδιεξόδων της άρχουσας τάξης, κατόρθωσε να ανεβάσει την εκλογική του δύναμη το ακροδεξιό ΕΛΑΜ (είναι παρόμοιο με την ελληνική Χρυσή Αυγή) στο 6,8%, από 1% στις εκλογές του 2011 και 3,7% στις εκλογές του 2016, και να αναδειχθεί πλέον σε τρίτο κόμμα στην κυπριακή Βουλή, ενώ ο ίδιος ο Αναστασιάδης δεν αποκλείει την χρησιμοποίησή του για τον σχηματισμό κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας.

■ Ηρακλής Χρηστοφορίδης

23η Συνδιάσκεψη της Ο.Κ.Δ.Ε. (3-4 Ιουλίου 2021)

Η 23η Συνδιάσκεψη της ΟΚΔΕ πρόκειται να διεξαχθεί στις 3 και 4 Ιουλίου.

Βγαίνοντας από την περίοδο των λόκνταουν, όπου διατήρησε ακέραια τη λειτουργία και δραστηριότητά της και συσώρευσε σημαντικές εμπειρίες, η οργάνωσή μας προχωράει σε μια εκτεταμένη συζήτηση και αποφάσεις πάνω στα νέα χαρακτηριστικά της περιόδου που έχει ανοίξει και στα καθήκοντα των επαναστατών μαρξιστών.

Οι Θέσεις του Πολιτικού Ντοκουμέντου αποτελούνται από 4 μέρη: Α) Παγκόσμια Οικονομική και Πολιτική Κατάσταση, Β) Παγκόσμιο Εργατικό Κίνημα, Γ) Οικονομική και Πολιτική κατάσταση στην Ελλάδα, Δ) Εργατικό Κίνημα – Αριστερά, Ε) Επέμβαση – Οικοδόμηση της ΟΚΔΕ.

Στο κείμενο αναλύεται:

1) Η εξέλιξη της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης, όπως αυτή πυροδοτήθηκε και επιταχύνθηκε από την πανδημία το 2020, παίρνοντας πρωτοφανείς διαστάσεις και αποκαλύπτοντας τη συνολική παρακμή του καπιταλιστικού συστήματος (οικολογική καταστροφή, αξεπέραστες αντιφάσεις της «4ης τεχνολογικής επανάστασης» κ.α.). Τα μέτρα κρατικής παρέμβασης, η αύξηση του χρέους, η υποτιθέμενη «λύση» Μπάιντεν και η κρίση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού – και η αναπόφευκτη αποτυχία τους. Οι αντιφάσεις της ανάδυσσης της Κίνας. Το διαρκές προχώρημα της πολιτικής κρίσης, η έλλειψη εναλλακτικών από τις αστικές δυνάμεις, το βούλιαγμα της ΕΕ σε μια αποσύνθεση. Η όξυνση των ανταγωνισμών και η απειλή νέων πολέμων, στο φόντο του κεντρικού ανταγωνισμού των ΗΠΑ με Κίνα και Ρωσία.

2) Το νέο κύμα αγώνων και κινημάτων, εκρήξεων και εξεγέρσεων, που οφείλεται στην έκρηξη της κρίσης, την αποτυχία των πολιτικών αντιμετώπισης/διαχείρισής της, τις φαραωνικές ανισότητες, το μίσος των μαζών για το νεοφιλελευθερισμό και τα πολιτικά επιτελεία του. Σε αυτό το κύμα, υπάρχουν πολλά ελπιδοφόρα ποιοτικά χαρακτηριστικά (συμμετοχή, ρόλος νεολαίας, ριζοσπαστικές μορφές κλπ.). Ωστόσο, η συσσωρευση ηττών δεκαετιών από το νεοφιλελευθερισμό και η κρίση του εργατικού κινήματος (μέσα σ' αυτή βρίσκεται και η υποχώρηση των επαναστατικών δυνάμεων) έχουν δημιουργήσει ιδιαίτερες δυσκολίες στη συγκρότηση μιας νέα πρωτοπορίας και ηγεσίας, που θα μπορέσει να αντιμετωπίσει τα σημερινά σύνθετα καθήκοντα και θα στηρίξει την οικοδόμηση επαναστατικών κομμάτων.

3) Η νέα κρίση όπου έχει πέσει ο ελληνικός καπιταλισμός (που βρίσκεται σε χρεωκοπία διαρκείας), η έλλειψη οποιουδήποτε σχεδίου πέρα από μια αρπακτική διαχείριση, όπως δείχνει το «Ελλάδα 2.0», τα εκατοντάδες αντεργατικά-αντιλαϊκά νομοσχέδια που ψήφισε η κυβέρνηση Μητσοτάκη μέσα στην πανδημία. Οι επιπτώσεις στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα και ελευθερίες γίνονται όλο και άγριες, με τη διαρκή χειροτέρευση του Νέου Συστήματος Εκμετάλλευσης. Έτσι, η πανδημία και τα λόκνταουν ξεγύμνωσαν την κυβέρνηση Μητσοτάκη, που η κυριαρχία της έχει υποστεί μεγάλη φθορά, ενώ ούτε ο ΣΥΡΙΖΑ ούτε καμία άλλη αστική δύναμη βρίσκεται σε καλή κατάσταση, με αποτέλεσμα να οδεύουμε προς μια νέα συνολική κρίση του αστικού πολιτικού σκηνικού. Ωστόσο, εδώ κρύβονται και πολλοί κίνδυνοι, όσο δεν εμφανίζεται μια

ισχυρή άνοδος των αγώνων, μια εναλλακτική από την πλευρά του εργατικού κινήματος. Σε κάθε περίπτωση, η οικοδόμηση ενός ζοφερού Αστυνομικού Κράτους είναι στρατηγική επιλογή (όχι π.χ. μια προσωρινή «εκτροπή», που θα γιατρευτεί με μια κυβερνητική εναλλαγή), όλων των αστικών δυνάμεων. Που τροφοδοτείται και από τον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό, ο οποίος –μέσα στις επιπλοκές του– έχει αποκαλύψει τις δυσκολίες για τον ελληνικό καπιταλισμό από την παγίωση νέων συσχετισμών υπέρ του τουρκικού καπιταλισμού.

4) Οι κινητοποιήσεις και αγώνες, που έχουν επανεμφανιστεί (φοιτητικές και εργατικές κινητοποιήσεις κ.α.), ιδιαίτερα ενάντια στην καταστολή με αποκορύφωμα την «έκρηξη» της Ν. Σμύρνης και τις γειτονιές, έχουν υποχρεώσει την κυβέρνηση να χαλαρώσει προσωρινά την ασφυκτική λαβή της και έχουν δημιουργήσει ένα πρώτο πρόβλημα στο προχώρημα της πολιτικής της. Έχουν φανερίσει δυνατότητες για ένα νέο κύκλο επέμβασης των μαζών, που θα θέσει το ζήτημα μιας συνολικής ανατροπής του σημερινού σκηνικού. Ωστόσο, ακόμα περισσότερο καθώς ξεπερνούνται οι «ιδιαίτερες» συνθήκες της πανδημίας, αποκαλύπτονται οι πραγματικές διαστάσεις της κρίσης του εργατικού κινήματος: η τεράστια κρίση στο οργανωμένο συνδικαλιστικό κίνημα, η αδυναμία όπου έχει περιέλθει το ΚΚΕ με τις επιλογές της ηγεσίας και του μηχανισμού του, αλλά και οι πολύπλευρες πιέσεις, υποχωρήσεις και αρνητικές καταστάσεις στο εσωτερικό της άκρας/ριζοσπαστικής αριστεράς, όσο κι αν ακόμα διατηρεί έναν σημαντικό ρόλο

5) Μέσα σε αυτή την κατάσταση, η ΟΚΔΕ βγαίνει από μια περίοδο που εκτιμούμε ότι ανταποκρίθηκε στις απαιτήσεις, συχνά σκλη-

ρές, και έχοντας ανοίξει μια νέα φάση ενδυνάμωσης και ωριμάνσης, πολιτικά και οργανωτικά. Η οργάνωσή μας ήταν παρούσα στους αγώνες και τις διεργασίες, σε πολλές περιπτώσεις έχοντας μια σημαντική συμβολή. Βάζουμε σαν στόχο, μέσα και από την ενίσχυσή μας, να συμβάλλουμε στη συγκέντρωση των δυνάμεων της άκρας αριστεράς σε κοινή, αγωνιστική δράση με μια πολιτική ταξικής ανεξαρτησίας. Αυτό είναι μια από τις απαραίτητες προϋποθέσεις για να ενισχυθεί το κίνημα, αλλά και για να αντιμετωπιστούν τα πολλά προβλήματα, ρεφορμισμοί, ομορτυνισμοί και αδιέξοδες πρακτικές που έχουν «ριζώσει» στο εσωτερικό αυτού του χώρου. Η περίοδος απαιτεί μια επίμονη, σταθερή πάλη ενάντια στις αδυναμίες που έχουν συσσωρευτεί στη συνείδηση και την πρακτική των μαζών, οι οποίες δεν είναι επιφανειακές και επηρεάζουν τις αριστερές οργανώσεις και επαναστατικές δυνάμεις. Γι' αυτό η κεντρική επιλογή μας είναι να προχωρήσουμε προς μια στέρεα εργατική-κομμουνιστική συγκρότηση, μια σφαιρική οικοδόμηση, με κεντρικό σύνθημα **«Οικοδομούμε την ΟΚΔΕ, Οικοδομούμε το κίνημα – Ενότητα, Οργάνωση, Αγώνα Παντού»**.

Ολόκληρο το Πολιτικό Ντοκουμέντο μπορείτε να διαβάσετε αναρτημένο εδώ: <https://www.okde.gr/archives/13953>

ΣΥΝΟΔΟΣ ΝΑΤΟ: Σε τροχιά εμφάνισης της σύγκρουσης με Ρωσία-Κίνα

Στις 14 Ιουνίου, στις Βρυξέλλες, πρόκειται να πραγματοποιηθεί η Σύνοδος Κορυφής του ΝΑΤΟ. Η συνάντηση αυτή θα αποτελέσει σημαντικό βήμα στις διεργασίες στο εσωτερικό του μπλοκ των Δυτικών ιμπεριαλιστών, έχει όμως και μία επιπλέον σημασία, αφού θα είναι η πρώτη μετά την αλλαγή σκυτάλης στην προεδρία των ΗΠΑ, με το επιτελείο Μπάιντεν να ξεδιπλώνει για πρώτη φορά την ατζέντα του σε επίπεδο κορυφής.

Στην κορυφή των θεμάτων βρίσκεται η έγκριση από τη Σύνοδο της «ατζέντας ΝΑΤΟ 2030», δηλαδή η χάραξη μιας ενιαίας στρατηγικής σε βάθος δεκαετίας. Αυτή περιλαμβάνει, σύμφωνα με τον Γενικό Γραμματέα του ΝΑΤΟ, Στόλτενμπεργκ, την προετοιμασία του ΝΑΤΟ «για μια εποχή αυξανόμενου ανταγωνισμού».

Επί της ουσίας, πρόκειται για τη συνέχιση των πολιτικών Ομπάμα-Τραμπ στη διεθνή πολιτική, με μια όμως ουσιαστική αναβάθμισή τους.

Το σχέδιο του επιτελείου Μπάιντεν είναι ήδη γνωστό και γύρω από αυτό, με τον έναν

ή άλλο τρόπο, οφείλουν να ευθυγραμμιστούν και οι σύμμαχοι. Πρώτον, η συσπείρωση ενός όσο το δυνατόν μεγαλύτερου μπλοκ χωρών (και πέρα από τα πλαίσια του ΝΑΤΟ) εναντίον της Κίνας και της Ρωσίας. Δεύτερον ο εξαναγκασμός της Ρωσίας σε απόσυρση απ' όλα τα ανοιχτά μέτωπα ή τις περιοχές στον πλανήτη όπου έχει σημαντικά γεωστρατηγικά και οικονομικά συμφέροντα (Συρία, Λιβύη, Ουκρανία, Βαλκάνια, Λατινική Αμερική κ.λπ.), ο στρατιωτικός και οικονομικός στραγγαλισμός της και η ανακοπή της πορείας μετατροπής της σε μία ιμπεριαλιστική ή έστω σε μια σημαντική περιφερειακή δύναμη. Τρίτον, στο βαθμό που θα έχουν καταφέρει να απομονώσουν τη Ρωσία, να δώσουν το καθοριστικό χτύπημα στην Κίνα, εξαναγκάζοντάς την οικονομικά, αλλά κυρίως στρατιωτικά, να εγκαταλείψει τα μεγαλεπήβολα σχέδιά της για τη χάραξη νέων εμπορικών δρόμων αλλά και για το πρόγραμμα Made in China 2025.

Το σχέδιο αυτό συνιστά —σε αντίθεση με όσα πιθανόν κάποιοι πίστευαν για μια πιο «ήπια» πολιτική των ΗΠΑ μετά τον Τραμπ— ένα βήμα της επιθετικότητας του Δυτικού ιμπεριαλισμού, με τη διαφοροποίηση να φαίνεται προς το παρόν στον τρόπο αντιμετώπισης της Ρωσίας, αλλά να μην μένει μόνο εκεί. Σε αντίθεση με την περίοδο Τραμπ, όπου το «μαστίγιο» των κυρώσεων και των συγκρούσεων με τη Ρωσία εναλλάσσονταν ορισμένες φορές και με το «καρότο», δηλαδή την προσπάθεια να την αποκό-

ψει από την επιρροή της Κίνας (και μέσω της διπλωματίας, τώρα έχουμε μια ευθεία επίθεση). Σε λιγότερο από ένα εξάμηνο από την αλλαγή της προεδρίας στις ΗΠΑ, έχει αναζωπυρωθεί το μέτωπο της Ουκρανίας, ενώ είναι μάλλον έκδηλες οι προθέσεις ΗΠΑ-ΝΑΤΟ για δημιουργία περαιτέρω εστιών αποσταθεροποίησης γύρω από τη Ρωσία με κάθε τρόπο και κυρίως προετοιμάζοντας νέες «έγχρωμες» επαναστάσεις/πραξικοπήματα —αξιοποιώντας προφανώς και τον πράγματι αυταρχικό χαρακτήρα των κυβερνήσεων σε αυτές τις χώρες— όπως φαίνεται και από τα γεγονότα στη Λευκορωσία. Το σχέδιο αυτό, όσο αναγκαίο είναι για τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό, τόσο καταδικασμένο είναι, σε τελική ανάλυση, σε αποτυχία. Πρώτον, γιατί η έλξη αυτών των «νέων» ιμπεριαλισμών προς άλλες χώρες είναι ίση ή σε πολλές περιπτώσεις μεγαλύτερη από αυτή των ΗΠΑ/ΕΕ/Ιαπωνίας (ειδικά στη νευραλγική περιοχή της Νοτιοανατολικής Ασίας). Δεύτερον, γιατί ακόμα και μέσα στο μπλοκ των παραδοσιακών ιμπεριαλιστών, τα πράγματα δεν μπορούν να θεωρούνται δεδομένα, αφού η οικονομική πίεση που ασκεί η Κίνα, ειδικά στην ΕΕ, είναι τεράστια. Και τρίτον, γιατί αυτό το σχέδιο έρχεται «αργοπορημένα»: η Ρωσία αποτελεί πια μια σημαντική στρατιωτική δύναμη ενώ και η Κίνα αναπτύσσει με τρομακτικούς ρυθμούς τις στρατιωτικές της δυνάμεις, «ροκανίζοντας» συνεχώς τη στρατιωτική υπεροπλία των Δυτικών.

Όστόσο, η δυσκολία ή ακόμη και η προδιαγεγραμμένη αποτυχία του σχεδίου αυτού, δεν σημαίνει καμία ανακούφιση για τους εργαζόμενους και τους λαούς του κόσμου. Αντίθετα, σημαίνει τη σταδιακή ή και γρήγορη είσοδο του πλανήτη σε μια νέα εποχή, η οποία

θα σφραγιστεί από τη σύγκρουση αυτών των δύο μπλοκ, στην οποία οι προστριβές, οι αντεγκλήσεις, οι κυρώσεις, θα μετατρέπονται γρήγορα σε νομισματικούς πολέμους, πολέμους δασμών, περιφερειακές ή δι' αντιπροσώπων αιματηρές συγκρούσεις σε όλα τα μήκη και πλάτη του πλανήτη, πάντα όμως με τον κίνδυνο της τελικής, μεγάλης σύγκρουσης να αυξάνει. Ήδη βιώνουμε μια νέα ξέφρενη κούρσα εξοπλισμών και από τα δύο στρατόπεδα. Άλλωστε, στην επικείμενη Σύνοδο του ΝΑΤΟ, μία από τις σημαντικότερες αποφάσεις θα είναι και η επικύρωση (και μάλλον και περαιτέρω εμφάνιση), για ακόμη μια φορά, του νέου δόγματος (ισχύει από το 2014) για «αμυντικές»/εξοπλιστικές δαπάνες, σύμφωνα με το οποίο κάθε κράτος-μέλος της Συμμαχίας είναι υποχρεωμένο να ξοδεύει για αυτές τουλάχιστον το 2% του ΑΕΠ του! Το δόγμα αυτό, πέρα από τους τεράστιους κινδύνους που φέρνει, σημαίνει και μια οικονομική αφαίμαξη, μια ισοπέδωση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων για την ενίσχυση των πολεμικών σχεδιασμών των ιμπεριαλιστών.

Η νέα εποχή στις ιμπεριαλιστικές συγκρούσεις, όπως αυτή θα παίρνει σάρκα και οστά και μέσα από διαδικασίες όπως η επικείμενη Σύνοδος Κορυφής, ανοίγει δυστυχώς μπροστά στο παγκόσμιο προλεταριάτο ένα ζοφερό μέλλον. Ο μόνος τρόπος να αποφύγουμε αυτόν το νέο παραλογισμό είναι η ολομέτωπη σύγκρουση με τα συμφέροντα του ιμπεριαλισμού, και πρώτα απ' όλα των «δικών μας», των Δυτικών ιμπεριαλιστών, αλλά και με το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα που όσο προχωράει η κρίση του θα ξερνάει όλο και πιο πολύ πόλεμο και βαρβαρότητα.

■ Γιάννης Σμυρλής

ΑΠΟΣΥΡΣΗ ΤΩΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΩΝ ΣΤΡΑΤΕΥΜΑΤΩΝ ΑΠΟ ΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕ Ο ΜΠΑΙΝΤΕΝ

Στις 14 Απρίλη, ο πρόεδρος των ΗΠΑ Τζο Μπάιντεν, ανακοίνωσε την ολική απόσυρση των αμερικανικών στρατευμάτων από το Αφγανιστάν. Διαδικασία που πρόκειται να ολοκληρωθεί ως τις 11 Σεπτέμβρη, όταν και συμπληρώνονται 20 χρόνια από την επίθεση στους Δίδυμους Πύργους.

Το τίμημα ενός εικοσαετούς πολέμου

Οι ΗΠΑ εισέβαλαν στο Αφγανιστάν τον Οκτώβρη του 2001 με δεδηλωμένο στόχο να ανατρέψουν το καθεστώς των Ταλιμπάν, το οποίο συνδεόταν με την Αλ-Κάιντα, η οποία είχε αναλάβει την ευθύνη για τις τρομοκρατικές επιθέσεις της 11ης Σεπτέμβρη. Οι αριθμοί των αμερικανών στρατιωτών που επιχειρούσαν στο Αφγανιστάν αυξανόνταν για χρόνια, φτάνοντας τις 100.000 μεταξύ 2010-2012 ενώ το κόστος του πολέμου υπολογίζονταν τότε περίπου στα 100 δισ. δολάρια ετησίως. Κάτω από το βάρος της όξυνσης της οικονομικής κρίσης και της ανάγκης ενίσχυσης των αμερικανικών δυνάμεων στον Ειρηνικό Ωκεανό για την περικύκλωση της Κίνας, οι αριθμοί άρχισαν να μειώνονται σταδιακά φτάνοντας στις 4.000 τον περασμένο Δεκέμβρη. Σε αυτό τον αριθμό, πρέπει να συνυπολογίσει κανείς άγνωστο αριθμό προσωπικού της CIA και περίπου 7.800 μισθοφόρους που επίσης βρίσκονται μέχρι στιγμής στο Αφγανιστάν και που δεν αναμένεται να αποχωρήσουν άμεσα. Παρόλο που το κόστος του πολέμου μειώθηκε δραστικά τα τελευταία χρόνια, το συνολικό κόστος αυτού του πολέμου ως το 2019 ανήλθε στα 778 δισ. με βάση στοιχεία του Πεντα-

γώνου. Σύμφωνα με έρευνα του Πανεπιστημίου του Μπράουν που λαμβάνει υπόψη και τα έξοδα επιχειρήσεων στο Πακιστάν όπου επίσης πραγματοποιήθηκαν επιχειρήσεις από τον αμερικανικό στρατό, το συνολικό κόστος υπολογίζεται περίπου στα 978 δισ. Συνυπολογίζοντας κανείς και άλλα έξοδα, όπως: 143,27 δισ. για ανοικοδόμηση υποδομών, 88,32 δισ. για την δημιουργία και εξοπλισμό Αφγανικών δυνάμεων ασφαλείας, 36 δισ. για την «ανάπτυξη, την ομαλή διακυβέρνηση και ανθρωπιστική βοήθεια» δεν θα ήταν υπερβολή να θεωρήσουμε ότι το πραγματικό κόστος αυτού του πολέμου ξεπέρασε το 1,5 ή και τα 2 τρισ. δολάρια. Σε ότι αφορά το ανθρωπινό κόστος, από το 2001 σκοτώθηκαν πάνω από 6.000 αμερικανοί στρατιωτικοί και μισθοφόροι καθώς και 1.100 στρατιωτικοί νατοϊκών αποστολών. Περίπου 45.000 μέλη των αφγανικών κυβερνητικών δυνάμεων σκοτώθηκαν μόνο τα τελευταία 5 χρόνια, ενώ σύμφωνα με στοιχεία του ΟΗΕ, περίπου 111.000 άμαχοι έχουν σκοτωθεί από το 2009 και άγνωστος μα ανάλογος αριθμός μεταξύ 2001-2008.

Μία ξεκάθαρη ήττα για τους ιμπεριαλιστές

Παρά τις μεγάλες απώλειες των Ταλιμπάν κατά την διάρκεια του πολέμου, σήμερα βρίσκονται ίσως στην καλύτερη κατάσταση που υπήρξαν την τελευταία δεκαετία. Μετρούν 55.000 - 85.000 μαχητές και στην αρχή του χρόνου είχαν υπό τον έλεγχο τους το 19% της χώρας την στιγμή που η κυβέρνηση ελέγχει μόλις το 33%. Το υπόλοιπο της χώρας διεκδικείται και ελέγχεται περιστασιακά και από τους δύο ενώ κάποιες πολύ μικρές περιοχές

μισοελέγχονται από ακραίες ισλαμιστικές ομάδες όπως το Ισλαμικό Κράτος. Φυσικά οι σχέσεις των Ταλιμπάν με την Αλ-Κάιντα συνεχίζουν να υφίστανται —όσο και αν η τελευταία έχει αποδυναμωθεί και υποσκελιστεί από το Ισλαμικό Κράτος διεθνώς κατά την τελευταία δεκαετία— έτσι υπολογίζεται ότι περίπου 500 μέλη της Αλ-Κάιντα δρουν στο Αφγανιστάν, καθώς και περίπου 2.500 μέλη του Ισλαμικού Κράτους. Είναι λοιπόν οφθαλμοφανές ότι την αποχώρηση των στρατευμάτων των ιμπεριαλιστών θα ακολουθήσουν αιματοχυσία, εμφύλιος και το πιθανότερο (αυτό που με τεράστιο οικονομικό και ανθρωπινό κόστος ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός προσπαθούσε να αποφύγει επί 20 χρόνια) η επικράτηση των Ταλιμπάν.

Μία απαραίτητη κίνηση στο πλαίσιο μιας άκρως επικίνδυνης αναδιάρθρωσης δυνάμεων

Μένει να δούμε αν θα τηρηθεί η υπόσχεση απόσυρσης των αμερικανικών στρατευμάτων από το Αφγανιστάν και με τι ρυθμούς θα γίνει, με δεδομένο ότι ο Μπάιντεν είναι ο τρίτος κατά σειρά αμερικανός πρόεδρος που την εξαγγέλλει.

Όπως και να έχει, Αμερικανοί αξιωματούχοι έχουν ξεκαθαρίσει ότι η κίνηση αυτή εξυπηρετεί την ανακατανομή δυνάμεων με στόχο την περαιτέρω περικύκλωση της Κίνας και της Ρωσίας και δεν έχει φυσικά καμία σχέση με ένα φιλεργητικό σχέδιο για τον έλεγχο του πλανήτη. Είναι χαρακτηριστικό μάλιστα ότι η ανακοίνωση για το Αφγανιστάν συνοδεύτηκε με αύξηση της πίεσης του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και στα δύο αυτά μέτωπα. Πιο

συγκεκριμένα, το Στέιτ Ντιπάρτμεντ ανακοίνωσε ότι αναβαθμίζει τις διπλωματικές επαφές με την Ταϊβάν ανατινάζοντας τις sinoαμερικανικές σχέσεις όπως έχουν διαμορφωθεί από το 1979 με την αναγνώριση του Πεκίνου ως της μόνιμης νόμιμης κυβέρνηση όλης της Κίνας. Από την άλλη, την στιγμή που το Στέιτ Ντιπάρτμεντ κατηγορεί την Ρωσία επειδή μετακινεί δυνάμεις στο εσωτερικό της επικράτειάς της, ΗΠΑ και ΝΑΤΟ πρόκειται να αναπτύξουν 40.000 στρατιώτες και 15.000 μονάδες οπλισμού στα ρωσικά σύνορα, στην Πολωνία και τις χώρες της Βαλτικής.

Είναι χαρακτηριστικό επίσης πως οι ανακοινώσεις για το Αφγανιστάν συνέπεσαν με την ενίσχυση της παρουσίας του Πενταγώνου σε γερμανικό έδαφος αφού όχι μόνο ακυρώθηκε το σχέδιο του Τραμπ για απομάκρυνση 12.000 στρατιωτών, αλλά θα σταλούν άλλοι 500, ενισχύοντας την ψυχροπολεμικού τύπου διάταξη δυνάμεων στην Ευρώπη.

Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός, λοιπόν, όχι μόνο δεν αναδιπλώνεται αλλά κλιμακώνει επικίνδυνα την επιθετικότητά του απέναντι σε δυο πυρηνικές υπερδυνάμεις. Φυσικά αυτή η φιλοπόλεμη πολιτική αντικατοπτρίζεται και στον προϋπολογισμό του Πενταγώνου, ο οποίος ενώ έχει ήδη φτάσει τα 740 δισ. δολάρια ετησίως, ο Μπάιντεν πρότεινε προϋπολογισμό αυξημένο σε σχέση με αυτόν που είχε εισηγηθεί ο Τραμπ κατά 11 δισ. προκαλώντας την αντίδραση ακόμη και μερίδας γερουσιαστών των Δημοκρατικών που φοβούνται πως η αύξηση των «αμυντικών» δαπανών είναι σε λάθος κατεύθυνση και μπορεί να υπονομεύσει το κοινωνικό πρόγραμμα των Δημοκρατικών.

■ Δημήτρης Γκ.

ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΜΑΚΡΟΝ – ΝΤΡΑΓΚΙ

Για την έκδοση 200 μελών των Ερυθρών Ταξιαρχιών

Η επαίσχυντη συμφωνία των Εμανουέλ Μακρόν και Μάριο Ντράγκι για την έκδοση 200 μελών των Ερυθρών Ταξιαρχιών, έρχεται σε μια περίοδο που το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης οικοδομείται διαρκώς και δείχνει τουλάχιστον σε συμβολικό επίπεδο μια αναβάθμιση των σχέσεων μεταξύ των κρατών της Ε.Ε. για την από κοινού αντιμετώπιση όσων αγωνίζονται με όποιον τρόπο για τις ιδέες του σοσιαλισμού.

Η συμφωνία αυτή επί της ουσίας αναιρεί εντελώς το «δόγμα Μιτεράν» που από το 1985 η Γαλλία παρείχε άσυλο σε όσους είχαν καταδικαστεί για βίαιες πράξεις στην Ιταλία και αφορούσε κυρίως τα μέλη των Ερυθρών Ταξιαρχιών. Η συμφωνία έσπασε για πρώτη φορά το 1995 υπό την προεδρία του Σιράκ με το ένταλμα σύλληψης του Πάολο Περισιτέτι και το 2004 του Τσεζάρε Μπατίστι.

Η συμφωνία αυτή είναι ένα «ποιοτικό άλμα» τουλάχιστον για την ιταλική και γαλλική αστική τάξη. Η πράξη αυτή δεν μπορεί να γίνει ολοκληρωτικά κατανοητή αν την δούμε απλώς σαν μια πράξη ρεβανσιισμού των νεοφιλελεύθερων κυβερνήσεων ή σαν ικανοποίηση των απαιτήσεων των υψηλόβαθμων στρατιωτικών που λίγες ώρες πριν την συμφωνία είχαν απευθύνει έκκληση στον Μακρόν να υπερασπιστεί την πατρίδα και να λύσει τα κοινωνικά προβλήματα και τις κοινωνικές συγκρούσεις, θέλοντας να συνδέσουν την ισλαμική τρομοκρατία με το κίνημα των Κίτρινων Πιλέκων. Ούτε όμως μπορεί να γίνει κατανοητή από πλευράς της ιταλικής αστικής τάξης απλώς σαν μια πράξη ικανοποίησης αιτημάτων της Λέγκα ή του Μπερλουσκόνι (αμφότεροι λυσσασμένοι αντικομμουνιστές) που στηρίζουν την Κυβέρνηση Ντράγκι.

Η συμφωνία αυτή είναι μια συνειδητή και σκόπιμη προσπάθεια των αποτυχημένων νεοφιλελεύθερων κυβερνήσεων: α) Η ιταλική αστική τάξη θέλει να σβήσει από την μνήμη των εργαζόμενων τους αγώνες που δόθηκαν την περίοδο 1968-1977 στην Ιταλία και χαρακτηρίστηκε «Παρατεταμένος Μάης», ποινικοποιώντας την δράση όλων των οργανώσεων της Άκρας Αριστεράς και να «βγάλει λάδι» την Στρατηγική της Έντασης που εφάρμοζε η Ιταλική αστική τάξη για να κάμψει τους αγώνες του εργατικού και φοιτητικού κινήματος. Η Ιταλική κυβέρνηση έχει νομιμοποιήσει τις κρατικές δολοφονίες 600 με 800 ανθρώπων (υπερπολλαπλάσιοι από τα θύματα των Ερυθρών Ταξιαρχιών) που δολοφονήθηκαν από την εκτεταμένη κρατική τρομοκρατία, την αστυνομική βία, τα τανκς στην Μπολόνια το 1977 και των νεοφασιστικών οργανώσεων που οι μυστικές υπηρεσίες (ιταλικές και CIA) όπλιζαν και οργάνωναν σε δολοφονικές ενέργειες (βόμβες στην Πιάτσα Φοντάνα για να τσακιστούν οι νίκες του ιταλικού συνδικαλιστικού κινήματος, στο τρένο Ιτάλικους κλπ)2. Για τις δολοφονίες αυτές οι υπεύθυνοι ουδέποτε πλήρωσαν, αποφυλακίστηκαν και δεν ζητήθηκε ποτέ η έκδοσή τους και φυσικά κρυφά η φανερά υμνούνται από την αστική τάξη. Από την άλλη πλευρά οι συλληφθέντες είναι στην πλειονότητά τους άνω των 60 ετών (ο Τζόρτζιο Πιετροστέφανι είναι 78 ετών, έχοντας κάνει μεταμόσχευση ήπατος), και εύλογα μπορεί να αναρωτηθεί κανείς «τί θα τους κάνουν αυτούς;» οι ιταλικές αρχές. Η μόνη λογική απάντηση είναι ότι η ιταλική αστική τάξη μετά την δολοφονική διαχείριση της πανδημίας και της κρίσης, οργανώνεται - ενισχύει το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης για να αντιμετωπίσει τον

φόβο της, το ξέσπασμα της εργατικής τάξης και την ανάπτυξη των αγώνων της. β) Από την πλευρά της γαλλικής αστικής τάξης, οι ακραία νεοφιλελεύθερες οικονομικές πολιτικές, το αυταρχικό κράτος που ενίσχυσε ο Μακρόν ήταν η αφορμή για το ξέσπασμα του κινήματος των «Κίτρινων Πιλέκων» και των αγώνων ενάντια στην ενίσχυση του αστυνομικού κράτους. Για να μπορέσει να επιβιώσει η γαλλική αστική τάξη πρέπει να ενισχύσει το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης ακόμα και με στρατιωτικού τύπου εξοπλισμούς (αυτό εξηγεί και τις επεμβάσεις στην πολιτική ζωή της Γαλλίας υψηλόβαθμων στρατιωτικών). Έτσι ο Μακρόν με αυτή την κίνηση δείχνει, ότι δεν μπορεί να δεχτεί στην χώρα του μέλη των Ερυθρών Ταξιαρχιών και ταυτόχρονα δείχνει την ανάπτυξη σχέσεων με την ιταλική αστική τάξη για την αντιμετώπιση τους.

Η συνωμοτική μεθόδευση των Ντράγκι και Μακρόν συνιστά μια επιπλέον πράξη στο «Θεώρημα Καλότζερο» του Απριλίου του '79 που είχε σαν βάση το «αριστερός=τρομοκράτης», και έστειλε 7.000 ανθρώπους στις φυλακές και χιλιάδες άλλους στη Γαλλία, την Ελβετία και αλλού. Η αστική τάξη κυρίως στην Ε.Ε. έχει προχωρήσει μέσα στην πανδημία σε μία ακραία λιτότητα, στο ξήλωμα των εργασιακών δικαιωμάτων, στην αποδυνάμωση των κοινωνικών δομών (παιδεία, υγεία κ.λπ.) και στην κατάργηση των ατομικών ελευθεριών. Για να μπορέσει να επιβάλει η αστική τάξη τον «Νόμο και την Τάξη», να ενισχύσει το Νέο Παγκόσμιο Σύστημα Εκμετάλλευσης και το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης πρέπει να ενισχυθεί και η ταξική αλληλεγγύη μεταξύ των αστικών τάξεων της Ε.Ε.

■ *Κιτσώνης Βαγγέλης*

(Υποσημειώσεις)

1 Οι Ερυθρές Ταξιαρχίες δημιουργήθηκαν το 1970 και μέχρι την οριστική διάλυση τους το 1988 υποστήριξαν στην πράξη την ένοπλη πάλη, είχαν ως στόχο την δημιουργία ενός επαναστατικού κράτους, υποτιμώντας όμως την αναγκαιότητα και τον ρόλο του επαναστατικού κόμματος.

2 Η περίοδος 1968-1977 ήταν περίοδος παρατεταμένου κοινωνικού πολέμου με χαρακτηριστικά ακόμα και εμφυλιοπολεμικά. Την περίοδο αυτή δημιουργήθηκε και ενισχύθηκε αρκετά η Άκρα και Επαναστατική Αριστερά με καθοριστικό ρόλο σε όλους τους αγώνες, που όμως το μεγαλύτερο κομμάτι της υποχώρησε στην λογική των μετώπων δημιουργώντας το 1991 την Κομμουνιστική Επανάσταση, που το 1998 συνεργάστηκε με την κεντροαριστερή κυβέρνηση Πρόντι (έτσι προέκυψε ο όρος ιταλοποίηση της αριστεράς) και τελικά διαλύθηκε.

στον κόσμο...

ΗΠΑ

Ένας σημαντικός και αποφασιστικός αγώνας για την υπογραφή συλλογικής σύμβασης διεξάγεται από τους εργαζόμενους στο εργοστάσιο της Volvo, στο Δουβλίνο της πολιτείας Βιρτζίνια. Το σωματείο "United Auto Workers" (UAW), που συγκεντρώνει 2.900 εργαζομένους σε σύνολο 3.300, βρίσκεται σε διαπραγματεύσεις με την εργοδοσία από τις 8 Φλεβάρη, όταν και έληξε η προηγούμενη σύμβαση, και παρά την υποχωρητικότητα που εμφανίζει η ηγεσία του σωματείου, η βάση των εργαζομένων είναι ιδιαίτερα μαχητική. Οι διαπραγματεύσεις έφτασαν σε τέλμα στα τέλη Φλεβάρη και τα μέλη του σωματείου ψήφισαν με ποσοστό 98,6%(!) υπέρ της απεργίας. Η ηγεσία του σωματείου, όμως, αποφάσισε την παράταση των διαπραγματεύσεων για έναν μήνα, με πολλές φωνές να λένε ότι έδωσε τον απαραίτητο χρόνο στη Volvo να προετοιμαστεί ώστε να μετριάσει τον αντίκτυπο του σταματήματος της παραγωγής από την επερχόμενη απεργία. Τελικά δεν επήλθε συμφωνία και οι εργαζόμενοι απέργησαν για 2 ολόκληρες εβδομάδες με απεργιακές φρουρές έξω από το εργοστάσιο.

Στις 30 Απρίλη, η ηγεσία του σωματείου ανακοίνωσε μια αρχική συμφωνία με την Volvo για 5ετή σύμβαση, την οποία βέβαια έπρεπε να επικυρώσουν με την ψήφο τους τα μέλη. Παράλληλα, ανακοινώθηκε η λήξη της απεργίας, με τους εργαζόμενους να αντιδρούν καθώς κλήθηκαν να επανέλθουν στην εργασία χωρίς να γνωρίζουν τους όρους της συμφωνίας. Στην ψηφοφορία οι εργαζόμενοι ψήφισαν ενάντια στο προτεινόμενο σύμβαση με το συντριπτικό ποσοστό του 91%, ακυρώνοντας στην πράξη την συμβιβαστική πολιτική της ηγεσίας. Οι σημαντικότερες διεκδικήσεις των εργαζομένων είναι υψηλότεροι μισθοί, εκτεταμένα επιδόματα υγείας για συνταξιούχους, ασφαλέστερες συνθήκες εργασίας και τερματισμό του συστήματος των πολλαπλών μισθολογικών κλιμακίων. Παρά την οικονομική κρίση και την πανδημία, τα κέρδη της εταιρίας σημειώνουν άνοδο ενώ οι παραγγελίες τον Μάρτιο του 2021 αυξήθηκαν κατά 424%(!) σε σχέση με πέρυσι.

Σε μακροχρόνιο αγώνα βρίσκονται και 1.300 χαλυβουργοί της εταιρίας ATI στο Πίτσμπουργκ. Αυτό που ζιτάνε είναι η υπογραφή μιας δίκαιης συλλογικής σύμβασης, καθώς εδώ και έναν χρόνο έχει λήξει η προηγούμενη. Οι εργαζόμενοι βρίσκονται σε απεργία από τις 30 Μάρτη και συγκεντρώνονται καθημερινά έξω από τα εργοστάσια, απαιτώντας αυξήσεις στους μισθούς που είναι καθυλωμένοι εδώ και 7 χρόνια και καλύτερους όρους ασφάλισης και περίθαλψης. Η εταιρία δεν φαίνεται να υποκύπτει μέχρι στιγμής ενώ προσλαμβάνει σωρηδόν απεργοσπαστές.

Το τοπικό σωματείο της συνδικαλιστικής ένωσης "USW" (Ενωμένοι Χαλυβουργοί), παρότι συνεχίζει τον αγώνα δεν διαμορφώνει τις κατάλληλες προϋποθέσεις για τη νίκη του. Μόνο τον δεύτερο μήνα ξεκίνησε να δίνει από 150 δολάρια εβδομαδιαίως στους απεργούς, ποσό που δεν επαρκεί, παρότι έχει αρκετά χρήματα, ενώ δεν κρατάει σκληρή στάση απέναντι στους απεργοσπαστές. Την ίδια στιγμή, λιγοστεύουν οι απεργοί που παρευρίσκονται κάθε πρωί στις μονάδες παραγωγής. Και όλα αυτά, την στιγμή που το 2015-16 είχε επαναληφθεί απεργιακός αγώνας 7 μηνών για την υπογραφή σύμβασης, η οποία χαρακτηρίστηκε ανεπαρκής και επαναλήφθηκαν οι ίδιες τακτικές από την εταιρία.

Αγώνα για την υπογραφή σύμβασης αλλά και ενάντια στην γραφειοκρατική ηγεσία δίνουν και οι απόφοιτοι-εργαζόμενοι στο πανεπιστήμιο της Columbia. Οι εργαζόμενοι βρίσκονται σε απεργία από τις 15 Μάρτη και στα τέλη Απριλίου ψήφισαν ενάντια στην συμφωνία της ηγεσίας του σωματείου τους με την διοίκηση του πανεπιστημίου, καθώς ικανοποιούνταν μόνο 10 από τα 42 σημεία που διεκδικούσαν στη σύμβαση. Σε ανάλογες κινητοποιήσεις και απεργία βρίσκονται από τα τέλη Απριλίου και οι απόφοιτοι-εργαζόμενοι στο πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης.

Γαλλία: Υιοθέτηση του νόμου καθολικής ασφάλειας

Η μακρά νομοθετική διαδικασία για την υιοθέτηση του λεγόμενου νόμου καθολικής ασφάλειας κράτησε από τις 20 Οκτώβρη 2020, όταν κατατέθηκε για πρώτη φορά στην Εθνοσυνέλευση, μέχρι τις 25 Μαΐου, όταν τέθηκε σε ισχύ. Μεσολάβησαν οι συζητήσεις και οι ψηφοφορίες στην Εθνοσυνέλευση, στην Σύγκλητο και εν τέλει στο Συνταγματικό Δικαστήριο. Κυριότερα όμως, μεσολάβησε η πολιτική μάχη και το κίνημα ενάντια σε ένα νόμο, ο οποίος αποτελεί ένα ακόμα βήμα στην αυταρχική θωράκιση του γαλλικού αστικού κράτους.

Τα άρθρα 1 με 6 του νόμου προβλέπουν, μεταξύ άλλων, την δημιουργία μίας δημοτικής αστυνομίας στο Παρίσι και την απόδοση περαιτέρω αρμοδιοτήτων στις δημοτικές αστυνομίες. Τα άρθρα 20 και 21 προβλέπουν την ευρύτερη και με λιγότερους περιορισμούς χρήση του οπτικοακουστικού υλικού από τα αστυνομικά σώματα, είτε για απευθείας παρακολούθηση διαδηλώσεων και συγκεντρώσεων, είτε για την επανεξέτασή τους στα πλαίσια διώξεων και ερευνών. Το άρθρο 22 επιτρέπει ακόμα, κάτι που έως τώρα ήταν εκτός νομοθετικού πλαισίου, την χρήση drones, για την παρακολούθηση απευθείας διαδηλώσεων, με οπτική αναγνώριση προσώπου. Το άρθρο 23 απαγορεύει την μείωση της ποινής ατόμων που έχουν καταδικαστεί για επίθεση ενάντια σε όργανα της τάξης, πυροσβέστες, κάτι που μέχρι τώρα επιφυλασσόταν μόνο στους καταδικασθέντες για τρομοκρατία. Το άρθρο 25 εξουσιοδοτεί τους αστυνομικούς να φέρουν όπλο εκτός υπηρεσίας, σε «χώρους που δέχονται κοινό», πρακτικά δηλαδή παντού. Τέλος, το πολυσυζητημένο άρθρο 24 προέβλεπε αρχικά φυ-

λάκιση ενός χρόνου και χρηματική ποινή έως 45 χιλιάδες ευρώ για «την διάδοση, με οποιοδήποτε τρόπο και με οποιοδήποτε μέσο, με βλαπτική επιδίωξη ενάντια στην φυσική και ψυχική ακεραιότητα, της εικόνας του προσώπου ή οποιοδήποτε άλλο στοιχείου ταυτοποίησης». Εν τέλει το άρθρο, που επί της ουσίας, απαγόρευε την βιντεοσκόπηση της αστυνομίας, παρότι είχε τροποποιηθεί πολλαπλά, καταργήθηκε από το Συνταγματικό Δικαστήριο και δεν είναι σε ισχύ. Επιπλέον, το Συνταγματικό Δικαστήριο, επέβαλλε τροποποιήσεις και σε άλλες επίμαχες και αμφιλεγόμενες διατάξεις, αφενός λόγω του έκδηλου αντισυνταγματικού χαρακτήρα ορισμένων εξ αυτών και αφετέρου υπό την πίεση των μεγάλων διαδηλώσεων, των αντιδράσεων των ενώσεων των δημοσιογράφων, αμβλύνοντας κατά τον τον τρόπο αρκετά το αντιδραστικό περιεχόμενο του νομοσχεδίου.

Από τις πρώτες εβδομάδες κατάθεσής του, το νομοσχέδιο προκάλεσε μία πολιτική διαμάχη και αρκετά έντονες αντιδράσεις. Οι διαδηλώσεις ξεκίνησαν στις 17 Νοέμβρη αρχικά στο Παρίσι, μαζικοποιήθηκαν και επεκτάθηκαν πανεθνικά λίγες μέρες αργότερα στις 21 του μηνός και κορυφώθηκαν σε εύρος και συμμετοχή στις 28 Νοέμβρη, με συμμετοχή μερικών εκατοντάδων χιλιάδων και στις 5 Δεκέμβρη με συμμετοχή μερικών δεκάδων χιλιάδων. Διαδηλώσεις πολύ μικρότερης κλίμακας επαναλήφθηκαν στις 12 Δεκέμβρη και στις 5 Γενάρη 2021.

Οι διαδηλώσεις χαρακτηρίζονταν από μεγάλη συμμετοχή της νεολαίας, με μικροσυγκρούσεις στα περιθώρια τους και πολύ στενή παρέμβαση και παρουσία της αστυνομίας. Στις διαδηλώσεις καλούσαν και συμμετείχαν διάφοροι σύνδεσμοι για τα ατομικά δικαιώματα, οι μεγάλες εργα-

τικές συνμοσπονδίες, συνδικάτα δημοσιογράφων, πολιτικές οργανώσεις, όπως το NPA, η Lutte Ounvière, το KKG, η Ανυπότακτη Γαλλία/σηματισμός του Μελανσόν, και άλλες μαοϊκές και τροτσκιστικές οργανώσεις της άκρας αριστεράς.

Αυτό το ξέσπασμα ενάντια στον νόμο καθολικής ασφάλειας δεν κατάφερε να επιβάλλει την ολική απόσυρση του, όπως θα χρειαζόταν, ωστόσο επέβαλλε ορισμένες τροποποιήσεις, και ορισμένα ιδιαίτερα προβληματικά άρθρα τροποποιήθηκαν ή εν τέλει ακυρώθηκαν. Το ξέσπασμα αυτό, που έλαβε χώρα κατά την διάρκεια του δεύτερου κύματος του κορωνοϊού και κατά την διάρκεια του δεύτερου λοκ-ντάουν, παρά την μικρή του διάρκεια και τα περιορισμένα του αποτελέσματα, υπενθύμισε στην γαλλική κυβέρνηση ότι τα υγειονομικά περιοριστικά μέτρα και υπαρκτός και δικαιολογημένος φόβος για τον κορωνοϊό, δεν έχουν βάλει την γαλλική κοινωνία στον γύψο.

Χάρης στην μαζικότητά τους, και την συμμετοχή πολλών πολιτικών οργανώσεων της αριστεράς, την συμμετοχή των μεγάλων εργατικών συνμοσπονδιών και σημαντικών συνδικάτων, οι διαδηλώσεις ανατροφοδότησαν την συζήτηση για τον ρόλο και τα όρια της αστυνομίας, και άνοιξαν μία πραγματική μάχη με τον κυρίαρχο λόγο όλων των αστικών κομμάτων, που πλέκουν το εγκώμιο της αστυνομίας και αναδεικνύουν την λεγόμενη ασφάλεια στο σημαντικότερο ζήτημα της επικαιρότητας. Ωστόσο, τα όποια αποτελέσματα αυτής της μάχης υποσκάπτονται από την διπροσωπία ορισμένων σχηματισμών της αριστεράς.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί το KKG, το οποίο αποφάσισε και φι-

λοδοξεί να παρουσιάσει ανεξάρτητη υποψηφιότητα στις επερχόμενες προεδρικές εκλογές και το οποίο είναι με τα δύο πόδια στα δύο στρατόπεδα. Αφενός συμμετείχε στις διαδηλώσεις ενάντια στον νόμο καθολικής ασφάλειας, αλλά στις 19 Μαΐου συμμετείχε στις διαδηλώσεις των αντιδραστικών αστυνομικών σωματείων ενώπιον της Εθνοσυνέλευσης, μαζί με τον υπουργό Εσωτερικών, και άλλες αστικές και ακροδεξιές δυνάμεις. Ο αντιπρόσωπος του KKG Ιάν Μπροσάτ (Jan Brossat) δήλωσε «Βεβαίως, το Κομμουνιστικό Κόμμα θα είναι παρόν. Υπερασπιζόμαστε πάντα τους δημόσιους λειτουργούς και στην συγκεκριμένη περίπτωση οι δημόσιοι λειτουργοί της αστυνομίας αξίζουν την υπεράσπιση, γιατί κάνουν μία δύσκολη δουλειά.»

Το εργατικό κίνημα και η νεολαία δεν μπορούν να στηριχτούν σε τέτοιου είδους πολιτικές και σε τέτοιες χρεωκοπημένες δυνάμεις. Οδηγός των κινητοποιήσεων και των αντιδράσεων ενάντια στην αυταρχικότητα και την αστυνομοκρατία, οφείλει να είναι το σύνθημα των επαναστατικών οργανώσεων: «Η εθνική αστυνομία, πολιτοφυλακή του κεφαλαίου.»

Γαλλία: Κείμενο στρατιωτικών σηματοδοτεί επικίνδυνη ακροδεξιά στροφή του κρατικού μηχανισμού

Στις 21 Απριλίου δημοσιεύτηκε από το εβδομαδιαίο ακροδεξιό περιοδικό Valeurs actuelles, ένα κείμενο με την υπογραφή 20 στρατηγών εν αποστρατεία και την στήριξη περίπου χιλίων άλλων υψηλόβαθμων αξιωματικών και υπαξιωματικών.

Σύμφωνα με το ακροδεξιό αυτό κείμενο η Γαλλία απειλείται από «τον αντιρατσισμό που σπέρνει το μίσος», «τον ισλαμισμό» και «τις ορδές των προαστίων». Καταγγέλλει το «ποδοπάτημα των λέξεων Πατρίδα και Τιμή», «την διάλυση της Γαλλίας». Επιχειρεί να χαϊδέψει τα αυτιά και να αποπροσανατολίσει ένα μέρος των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της εργατικής τάξης, καταγγέλλοντας την καταστολή των διαδηλώσεων των Κίτρινων Πιλέκων, αντιπαραβάλλοντας την σε μία υποτιθέμενη ευνοϊκή μεταχείριση των μεταναστών, των αριστεριστών και των ισλαμιστών.

Καλεί τον Μακρόν να δράσει ώστε να σταματήσει την έκπτωση της Γαλλίας, ειδάλλως αναπόφευκτα κατά τους συγγραφείς θα αναπτυχθεί ένας «εμφύλιος πόλεμος» που θα έχει «χιλιάδες νεκρούς». Καταλήγει απειλητικά «εάν τίποτα δεν αλλάξει, η μαλθακότητα θα συνεχίσει να εξαπλώνεται ανεμπόδιστα στην κοινωνία,

προκαλώντας στο τέλος μία έκρηξη και την επέμβαση των εν ενεργεία συναδέλφων μας». Το κείμενο, αρκετά συμβολικά, δημοσιεύτηκε στην επέτειο των 60 χρόνων από το αποτυχημένο στρατιωτικό πραξικόπημα του Αλγερίου, που είχε επιδιώξει να αντικαταστήσει τον Ντε Γκώλ από μία ακροδεξιά δικτατορία.

Στις 9 Μαΐου ακολούθησε ένα δεύτερο κείμενο, δημοσιευμένο στο ίδιο περιοδικό, αυτήν την φορά υπογεγραμμένο αρχικά από εν ενεργεία στρατιωτικούς, με μερικές δεκάδες χιλιάδες υπογραφές, ανοιχτό στις υπογραφές των αναγνωστών και έχοντας συγκεντρώσει μέχρι στιγμής 300 χιλιάδες υπογραφές. Το κείμενο προειδοποιεί: «Ναι, εάν ένας εμφύλιος πόλεμος ξεσπάσει, ο στρατός θα διατηρήσει την τάξη στο έδαφός του, διότι θα του το ζητήσουν. Είναι ο ίδιος ο ορισμός του εμφυλίου πολέμου. Κανείς δεν θέλει μία τέτοια τρομερή κατάσταση, ούτε οι εν αποστρατεία ούτε εμείς, αλλά, άλλη μία φορά, ο εμφύλιος πόλεμος λανθάνει στην Γαλλία και το γνωρίζετε πολύ καλά.»

Το κείμενο αποτελεί μόνο ένα δείγμα της ακροδεξιάς στροφής ενός σημαντικού μέρους του κρατικού μηχανισμού και του αστικού πολιτικού συστήματος. Αφενός,

αστυνομικά σωματεία διαδηλώνουν για επιβολή μεγαλύτερων ποινών σε όσους καταδικάζονται για επιθέσεις στην αστυνομία, αφετέρου στρατιωτικοί δημοσιεύουν κείμενα, όπου κάνουν λόγο για παρέμβαση του στρατού στα πολιτικά πράγματα, μάλιστα υπογράφοντας επώνυμα, κατά παράβαση της απαγορευμένης από τον νόμο δημόσιας έκφρασης των πολιτικών τους θέσεων. Η δε κυβέρνηση του ακραίου κέντρου ψηφίζει νόμους ενίσχυσης των κατασταλτικών εργαλείων και στοχοποίησης των μουσουλμάνων, ενισχύοντας την ρητορική της ασφάλειας, τις ακροδεξιές ιδέες και τον αντιμεταναστευτικό λόγο.

Η επίσημη αριστερά, στο βάλτο της ρεφορμιστικής πολιτικής, δεν μπορεί να δει παρά ακροδεξιές αποκλίσεις που οφείλουν να λυθούν από την παρέμβαση των αστικοδημοκρατικών θεσμών. Ο Μελανσόν δήλωσε ότι το κείμενο των στρατιωτικών «λερώνει την τιμή του γαλλικού στρατού», η μεγαλύτερη δε εργατική συνμοσπονδία, η CGT, δήλωσε ότι «η ουδετερότητα του στρατού είναι μία δημοκρατική αρχή η οποία οφείλει να μην παραβιάζεται».

Μεταξύ των οργανώσεων της άκρας αριστεράς, η Lutte Ounvière ανέλυσε ορθά: «Σε αυτήν την περίοδο οικονομικής, κοι-

νωνικής και υγειονομικής κρίσης, γεμάτης από οργή και εξεγέρσεις, το κείμενο των στρατιωτικών υπενθυμίζει στην αστική τάξη ότι διαθέτει σκυλιά έτοιμα να δαγκώσουν. Της υπενθυμίζει ότι εάν οι πολιτικοί είναι ανίκανοι να διασφαλίσουν την τάξη, αυτοί μπορούν! Για την ώρα, τα λόγια και τα σάλια είναι τα μόνα όπλα που χρησιμοποιούν. Αλλά αυτό μπορεί να αλλάξει αύριο! Και δεν πρέπει να βασιστούμε στους πολιτικούς για να μας προστατέψουν... Πρέπει να συνειδητοποιήσουμε τον κίνδυνο που μας απειλεί. Η μπουρζουαζία ξέρει τι θέλει: να συνεχίσει να επιβάλλει τον παρασιτισμό της παρά την κρίση και ακόμα και εάν αυτό σημαίνει να πετάξει τον κόσμο της εργασίας δεκαετίες πίσω. Για αυτόν τον σκοπό, μπορεί να χρειαστεί να στηριχθεί στον στρατό ή στις πιο αντιδραστικές πολιτικές δυνάμεις, εάν δεν στηριχθεί και στα δύο ταυτόχρονα... Είμαστε υποχρεωμένοι να αγωνιστούμε για να σώσουμε τα στοιχειώδη δικαιώματά μας, ξεκινώντας από το ίδιο το δικαίωμα στην ύπαρξη. Έχουμε την δύναμη, με την συλλογική μας οργάνωση, στην βάση των ταξικών μας συμφερόντων.»

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

Χιλή – Εκλογές: Βροντερό ΟΧΙ στον νεοφιλελευθερισμό

Στις 15-16 Μαΐου η εργατική τάξη και ο λαός της Χιλής προσήλθαν στις κάλπες για τέσσερις διαφορετικές εκλογικές διαδικασίες: ανάδειξη δημάρχων, δημοτικών συμβουλίων, περιφερειαρχών και για τα μέλη της Συντακτικής Συνέλευσης, που θα αναλάβει την αναθεώρηση του Συντάγματος. Οι εκλογές για τη Συντακτική Συνέλευση ήρθαν έπειτα από το δημοψήφισμα του Οκτωβρίου 2020, όπου οι Χιλιανοί απαίτησαν, με το συντριπτικό 78%, την αναθεώρηση του συντάγματος, το οποίο παρέμενε σχεδόν ατόφιο από την εποχή του δικτάτορα Αουγκούστο Πινοσέτ. Το δημοψήφισμα καθορίστηκε από την απαίτηση των εξαγερμένων μαζών τον Οκτώβριο του 2019, όπου με αφορμή την αύξηση της τιμής του εισιτηρίου στα ΜΜΜ ξεδιπλώθηκε ένα μεγαλειώδες κίνημα ενάντια στην φτώχεια, την ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης και του συνταξιοδοτικού συστήματος (που έχουν επικρατήσει), συγκρουόμενο σκληρά με τους μηχανισμούς καταστολής, απαιτώντας αναθεώρηση του συντάγματος, δικαιώματα και ελευθερίες.

Τα αποτελέσματα των εκλογών αναδεικνύουν την τεράστια αποτυχία των νεοφιλελεύθερων πολιτικών, τη συντριπτική ήττα της Δεξιάς, την αμφισβήτηση των παραδοσιακών αστικών και ρεφορμιστικών κομμάτων. Ο συνασπισμός της Δεξιάς με την Ακροδεξιά Vamos por Chile (Εμπρός για τη Χιλή) πήρε μόλις 23% και 37 από τις 155 έδρες, δίνοντας μια ταπεινωτική ήττα στον πρόεδρο Σεμπαστιάν Πινιέρα (αρχηγός της Εθνικής Ανάνεωσης). Ο συνασπισμός της Αριστεράς Arguebo Dignidad (Εγκρίνω την Αξιοπρέπεια), στον οποίο

συμμετείχε το ΚΚ Χιλής μαζί με το Frente Amplio (Πλατύ Μέτωπο), συγκέντρωσε 18% (28 έδρες) και ο συνασπισμός των κεντροαριστερών 16% (25 έδρες - βασικά κόμματα το Σοσιαλιστικό Κόμμα με 15 έδρες και το Χριστιανικό Δημοκρατικό Κόμμα με 2).

Αυτά τα αποτελέσματα αναδεικνύουν ότι ο χιλιανός λαός, οι εργαζόμενοι, οι φτωχοί και η νεολαία έχουν γυρίσει, μάλλον ανεπιστρεπτή, την πλάτη στα παραδοσιακά κόμματα. Η ταυτόχρονη απέχθεια στην πολυχηρσιμοποιημένη συνταγή των νεοφιλελεύθερων βάνουσων πολιτικών, η προδοσία της σοσιαλδημοκρατίας και η πλήρη υποταγή της στα συμφέροντα της αστικής τάξης, όπως και η αποτυχία των ρεφορμιστών να δώσουν μια διέξοδο, έχει οδηγήσει στην αποστροφή των μαζών απ' αυτά τα κόμματα, τα οποία κατάφεραν να συγκεντρώσουν όλα μαζί μόνο 90 έδρες.

Η μεγάλη έκπληξη αυτών των εκλογών ήταν η ανάδειξη 48 ανεξάρτητων υποψηφίων (εκ των οποίων οι 27 έδρες κερδήθηκαν από τον εκλογικό σχηματισμό ανεξάρτητων Λίστα των Ανθρώπων), η πλειοψηφία των οποίων συμμετείχαν στην εξέγερση του 2019 και εκφράζουν αντινεοφιλελεύθερες και ριζοσπαστικές απόψεις. Μια άλλη νίκη της εξέγερσης του 2019, όπου συμμετείχαν και οι ιθαγενείς, ήταν το δικαίωμα συμμετοχής των τελευταίων με διακριτά ψηφοδέλτια και εκλογής 17 εκπροσώπων στη Συντακτική Συνέλευση. Αρκετά σημαντικά είναι και το αποτέλεσμα του Επαναστατικού Εργατικού Κόμματος (Partido de Trabajadores Revolucionarios), τροτσικιστικού προσανατολισμού, το οποίο συγκέντρωσε 50.000 ψήφους και ποσοστό 0,9%.

Στα ποιοτικά χαρακτηριστικά αυτών των εκλογών εντάσσεται η εκλογή μεγάλου ποσοστού γυναικών (78 άντρες, 77 γυναίκες) αλλά και τα ποσοστά αποχής. Ο μέσος όρος της άγγιξε το 61,4%, ενώ σε εργατικές περιοχές έφτασε ως και 70%! Μεγάλο κομμάτι κυρίως όσων συμμετείχαν στους ταξικούς αγώνες της τελευταίας διετίας με βασικό σύνθημα την αποστασιοποίηση από το «εκλογικό τσίρκο», απείχε συνειδητά, καλώντας τον λαό της Χιλής να συνεχίσει να βγαίνει στους δρόμους. Η αποχή αναδεικνύει την αποστασιοποίηση από την επίσημη πολιτική σκήνη. Πρόκειται για μια κατάσταση ταυτόχρονα ελπιδοφόρα και επικίνδυνη. Αφενός η συνειδητοποίηση ότι οι εκλογές και τα επίσημα κόμματα δεν μπορούν να δώσουν ουσιαστική λύση και η απόρριψή τους είναι ένα πρώτο βήμα προς την κατανόηση της ανάγκης για την ανατροπή του καπιταλισμού και το χτίσιμο μιας άλλης κοινωνίας. Ωστόσο, όταν αυτή η συνειδητοποίηση δεν συνοδεύεται από την οργανωμένη πάλη και την ανάδειξη μιας επαναστατικής πρωτοπορίας, ή αφήνεται στην αποχή/απόσυρση από τις κεντρικές πολιτικές μάχες, κινδυνεύει σοβαρά να καταλήξει σε ήττες και απογοήτευση.

Αυτές οι εκλογές αποτελούν μια τεράστια σελίδα της χιλιανής ιστορίας. Πρόκειται για την αμφισβήτηση ενός καθεστώτος δεκαετιών. Η εγκαθίδρυση της χούντας του Πινοσέτ το 1973 ήταν μια συντριπτική ήττα της εργατικής τάξης της Χιλής, αναδεικνύοντας τα όρια του ρεφορμισμού του Αλιέντε (της Λαϊκής Ενότητας, με άξονα τη συμμαχία ΚΚ-Σοσιαλιστών, υπόδειγμα τότε για τους τότε απατανταχού σταλινικούς και ρεφορμιστές, που οδηγήθηκε στην

τραγωδία), καταρρίπτοντας την αυταπάτη των «μεταρρυθμίσεων προς τον σοσιαλισμό», πόσο μάλλον στην πίσω αυλή των ΗΠΑ. Μια από τις πιο αιματηρές και σκληρές δικτατορίες, αποτέλεσε εργαλείο για μια πρώτη εφαρμογή ενός άγριου νεοφιλελευθερισμού, που κατήργησε ατομικά και πολιτικά δικαιώματα, ιδιωτικοποίησε την ασφάλιση, την υγεία, την παιδεία, που ακόμη και σήμερα αποτελούν πολυτέλεια για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Η απόσυρση του Πινοσέτ από την εξουσία και ο «εκδημοκρατισμός» το 1990 δεν άλλαξαν πολλά πράγματα στην ουσία, ακόμα και σε σχέση με τον θεσμοθετημένο ρόλο του στρατού και την συνεχιζόμενη κληρονομία μιας συγγής καταστολής. Οι κοινωνικές ανισότητες παρέμειναν και παραμένουν τεράστιες, η φτώχεια, η πείνα και η περιθωριοποίηση της νεολαίας ένα αγκάθι για την εργατική τάξη και το λαό της Χιλής.

Το κύμα αγώνων στη Λατινική Αμερική, ακόμη και εν μέσω πανδημίας, δείχνει τον δρόμο για το εργατικό κίνημα παγκόσμια. Η παράδοση, οι ρίζες, ο ρόλος του τροτσικιστικού ρεύματος στην περιοχή ήταν για δεκαετίες και παραμένουν σημαντικά. Μπολιασμένα στην ανοδική κίνηση της αυτοοργάνωσης των μαζών, τη μαζικότητα, μαχητικότητα και αποφασιστικότητά τους, είναι χαρακτηριστικά των λατινοαμερικάνικων κινήματων που, αν εξελιχθούν στη συγκρότηση μιας νέας ηγεσίας και την οικοδόμηση επαναστατικών κομμάτων, θα μπορούσαν να αποτελέσουν κόμβο και απαρχή ενός νέου επαναστατικού κύματος του 21^{ου} αιώνα.

■ Δανάη Γ.

Ισπανικό κράτος: Καταποντισμός των κυβερνητικών κομμάτων στην Μαδρίτη

Οι περιφερειακές εκλογές που διεξήχθησαν στην Μαδρίτη στις 4 Μαΐου θα είναι αυτές που θα παίξουν καταλυτικό ρόλο στο άμεσο μέλλον για την συνέχεια του κυβερνητικού συνασπισμού του Ισπανικού Κράτους. Η Ιζαμπέλ Ντίαθ Αγιούσο του Λαϊκού Κόμματος (PP) επανεξελέγη πρόεδρος της περιφερειακής κυβέρνησης για άλλη μία διετία, υπερδιπλασιάζοντας μάλιστα τις ψήφους της (44,7%) αφήνοντας πολύ μακριά την Μόνικα Γκαρσία που ηγούταν ενός συνδυασμού που διασπάστηκε από το Podemos (Mas Madrid – 17%). Δίχως να εξασφαλίζει την πλειοψηφία στο κοινοβούλιο, το PP έλαβε την υποστήριξη του ακροδεξιού VOX, σχηματίζοντας έναν ούλτρα αντιδραστικό σχηματισμό, προοίμιο μιας μελλοντικής κεντρικής κυβέρνησης. Στο αντίποδα, μεγάλη ήττα για το Σοσιαλιστικό Κόμμα (PSOE) και το Podemos (16,8% και 7,2% αντίστοιχα), όπου και οι δύο είχαν επενδύσει πολλά σ' αυτή την εκλογική μάχη.

«Κομμουνισμός ή ελευθερία»

Το παραπάνω, ήταν το κεντρικό σύνθημα της προεκλογικής εκστρατείας της Αγιούσο, ως επιχείρημα απέναντι στην κυβέρνηση του Σάντσεθ. Όντας στην δεξιά πτέρυγα του PP, η Αγιούσο προσπαθεί να στρέψει την πολιτική συζήτηση προς τα ακροδεξιά, θυμίζοντας εποχές Φράνκο.

Είναι ρηχό το συμπέρασμα ότι η νίκη τους οφείλεται μόνο στο αφανισμό του μέχρι πρότινος κυβερνητικού συμμάχου τους, τους Θιουδαδάνος. Η πόλωση που επιχείρησαν αφορούσε στην οικονομική κρίση,

τις αναστολές εργασίας κ.λπ., όπου πυροδοτήθηκαν από τα συνεχή λοκντάουν. Με αυτόν τον τρόπο, η Αγιούσο πήρε ψήφους από μικροαστικά κομμάτια (μικρομαγαζάτορες, αυτοαπασχολούμενους κ.α.), όπου είδαν τις επιχειρήσεις τους να κλείνουν, αλλά και κομμάτια των εργαζομένων που απηύδησαν από την διαρκή εξαθλίωση και τα νεοφιλελεύθερα μέτρα της κυβέρνησης Σάντσεθ, που μάλιστα ενισχύθηκαν μέσα στην πανδημία.

Η πορεία της αντιδημοκρατικής ανάπτυξης είναι γνωστή σε όλη την Ευρώπη, με την ενίσχυση ακροδεξιών μορφωμάτων ή κομμάτων του «ακραίου κέντρου» (Ιταλία, Πορτογαλία, Γαλλία κ.λπ.). Η Ισπανία είναι από τις πρώτες χώρες που φαίνεται ότι αναβαθμίζεται επικίνδυνα η επίθεση στην εργατική τάξη και εμφανίζονται ψήγματα επέμβασης του στρατού στην πολιτική ζωή (βλ. Άρθρο ανηρτημένο στο okde.gr Ισπανία: Όταν οι δαίμονες του παρελθόντος επιστρέφουν ακάθεκτοι στο προσκήνιο!). Το ιλιγγιώδες βάθος της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης καθώς και οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές αρπαγής του πλούτου από τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα που την αναπαράγουν, θα «ξερνάνε» τέτοιες ανοιχτά δικτατορικού τύπου «λύσεις». Στην προκειμένη περίπτωση, τέτοιες εξελίξεις προκύπτουν και από την ανάγκη της ισπανικής αστικής τάξης να συντρίψει το καταλανικό κίνημα ανεξαρτησίας, που όπως έχει αποδείξει (φυλακίσει καταλανών πολιτικών, πραξικοπήματα κτλ), δεν πρόκειται να λύσει με «ομαλό» τρόπο.

«Χαστούκι» σε σοσιαλιστές – Η αρχή του τέλους για το Podemos

Οι μεγάλοι χαμένοι των εκλογών είναι σίγουρα οι δύο κυβερνητικοί εταίροι, όπου το μεν PSOE έχασε 10 μονάδες και καταβαραθρώθηκε στην τρίτη θέση και το δε Podemos υπέστη στασιμότητα σε μια εκλογική αναμέτρηση που έκρινε την επιβίωσή του. Οι δεύτεροι μάλιστα είχαν επενδύσει πάνω στον ίδιο τον Ιγκλέσιας, ο οποίος παρατήθηκε από αντιπρόεδρο της κυβέρνησης και κατέβηκε ως υποψήφιος στις περιφερειακές εκλογές, ανακοινώνοντας στην συνέχεια την απόσυρσή του από την πολιτική.

Τα χαζόλογα περί μιας «νέας αριστερής κυβέρνησης στην Ευρώπη» που παπαγάλιζε εδώ ο ΣΥΡΙΖΑ, γρήγορα αποδείχθηκαν ένα κάλυμμα για να κρυφτούν από πίσω η συνέχεια των νεοφιλελεύθερων πολιτικών και η σχετική σταθεροποίηση της αστικής εξουσίας, που τα τελευταία 10 χρόνια έχει ζήσει σημαντικούς τριγμούς. Η κυβέρνηση Σάντσεθ έχει να επιδείξει αυτή την δεκαετία την διατήρηση της μεγαλύτερης ανεργίας στην Ευρώπη (κοντά στο 18%), δημόσιο χρέος λίγο πάνω από 120% και όξυνση της καταστολής απέναντι σε αγωνιστές είτε στην Καταλονία είτε οπουδήποτε αλλού (βλ. σύλληψη Πάμπλο Χασέλ).

Από κοντά και το Podemos, ξεκινώντας από την εκλογική εκτίναξη του πριν 7 χρόνια και έπειτα από την προδοσία του ΣΥΡΙΖΑ, ακολούθησε μια πορεία διασπάσεων, σκανδάλων και τυχοδιωκτικής αναζήτησης μιας κυβερνητικής καρέκλας από την ηγεσία του Πάμπλο Ιγκλέσιας (έχοντας και πόστο αντι-

πρόεδρου), με το πρόσχημα της «πάλης απέναντι στον φασισμό και στο PP». Οι μαδριλένοι εργαζόμενοι γύρισαν την πλάτη στον Ιγκλέσιας, δεν του συγχώρεσαν την προδοσία που διέπραξε.

Το σίγουρο είναι ότι η δικομματική κυβέρνηση γίνεται όλο και πιο ευάλωτη σε τριγμούς και κρίσεις το επόμενο διάστημα, χωρίς να αποκλείονται και οι πρόωρες εκλογές. PSOE και Podemos κατάφεραν να νεκραναστήσουν το PP, που επανέρχεται μεταποπισμένο ακόμη πιο (άκρο)δεξιά, να επιβάλει σφοδρά χτυπήματα στις εργατικές μάζες. Η συμμαχία το με το VOX θα ενισχύσει αυτή την κατεύθυνση και θα σημάνει την είσοδο στην κυβέρνηση ενός ακροδεξιού κόμματος, για πρώτη φορά μετά την εποχή Φράνκο.

Ο καταποντισμός του Podemos φανερώνει την οικτρή αποτυχία των «πλατινών μετώπων», που δημιουργήθηκαν σε μια σειρά από χώρες και κατέληξαν συμπλήρωμα αστικών κυβερνήσεων. Δυστυχώς, άσχημο ρόλο σε αυτή την εξέλιξη έχει παίξει η Ενιαία Γραμματεία. Στην Ισπανία οι Anticapitalistas (τμήμα της Ε.Γ.) έχουν αποχωρήσει μεν από τους Podemos, χωρίς όμως να έχει αλλάξει κάτι ουσιαστικά στην πολιτική τους. Ο κατήφορος τέτοιων σχηματισμών πρέπει να γίνει μάθημα στους αγωνιστές ώστε να ξεκινήσουν εκ νέου την οικοδόμηση επαναστατικών κομμάτων, με πολιτική, πρόγραμμα και σχέδιο ταξικής ανεξαρτησίας, ικανών να πολεμήσουν απέναντι σε μια πολιτικο-οικονομική κατάσταση που αλλάζει ραγδαία και γίνεται όλο και πιο επικίνδυνη για τα συμφέροντα των εργαζομένων και των φτωχών.

■ Χ. Μ.

Κίνημα των αγανακτισμένων 10 χρόνια μετά

Η «αραβική άνοιξη» με επίκεντρο την Πλατεία Ταχρίρ στο Κάιρο της Αιγύπτου, το occupy στις ΗΠΑ και η πλατεία Πουέρτα ντελ Σολ στη Μαδρίτη ήταν τρεις αντιπροσωπευτικές περιπτώσεις του κύματος αγώνων του 2011, μέρος του οποίου είναι και οι Αγανακτισμένοι.

Στην ΕΕ η παγκόσμια οικονομική κρίση του 2008 αδυνάτισε το πολιτικό σύστημα μαζί και τα νεοφιλελεύθερα ιδεολογήματα. Το πολιτικό σκηνικό μετατοπίστηκε συνολικά σε πιο αντιδημοκρατικές και βοναπαρτιστικές μορφές διακυβέρνησης, αφού είχε προηγηθεί μια κοινωνική και πολιτική πόλωση.

Η συνταγή για το «ελληνικό πρόβλημα» ήταν η μετατροπή της χώρας σε Αποικία Χρέους στην οποία δανειστές-τοκογλύφοι σε συνεργασία με το ελληνικό μνημονιακό αστικό προσωπικό και το διευθυντήριο της ΕΕ θα αφαιμάζαν κάθε δημόσια περιουσία και θα προχωρούσαν σε μια άνευ προηγουμένου επίθεση σε συλλογικές κατακτήσεις και κοινωνικά δικαιώματα. Οι θυσίες του ελληνικού λαού έγιναν για να σωθούν οι τραπεζίτες και οι κερδοσκοπικοί και μαζί τους ένα ακραία νεοφιλελεύθερο πολιτικό προσωπικό.

Μεσοπρόθεσμο ή τανκς

Οι κανίβαλοι της αγοράς απειλούσαν ακόμα και με πραξικόπημα για να μπορέσουν να προσαρμόσουν στην μνημονιακή «κανονικότητα» την ελληνική κοινωνία και για να σβήσουν κάθε απόπειρα αγωνιστικής αντάσσης από την πλευρά του εργατικού κινήματος. Αυτό όμως που δεν λογάριαν σωστά ήταν η «άμεση επέμβαση των μαζών στα ιστορι-

κά γεγονότα». Οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι, η νεολαία, τα φτωχά λαϊκά στρώματα δεν χωρούσαν στον μονόδρομο των μνημονίων και βγήκαν στο δρόμο.

«Να φύγουν αυτοί που μας οδήγησαν εδώ: Κυβερνήσεις, Τρόικα, Μνημόνια και όλοι όσοι μας εκμεταλλεύονται»

Στις 25 Μαΐου 2011 και για τους επόμενους 2 μήνες πραγματοποιήθηκαν συγκεκριμένες σε κεντρικές πλατείες όλης της χώρας με αποκορύφωμα την 15η Ιούνη και το διήμερο 28-29 Ιούνη που ήταν και ημέρες γενικής απεργίας. Σε κάποιες περιπτώσεις ο κόσμος έφτασε τις εκατοντάδες χιλιάδες, ενώ πάνω από ένα εκατομμύριο σε όλη την Ελλάδα συμμετείχε μία ή και περισσότερες φορές σε συγκεντρώσεις.

Τα αφηρημένα αντικυβερνητικά συνθήματα έδωσαν γρήγορα τη θέση τους σε συγκεκριμένα αιτήματα όπως διαγραφή του Χρέους, το σταμάτημα των ιδιωτικοποιήσεων, τις Εθνικοποιήσεις τραπεζών και επιχειρήσεων και ζητήματα δημοκρατίας.

Μια αρχική αντίθεση σε κόμματα και σωματεία ήταν σε κάποιο βαθμό δικαιολογημένη εξαιτίας της αναξιοπιστίας των αστών πολιτικών, των ρεφορμιστών και της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Επιπλέον στην Ελλάδα ιστορικά το πολιτικό στοιχείο βαραίνει περισσότερο και συχνά έχουμε κινήματα τα οποία δεν περνούν μέσα από τις οργανωμένες μορφές του εργατικού κινήματος.

Η συγκέντρωση-κατάληψη των πλατειών ήταν η πιο χαρακτηριστική μορφή αυτού

του νέου κινήματος μαζί με τις συνελεύσεις και τις ομάδες εργασίας. Στην Αθήνα έγιναν 48 ανοιχτές συνελεύσεις, οι οποίες κατέληγαν σε ψηφίσματα και δράσεις, αν και οι περισσότερες δεν μπορούσαν να υλοποιηθούν. Είναι χαρακτηριστικό όμως ότι π.χ. αποφασίστηκε ο αποκλεισμός της Βουλής για να μην ψηφιστεί το Μεσοπρόθεσμο Πρόγραμμα.

Η συκοφάντηση, η καταστολή και η κληρονομιά των αγανακτισμένων

Η αστική τάξη και τα επιτελεία της είχαν κάθε λόγο να φοβούνται και πέρασαν στην καταστολή. Η αστυνομία προχώρησε στη ρίψη σχεδόν 3000 δακρυγόνων μόνο το διήμερο 28-29 Ιούνη στο κέντρο της Αθήνας, ενώ είχαμε περίπου 1000 τραυματίες.

Η κυβέρνηση βρήκε συμμάχους στο στρατόπεδο των ρεφορμιστών και συγκεκριμένα στο ΚΚΕ που συκοφαντούσε και έβριζε το κίνημα των αγανακτισμένων για να καταλήξει να κάνει περιφρούρηση της Βουλής στην απεργία στις 20/10/2011. Μακριά από τους αγανακτισμένους επέλεξαν να βρίσκονται και οι περισσότερες δυνάμεις του αναρχικού χώρου.

Για όλους τους συκοφάντες των πλατειών που ψάχνουν ακόμα σύνδεση ανάμεσα στην εκλογική άνοδο της Χρυσής Αυγής και τις πλατείες, ας εξετάσουν την χολή που έβγαλαν ακόμα και σε πρωτοσέλιδα της εφημερίδας τους εναντίον αυτού του κινήματος και να ψάξουν καλύτερα στην εκλογική συμπεριφορά π.χ. των σωματίων ασφαλείας και ειδικά των ΜΑΤ που ψήφισαν εκείνη την περίοδο σε ποσοστό 50% τη Χρυσή Αυγή.

Από τον παρατεταμένο κοινωνικό πόλεμο της καυτής διείσθησης 2010-2012 μέχρι την παλινόρθωση της ΝΔ

Οι πλατείες οδήγησαν στην έκρηξη του φθινοπώρου με καταλήψεις υπουργείων, σχεδόν καθημερινές απεργίες και διαδηλώσεις. Στην απεργία στις 19/10 έκλεισαν ακόμη και τα περίπτερα. Οι παρελάσεις της 28ης Οκτωβρίου μετατράπηκαν σε αντιμνημονιακές διαδηλώσεις. Το ΠΑΣΟΚ και η κυβέρνηση Παπανδρέου είχαν ενταφιαστεί και τυπικά πια και αντικαταστάθηκαν στις 10/11/2011 από τρικομματική κυβέρνηση με πρωθυπουργό τον τραπεζίτη Παπαδήμο. Το αποκορύφωμα ήρθε στις 12/02/2012, με την παρουσία μισού εκατομμυρίου διαδηλωτών που δεν υποχωρούσαν στις ορδές των ΜΑΤ. Πραγματικά σε κάποιο βαθμό η εξουσία είχε κατέβει στους δρόμους. Στο κλείσιμο αυτού του συγκρουσιακού κύκλου και όπως ήταν αναμενόμενο, το πεζοδρόμιο εκφράστηκε και στην κάλπη. Ο εκλογικός σεισμός της 6ης Μαΐου, διέλυσε το ΠΑΣΟΚ που βρέθηκε από το 49,3% στο 13,2% και τη ΝΔ από το 33,5% στο 18,85%.

Το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος της 5ης Ιουλίου 2015 και η προδοσία του Τσίπρα και του Σύριζα σφράγισαν την υποχώρηση της επόμενης περιόδου που ολοκληρώθηκε με την επιστροφή της ΝΔ στην κυβέρνηση το καλοκαίρι του 2019. Το κινηματικό παράθυρο ευκαιρίας έκλεισε με την σύμπραξη παλιών και νέων μνημονιακών, οι οποίοι ψήφισαν και με τα δύο χέρια το τρίτο μνημόνιο και επιχείρησαν να σβήσουν από την μνήμη τους αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας.

■ ΖΑΚΑΣ Χ.

78 χρόνια από την εκτέλεση του Π. Πουλιόπουλου

Στις 6 Ιουνίου συμπληρώνονται 78 χρόνια από την εκτέλεση ενός από τους σημαντικότερους μαρξιστές στοχαστές και επαναστάτες, του Παντελή Πουλιόπουλου, που σε όλη του τη ζωή μέχρι και την εκτέλεσή του από τα ιταλικά φασιστικά στρατεύματα αγωνίστηκε για τα συμφέροντα των εργαζομένων και όλων των καταπιεσμένων της χώρας μας και για την παγκόσμια σοσιαλιστική επανάσταση.

Ο Π. Πουλιόπουλος γεννήθηκε στις 10 Μαρτίου 1900 στη Θήβα, «με τον αιώνα» όπως έλεγε ο ίδιος. Σπούδασε νομικά στην Αθήνα (αργότερα εξελίχθηκε σε κορυφαίο δικηγόρο, αναγνωρισμένο και από τους αστούς αντιπάλους του, ενώ πάντα υπεράσπιζε αφιλοκερδώς εργάτες, σωματεία, αγωνιστές από διώξεις). Το 1919 θα γίνει μέλος του νεαρού Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος Ελλάδος (ΣΕΚΕ), ενώ θα στρατευθεί στο μικρασιατικό μέτωπο. Εκεί θα γνωρίσει τον Τζουλάτι (από τα ιδρυτικά μέλη του ΣΕΚΕ) και την ομάδα Κομμουνισμός και θα αναπτύξει αντιπολεμική δράση (οργάνωσε κομμουνιστικούς πυρήνες και εξέδωσε την αντιπολεμική εφημερίδα Κόκκινος Φρουρός). Θα συνδεθεί με τις μπολσεβίκικες ιδέες της κομμουνιστικής αριστερής πτέρυγας του ΣΕΚΕ και θα ενστερνιστεί τον επαναστατικό μαρξισμό. Αργότερα θα συλληφθεί, θα σταλεί στο στρατοδικείο με την κατηγορία της «εσχάτης προδοσίας» και θα φυλακιστεί. Σώθηκε από την εκτέλεση μόνο με την κατάρρευση του μετώπου, που επέτρεψε την απόδρασή του.

Όταν θα επιστρέψει στην Αθήνα, θα δημιουργήσει την Ένωση Παλαιών Πολεμιστών (που δίκαια μπορεί να θεωρηθεί ως το πρώτο μαζικό κίνημα στην Ελλάδα) με αντιπολεμικό και ριζοσπαστικό-ταξικό προσανατολισμό και αίτημα την απαλλοτρίωση ιδιωτικών και εκκλησιαστικών κτημάτων, προκειμένου να

διανεμηθούν στους αποστρατευμένους. Για τις ανάγκες της Ένωσης έγραψε (με το ψευδώνυμο Ορφανός) το περίφημο μανιφέστο *Πόλεμος κατά του Πολέμου*.

Το 1924, έχοντας παίξει αποφασιστικό ρόλο στην τάση που επεδίωκε τον επαναστατικό μαρξιστικό προσανατολισμό του ΚΚΕ προς την 3η Διεθνή των Λένιν-Τρότσκι, θα γίνει ο πρώτος γενικός γραμματέας του ΚΚΕ. Το 1925 θα δικαστεί για εσχάτη προδοσία εξαιτίας του συνθήματος υπέρ της Βαλκανικής Κομμουνιστικής Ομοσπονδίας αλλά και της λανθασμένης θέσης για «ανεξάρτητη Μακεδονία και Θράκη», που είχε επιβληθεί στο ΚΚΕ από την 3η Διεθνή (της οποίας είχε αρχίσει ο ραγδαίος σταλινικός εκφυλισμός), με αποτέλεσμα να κινδυνεύει με θανατική καταδίκη. Στη δίκη, με έναν φλογερό και μνημειώδη λόγο, θα υπερασπίσει τον διεθνιασμό, τα δικαιώματα των εθνικών μειονοτήτων, της αυτοδιάθεσης των λαών. Μετά την αθώωσή του, θα εξοριστεί μαζί με άλλους αγωνιστές στη Φολέγανδρο, όπου θα μείνει μέχρι την απελευθέρωσή του το 1926.

Εκμεταλλεζόμενη την απουσία του, η ανερχόμενη σταλινική γραφειοκρατία (Χαϊτάς - Ζαχαριάδης - Σιάντος) είχε αρχίσει να εξαρθρώνει το ΚΚΕ, με συνθήματα για «αριστερή/πραγματική δημοκρατία» αλλά και την αρχή μιας εξτρεμιστικής, διασπαστικής συνδικαλιστικής πρακτικής. Ο Πουλιόπουλος παραιτείται από τη θέση του γραμματέα, ζητώντας έκτακτο συνέδριο για να αντιμετωπιστούν τα χρόνια πολιτικά και οργανωτικά ζητήματα (χαμηλό επίπεδο των μελών, έλλειψη συγκεκριμένων αναλύσεων κ.ά.). Οι σταλινικοί, στην γραμμή της Κομιντέρν, οξύνουν την αντιπαράθεση και επιδιώκουν την εκκαθάρισή του, γιατί βλέπουν τον κίνδυνο από την προσέγγισή του στις θέσεις της Αριστερής Αντιπολίτευσης της ΕΣΣΔ και του Τρότσκι.

Τον Μάρτιο του 1927 ο Πουλιόπουλος θα τεθεί εκτός Κεντρικής Επιτροπής και αργότερα τον ίδιο χρόνο θα διαγραφεί. Θα σχηματίσει την Ενωμένη Αντιπολίτευση, που διαγράφηκε τον Δεκέμβριο του 1928. Τον Νοέμβριο του 1927 συγκρότησε την ομάδα Σπάρτακος, ως αντιπολίτευση του ΚΚΕ, εκδίδοντας από τον Ιανουάριο του 1928 το ομώνυμο περιοδικό (το οποίο είχε ένα επίπεδο εξαιρετικό για την εποχή). Το Μάρτιο του 1928, ο Σπάρτακος τάχθηκε αλληλέγγυος με τη ρωσική Αριστερή Αντιπολίτευση και αργότερα με τη Διεθνή Αριστερή Αντιπολίτευση. Το 1934 ίδρυσε την Οργάνωση Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας (ΟΚΔΕ), η οποία το 1937 μετονομάστηκε σε Ενιαία ΟΚΔΕ (ΕΟΚΔΕ) και αποτέλεσε ιδρυτικό μέλος της 4ης Διεθνούς το 1938.

Τον Αύγουστο του 1938, επί δικτατορίας Μεταξά συνελήφθη (ήταν επικηρυγμένος με το υψηλότερο ποσό απ' όλους τους καταζητούμενους). Ύστερα από αρκετούς μήνες φυλακής στην Αίγινα, στάλθηκε στο στρατόπεδο της Ακροναυπλίας. Εκεί οι τροτσικιστές αντιμετώπιζαν εκτός από τους δεσμοφύλακες και τις συκοφαντίες και επιθέσεις των σταλινικών. Κατόρθωσαν όμως να διατηρήσουν τη λειτουργία τους και να διεξάγουν μια μεγάλη συζήτηση γύρω από τη φύση της δικτατορίας, του πολέμου, της ΕΣΣΔ, τα καθήκοντα των επαναστατών, που διασώθηκε στα *Τετράδια της Ακροναυπλίας* και όπου ο Πουλιόπουλος είχε κεντρική και καταλυτική συμβολή. Η δικτατορία Μεταξά παρέδωσε τους πολιτικούς κρατούμενους στους Ναζί -μπόρεσε να το κάνει μόνο αφού οι σταλινικοί, σε μια πιο τις μελανές σελίδες τους, απέτρεψαν την πρόταση του Πουλιόπουλου εκ μέρους των τροτσικιστών, στην ομάδα συμβίωσης, για μαζική απόδραση, που η επιτυχία της ήταν βέβαιη, καθώς η φυλακή (όπως όλος ο μηχανισμός της δικτατορίας) είχε ξεχαρβαλωθεί με την κατάρρευση

του μετώπου και την εισβολή των φασιστικών και ναζιστικών στρατευμάτων.

Το 1942, μεταφέρθηκε άρρωστος σε νοσοκομείο της Αθήνας, έπειτα στις φυλακές Αβέρωφ και τέλος σε στρατόπεδο συγκέντρωσης της Λάρισας. Στις 6/6/1943, με άλλους 105 φυλακισμένους, εκτελέστηκε από τις ιταλικές κατοχικές δυνάμεις στο Νεζερό, σε αντίποινα για την ανατίναξη αμαξοστοιχίας στο Κούρνοβο από τον ΕΛΑΣ. Μίλησε στα ιταλικά στους στρατιώτες του εκτελεστικού αποσπάσματος, καλώντας τους να μην υπακούσουν στις διαταγές, στο όνομα του αντιφασισμού, της διεθνιστικής αλληλεγγύης, του κοινού αγώνα των προλεταρίων για τη σοσιαλιστική επανάσταση. Οι φαντάροι αρνήθηκαν την εκτέλεση, που τελικά έκαναν οι αξιωματικοί τους.

Ο Π. Πουλιόπουλος είναι ο πιο σημαντικός θεωρητικός του επαναστατικού μαρξισμού και η κορυφαία ηγετική φυσιογνωμία που γέννησε το κομμουνιστικό κίνημα στην Ελλάδα. Άφησε πίσω του πολύ σημαντικό έργο μεταφράσεων στα ελληνικά, με κυριότερα βιβλία το *Κεφάλαιο* και την *Κριτική της Πολιτικής Οικονομίας* του Μαρξ. Συνέγραψε το εξαιρετικής σημασίας θεωρητικό-πολιτικό έργο *Δημοκρατική ή Σοσιαλιστική Επανάσταση στην Ελλάδα*; (εκδ. Εργατική Πάλη), μια συντριπτική κριτική στις ψευδοθεωρίες του σταλινικού ΚΚΕ για «φεουδαρχικά κατάλοιπα» και «ολοκλήρωση της αστικοδημοκρατικής επανάστασης» (6η Ολομέλεια 1934), με τα οποία αυτό εγκατέλειπε οριστικά την ταξική ανεξαρτησία του προλεταριάτου, τον στρατηγικό στόχο της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Από τις εκδόσεις Εργατική Πάλη κυκλοφορούν επίσης η συλλογή έργων του *Διαλεκτικά Κείμενα* καθώς και η μπροσούρα *Παντελής Πουλιόπουλος, Η ζωή και το έργο του*.

■ Αχιλλέας Μ.

Εξέγερση στην Κολομβία

Η λαϊκή εξέγερση ξηλώνει το νεοφιλελεύθερο και στρατιωτικό καθεστώς

«Ο Νεοφιλελευθερισμός δεν πεθαίνει χωρίς να σκοτώσει, αλλά όσο περισσότερο σκοτώνει τόσο περισσότερο πεθαίνει. Αυτό που συμβαίνει στην Κολομβία δεν είναι πρόβλημα της Κολομβίας, είναι δικό μας πρόβλημα, πρόβλημα για τους δημοκράτες του κόσμου.»

– Μποαβεντούρα Ντος Σάντος

Στις 28 Απριλίου ξεκίνησε μια νέα φάση στην ιστορία του κινήματος στην Κολομβία. Η πανεθνική απεργία, που καλέστηκε από συνδικαλιστικές ομοσπονδίες, εξελίχθηκε σε μεγάλη λαϊκή εξέγερση. Την ίδια μέρα στα αστικά κέντρα έγιναν κινητοποιήσεις εργατών, «μαύρων»-άτυπων εργαζόμενων, φοιτητών, οργανώσεων γειτονιάς, γυναικών, ιθαγενικών και αφροαμερικάνικων κοινοτήτων. Μια πολύμορφη, πλουραλιστική έκφραση ενός λαού παραγκωνισμένου από νεοφιλελεύθερες πολιτικές δεκαετιών, που εγκαταλείφθηκε την περίοδο της πανδημίας. Η λαϊκή εξέγερση ήταν σε συνέχεια με τις κινητοποιήσεις στις μεγάλες πόλεις στις 21 Νοεμβρίου 2019, αλλά αυτή τη φορά συμμετείχαν και μικρές πόλεις και επαρχιακές περιοχές. Υπήρξαν διαδηλώσεις στους δρόμους 600 δήμων, ο αριθμός των διαδηλωτών έφτασε περίπου τα 5 εκατομμύρια.

Οι μαζικές διαδηλώσεις έχουν ήδη αποτελέσματα: απόσυρση της φορολογικής «μεταρρύθμισης», αποχώρηση του υπουργού Οικονομικών Καρασκίγια και της ομάδας του, παραίτηση της καγκελαρίου Μπλουμ, παράλυση στο Κογκρέσο των «μεταρρυθμίσεων» σε συνταξιοδοτικό, απασχόληση, υγεία. Αυτά κερδήθηκαν πάρα την πρωτοφανή αστυνομική και στρατιωτική καταστολή της κυβέρνησης Ντούκε. Η εμφυλιοπολεμική αντιμετώπιση των πολιτών από την ESMAD (ειδικό σώμα), την αστυνομία, τον στρατό και ένοπλες ομάδες είχε ως συνέπεια 50 δολοφονίες, 400 εξαφανίσεις, εκατοντάδες τραυματίες, δεκάδες σεξουαλικά κακοποιημένες γυναίκες. Η 17χρονη Άλισον Μελέντες, που βιάστηκε σε Μονάδα Άμεσης Δράσης, οδηγήθηκε στην τραγική απόφαση της αυτοκτονίας... Στην Κάλι, η καταστολή περιλάμβανε όπλα εφόδου, χειροβομβίδες, χημικά ενάντια στους διαδηλωτές και στις γύρω γειτονίες ή κατοικήσιμες περιοχές, ακόμα και πυροβολισμούς με αυτόματα από στρατιωτικά ελικόπτερα, όπως συνέβη στο Σιλοέ.

Στα προάστια της Μπούγκα, στην παναμερικανική εθνική οδό, αεροπορικές στρατιωτικές μονάδες χρησιμοποιήθηκαν επίσης, οι κοντινές γειτονίες περικυκλώθηκαν από την ESMAD και δέχθηκαν επίθεση με χημικά και εκρηκτικά. Στην Ποπαϊάν, δολοφονήθηκε ένας φοιτητής, υπάρχουν τραυματίες και

αγνοούμενοι ως απάντηση στο ξέσπασμα λαϊκής αγανάκτησης. Κάτι παρόμοιο συνέβη στη Γιάμπο. Αυτές οι επιχειρήσεις αποφασίστηκαν προσωπικά και άμεσα από τον πρόεδρο Ντούκε, τον γενικό διοικητή των Ενόπλων Δυνάμεων Ζαπατέρο, τον γενικό διοικητή της αστυνομίας Βάργκας, στον οποίο πρέπει να αποδώσουμε επιπρόσθετα την ευθύνη για τον παραμερισμό των δημάρχων, που παρέδωσαν τον έλεγχο της «δημόσιας τάξης» χωρίς πολλή συζήτηση. Όλοι αυτοί είναι υπεύθυνοι για τη γενοκτονία και τρομοκρατία σε βάρος του λαού, πρέπει να δικαστούν στο Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο και τους αντίστοιχους διεθνείς οργανισμούς.

Η στρατιωτική βαρβαρότητα επιβεβαιώνει ότι είμαστε μάρτυρες της κατάρρευσης της αποκαλούμενης «νομιμότητας», μιας απεριγραπτής αυτονομίας των θεσμών της ασταθούς αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας.

Η συστηματική εφαρμογή της κρατικής τρομοκρατίας δείχνει την κρίση ενός περιφερειακού καπιταλισμού, συνδεδεμένη με τη χειρότερη οικονομική κρίση στην ιστορία του καπιταλισμού και την πανδημία. Το αδιέξοδο ενός κράτους και των ελίτ που είναι ανίκανα να ικανοποιήσουν τις πιο βασικές ανάγκες του πληθυσμού.

Η κοινωνική έκρηξη ξεπέρασε τα κλασικά μοντέλα, δημιουργώντας μορφές αλληλεγγύης, κερδίζοντας την παρουσία των ιθαγενών, εφαρμόζοντας μπλόκα και οδοφράγματα ως σημεία-κλειδιά για μια γνήσια πανεθνική απεργία.

Η «πρώτη γραμμή» στα μπλόκα είναι νέοι περιθωριοποιημένοι από τον νεοφιλελευθερισμό. Δεν πιστεύουν σε συμβατικούς θεσμούς και πολιτικά κόμματα, στ' αριστερά ή στα δεξιά. Οργανώνονται «από τα κάτω» σε διαδικασίες βασιμμένες στα αιτήματα του κόσμου που αντιστέκεται στον δρόμο. Απορρίπτουν μια προσωποπαγή ηγεσία, προωθούν οριζόντιες μορφές αποφάσεων, έχουν κερδίσει μεγάλη νομιμοποίηση στις γειτονίες που δρουν, προωθούν λαϊκές συνελεύσεις. Αυτά τα μπλόκα συνιστούν σχεδόν το μόνο μέσο που έχουν οι ακτιβιστές της απεργίας για να ακουστούν και επίσης εκδηλώνονται ως απάντηση στις ένοπλες δυνάμεις που πολιορκούν τις πόλεις.

Οι διαδηλώσεις ξεκίνησαν περισσότερο από δυο εβδομάδες πριν. Τα μπλόκα παρουσιάζονται από την κυβέρνηση, τους επιχειρηματίες και τους τοπικούς εμπόρους ως υπεύθυνα για ελλείψεις σε βασικά αγαθά και βενζίνη, παρόλο που οι διαδηλωτές κρατούν ανοιχτούς τους δρόμους για ανθρωπιστικούς λόγους. Σε κάθε συζήτηση για την άρση των μπλόκων, πρέπει να έχουμε εκ των προτέρων έμπρακτες εγγυήσεις για μη απαγγελία κατηγοριών και ποινικοποίηση όλων όσων ηγούνται, με την επιτήρηση ανθρωπιστικών οργανώσεων και, εφόσον είναι εφικτό, διεθνή συμφωνία και ρητές

δεσμεύσεις. Αυτό που έγινε στην Κάλι μετά την αποτυχία των διαπραγματεύσεων που επιχειρήθηκαν με το δημαρχείο, είναι αντίθετο με αυτό που χρειαζόμαστε. Οι ηγέτες των γειτονιών που παραβρέθηκαν στο κάλεσμα συνελήφθησαν, τελούν σε κατ' οίκο περιορισμό μέχρι να τους ασκηθεί δίωξη.

Η πολιτική απόφαση για τα μπλόκα θεωρούμε ότι ανήκει σε αυτούς που τα οργάνωσαν, στην «πρώτη γραμμή» που ηγήθηκε στις συγκρούσεις και μετράει νεκρούς, τραυματίες, αγνοούμενους. Το ίδιο ισχύει για τα μπλόκα των αγροτών και των εργαζομένων στις συγκοινωνίες.

Οι γιγάντιες πορείες στο Ιμπαγκέ, τη Νέιβα και την πρωτεύουσα Μπογκοτά τις τελευταίες μέρες και οι συνδικαλιστικές οργανώσεις που συμμετέχουν, όπως οι εργαζόμενοι στις συγκοινωνίες, επιβεβαιώνουν την ανοδική τάση της εξέγερσης. Πιστεύουμε ότι καθοριστικός παράγοντας είναι το άνοιγμα πολιτικών εναλλακτικών από τα κάτω απέναντι στη κρίση.

Η αυτοοργάνωση και η άμεση δημοκρατία συμβάλλουν στην παγίωση ενός «παράλληλου θεσμικού πλαισίου», που ξεπερνά τα στενά όρια της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας. Αυτή η εξέγερση ξεπέρασε τον παραδοσιακό αντιπροσωπευτικό χαρακτήρα των συνδικαλιστικών οργανώσεων και της επίσημης ηγεσίας της πανεθνικής απεργίας, επιβεβαιώνοντας ότι η περιορισμένη δράση διαμαρτυρίας αυτής της ηγεσίας δεν ανταποκρίνεται στα αιτήματα ενός ευρύτερου λαϊκού φάσματος. Την Πρωτομαγιά υπήρχε μια δραματική ένδειξη γι' αυτό. Ενώ στις συμπλοκές στον δρόμο η αστυνομική βαρβαρότητα είχε ήδη προκαλέσει νεκρούς και εξαφανίσεις, οι συνδικαλιστικές ομοσπονδίες καλέσαν για εορτασμό της μέρας των εργατών με μια «ηλεκτρονική παρέλαση». Έτσι προκύπτει η έλλειψη εμπιστοσύνης που ένωσαν οι λαϊκοί ηγέτες και οι γειτονίες απέναντι στις διαπραγματεύσεις που προσπαθεί να ξεκινήσει η επιτροπή της απεργίας.

Η λαϊκή εξέγερση δείχνει επίσης την ανικανότητα του Κογκρέσου και των κομμάτων, βαλτωμένων στη διαφθορά και τις δεσμεύσεις στους μεγαλοκαπιταλιστές, όπως και των ρυθμιστικών αρχών και των ανώτατων δικαστηρίων, που συγκαλύπτουν την στρατιωτική βαρβαρότητα. Γι' αυτό η θεσμική κρίση μπορεί να οδηγήσει σε παραίτηση του Ντούκε. Η εξέλιξη των γεγονότων, ο συσχετισμός δύναμης που θα διαμορφωθεί στο άμεσο μέλλον, θα καθορίσει αν μπορούμε να πραγματοποιήσουμε αυτή τη δυνατότητα, καταφέροντας ένα μεγάλο χτύπημα στο νεοφιλελεύθερο και στρατιωτικό πολιτικό καθεστώς.

Είναι απαραίτητο να αναδείξουμε αυτή τη δυνατότητα, όπως έχει προταθεί, με αυξανόμενη δύναμη, μέσα από τις πολιτικές, συνδικαλιστικές και κοινωνικές οργανώσεις. Αν αγνοήσουμε αυτή τη δυνατότητα πτώσης του Ντούκε, με

βάση ότι θα δημιουργήσει ένα «θεσμικό κενό», που θα οδηγήσει στο να φτάσει στο παλάτι Ναρίνιο ο αντιπρόεδρος της κυβέρνησης ή ο πρόεδρος του Κογκρέσου, που υποτίθεται είναι χειρότεροι από τον Ντούκε, ή ότι η παραίτηση θα ανοίξει τον δρόμο για στρατιωτικό πραξικόπημα, λόγος για τον οποίο είναι απαραίτητο «να υπερασπιστούμε τον Ντούκε από τον Ουριμπισμό» που τον έβαλε στην εξουσία, τότε απαλλάσσουμε τον Ντούκε από την πολιτική του ευθύνη για τις μαζικές δολοφονίες άοπλου κόσμου. Και προκύπτει ένα λάθος κριτήριο, δηλαδή η άποψη ότι η όξυνση της θεσμικής κρίσης που θα προκαλούσε μια ανατροπή μιας αντιδραστικής κυβέρνησης από το λαό, σαν αυτής του Ντούκε, κάτι πρωτοφανές για την ιστορία της χώρας, θα μπορούσε να λυθεί μόνο εντός του ίδιου θεσμικού πλαισίου που καταρρέει.

Αντίθετα, ένας λαϊκός θρίαμβος με τέτοια χαρακτηριστικά θα ανοίξει μεγάλες δυνατότητες για αυτόνομη πολιτική δράση του λαού, για τη σύγκληση μιας Συνταγματικής και Λαϊκής Συνέλευσης. Θα είναι ο καλύτερος τρόπος να απομονώσουμε και να επικρατήσουμε απέναντι στην πολιτική αντίδραση και σε δολοπλόκους πραξικοπηματίες, σε μια στιγμή που υπάρχει τεράστια αλληλεγγύη των λαών σε διεθνές επίπεδο.

Οι λαϊκοί και κοινωνικοί ηγέτες έχουν δώσει έμφαση στα παρακάτω οικονομικά και κοινωνικά αιτήματα, τα οποία στηρίζουμε:

- Δίωξη-Τιμωρία όλων των υπεύθυνων των δολοφονιών, εξαφανίσεων, βιασμών. Διάλυση της ESMAD.
- Σταματήστε τις δολοφονίες και την σφαγή των κοινωνικών ηγετών-αγωνιστών.
- Ένα Εισόδημα Βασικών Άμεσων Αναγκών για όσους είναι στη «μαύρη» εργασία και για τους ανέργους. Γι' αυτό είναι απαραίτητο να ανασταλεί η αποπληρωμή του δημόσιου χρέους (63% του ΑΕΠ), να υλοποιηθεί μια δημοκρατική και αναδιανεμητική φορολογική μεταρρύθμιση με φόρο πλούτου για τους πλούσιους και τους πολύ πλούσιους, φορολογία των εταιρικών μερισμάτων και των κληροδοτημάτων, εξάλειψη των φοροαπαλλαγών των μεγάλων εταιριών και του χρηματοπιστωτικού τομέα.
- Εκπλήρωση των συνθηκών ειρήνης.
- Ένα πρόγραμμα απασχόλησης των νέων, επέκταση της κάλυψης και χρηματοδότησης των εγγραφών των φοιτητών στα δημόσια πανεπιστήμια.
- Κάτω η γενοκτονική κυβέρνηση του Ντούκε!
- Για μια εναλλακτική στην κρίση: Συνταγματική και Λαϊκή Συνέλευση!

